

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a dark, textured surface. At the top, there is a large, circular clock face that has been shattered, with numerous cracks radiating from a central point. The clock hands are black and positioned to show a time around 10:10. A bright red lipstick smudge is visible on the left side of the clock face. A small, white crescent moon is positioned just below the center of the clock face. The overall color palette is dark, with shades of black, grey, and blue, accented by the red of the lipstick and the white of the moon and text.

BAGLI

Bir Never After Kitabı

EMILY MCINTIRE

BAĞLI

EMILY MCINTIRE

ÇEVİRİ: BÜŞRA TEKİN

Bir başkasının hikâyesinde kötü karakter olan herkes için.

*"Eğer uğruna her şeyini feda edebilirsen, bu hayattaki her şeye sahip
olabilirsin."*

J.M BARRIE, PETER PAN

ÇALMA LİSTESİ

“Lost Boy” - Ruth B.

“Control” - Halsey

“Heathens” - Twenty One Pilots

“Bad Romance” - Lady Gaga

“bury a friend” - Billie Eilish

“Blood // Water” - Grandson

“In the Shadows” - Amy Stopu

“Look What You Made Me Do” - Taylor Swift

“ocean eyes” - Billie Eilish

“Lifetime” - Justin Bieber

YAZARIN NOTU

Bağlı, karanlık ve günümüzde geçen bir romantizm kitabı olmakla beraber yetişkinlere özgü bir peri masalıdır.

**Fantastik bir kitap ya da var olan
bir hikâyenin uyarlaması değildir.**

Ana karakterimiz masallarda “kötü adam” olan o kişi.
Karakterin günahlarından af dilediği ve kendinizi güvende
hissedebileceğiniz ya da kötü adamın kahramana dönüşeceği
bir kitap okumak istiyorsanız, aradıklarınızı
bu sayfalarda bulamayacaksınız.

Bağlı’da, cinsel ve sansürsüz yetişkin içerikli sahneler
bulunmaktadır. Bu sebeple her okura hitap etmeyecektir.

Okurun bunları göz önüne alması tavsiye edilir.

Kitaba direkt başlamanızı ŞİDDETLE önersem de
eğer uyarıları detaylı bir şekilde incelemek isterseniz
www.EmilyMcIntire.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

GİRİŞ

Evvel zaman içinde...

Düşündüğümünden daha farklı hissettirmişti.

Onu öldürmek.

Bileğimi büktüğümde eklemlerim gerilirken onun gözleri irileşti. Kanca şeklindeki bıçağımla şah damarını kesmiş olmanın verdiği tatminkâr his göğsüme yayıldığında, boynundan fişkıran kan kolumu ıslatıyordu. Bu, kaçınılmaz bir darbeye gelen, acınası ruhunun ve sefil yaşamının sönüp gidişinin her bir saniyesini izlerken keyif alabileceğim kadar yavaş bir ölümdü.

Birkaç saniye.

Bu birkaç saniye, gözlerimin içine bakıp yaratılmasına katkı sağladığı o canavarın ben olduğumu anlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Günahlarının vücut bulmuş hâli; adaleti için gelmişti.

Yine de hayatı için yalvarabilmiş olmasını isterdim. *Birazcık da olsa.*

Vücudundan akan kan azalana dek başında bekledim. Nasırlı avucum boynuna sarılmıştı. Diğer elimse bıçağımda, gerçekleşebilecek *herhangi* bir şey için hazır bekliyordu. Ne var ki gerçekleşen tek şey, kanı tenimde kururken içimi sarsan ürperti ve *onun* öldüğünü bilmenin bile bana huzur vermeyeceğini anlamamdı.

Cebimdeki telefonum çalana kadar bedenini bırakmadım. Onu havada tutan güç tamamen çekildiğinde cesedi kollarımdan düştü.

“Merhaba, Roofus.”

“Bana şöyle seslenmemeni kaç kez söylemem gerekiyor?” diye hırladı.

Sırıttım. “Belki bir kere daha gerekebilir.”

“Bitti mi?”

Ofisin içinden geçerek banyoya ulaştıktan sonra ısınması için suyu açtım. Telefonumu hoparlöre alıp kenara bıraktım ve koluma sıçrayan kanı yıkamaya başladım. “Tabii ki bitti.”

Ru homurdandı. “Nasıl hissettirdi?”

Ellerim lavabonun kenarını kavrarken öne doğru eğilerek aynada kendime baktım.

Nasıl hissettirdi?

Kalp atışlarımda bir hızlanma yoktu. Damarlarımda dolaşan kıvılcımları hissetmiyordum. Kemiklerimden güç akmıyordu.

“Hayal kırıklığına uğradım, maalesef.” Duvardaki askıdan havluyu alarak kollarımı kuruladım ve ofise dönerek süitime geçtim. “Aslında *bu* pek şaşırtıcı değil. James Barrie, bu koca sikik evrendeki memnun edilmesi en zor çocuk sonuçta.”

Takım elbisemin ceketini ilikledikten sonra manşetlerini düzelttim ve yeniden amcamın başına döndüm. Yukarıdan ona bakıyordum. Boş, siyah gözleri tavana odaklanmış, ağzıysa beni her zorladığında yaptığı gibi açılmıştı. Komik sayılabilirdi. Masumiyetim çok uzun zaman önce onun tarafından çalınmıştı. Bacağına tekme atarak onu yolumdan ittiğimde, timsah derisi çizimleri vücudunun altına yayılan kan gölüne çarparak etrafa kan sıçramasına sebep oldu.

İç çekerek burnumun kemerini sıktım. “Ortalık biraz... dağıldı.”

“Ben icabına bakarım.” Ru gülüyordu. “Neşelen, evlat. İyi iş çıkardın. *Jolly Roger*’da buluşuyor muyuz? Şimdi kutlama zamanı.”

Cevap vermeden telefonumu kapatarak amcamla geçireceğim son dakikaların tadını çıkardım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. İçimde ufacık bir pişmanlık arıyordum. Yoktu.

Tik.

Tik.

Tik.

Sessizliği aşıp kulağıma dolan ses, ruhumun çekilmesine sebep oluyordu. Gözlerimi hızla açtığımda dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım. Kulaklarım *tekrarlayan* bu sestten rahatsız oluyordu. Yere eğilerek ceketimin ön cebindeki mendili çıkardım ve amcamın kot pantolonuna uzanarak altın köstekli saatini aldım.

Tik.

Tik.

Tik.

Bedenimin titremesine sebep olan o öfkeyle beraber saati hızla yere vurdum. Doğrulduğumda kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. O can sıkıcı nesneyi ayağımın altına alıp, alnımdan kaşıma akan ter damlası yanağımdan süzülerek yere damlayana kadar, tekrar ve tekrar ezdim. Sesinin kesildiğine emin olmadan rahatlamayacaktım. Doğrularak derin bir nefes aldım ve saçımı geriye doğru itip boynumu kütlettim.

İşte. Şimdi oldu. Şimdi bitti.

“Elveda, amca.”

Mendilimi yeniden cebime yerleştirdim ve hiç tanımamış olmayı dilediğim o adamdan uzaklaşmaya başladım. Artık her şeye sebep olan o kişiye bir adım uzaklıktaydım ve bu sefer uçup kaçamayacaktı.

WENDY

Daha önce Massachusetts'e gelmemiş olsam da buranın pek sıcak bir yer olmadığını biliyordum. Buna rağmen Florida'dan geldiğimizde karşılaştığımız ısı değişimi tam anlamıyla bizi şoka sokmuştu, bu kadarını beklemiyorduk. Üzerimdeki atletin açıkta bıraktığı kollarım serin rüzgârla titrediğinde, ailemle birlikte Bloomsburg'teki yeni evimize taşınmak yerine Florida'da tek başıma kalmış olmayı diledim.

Fakat bana ihtiyaçları olduğunda onlara ulaşamayacak kadar uzak olacağım gerçeği canımı sıkıyordu. Babam bir işkolikti. Özellikle annemin ölümünden sonra kendini daha çok işe vermişti. Eğer yanlarında olmasaydım, on altı yaşındaki kardeşim Jonathan tamamen yalnız kalırdı.

Babam genelde olayları zorlaştıran kişi olsa da ona düşkündüm. Taşındıktan sonra işlere biraz ara vermesini umut etmiştim. Dişlerini geçireceği yeni bir iş yakalamak için çaba göstereceğine ailesine vakit ayıracaktı. Gelgelelim, Peter Michaels ne yazık ki hiçbir zaman rahat durmazdı. Yeni girişimlere olan

açlığı onu ailesinden ayırıyordu. On beş yıldır her sene *Forbes* dergisinin en iyi iş adamları listesinde olması da ona yeni girişimler için fırsat veriyordu. Ayrıca batı yarım kürenin en büyük havayolunun sahibi olması bahsettiğim bu fırsatlara fazlasıyla fon sağlıyordu.

NevAirLand. Hayal edebilirsiniz, sizi oraya uçurabiliriz.

“Bu gece dışarı çıkmalıyız,” dedi arkadaşım Angie. Birlikte çalıştığımız kahve dükkânı *The Vanilla Bean*’in tezgâhını silmekle meşguldü.

“Çıkıp ne yapacağız?” diye sordum. Dürüst olmak gerekirse aklımda eve gidip yatmak vardı. Burada işe başlayalı bir ay olmuştu ve o kadar çok çalışıyordum ki akşamları Jonathan’la bile vakit geçiremiyordum. Ergenliğin “hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacım yok” faslında olsa da beni yanında görmeye ihtiyaç duyabileceğini biliyordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum ki. Kızlar *Jolly Roger*’a gideceklerinden bahsediyordu.”

Burnumu kırıştırdım. Hem bahsettiği kızlar için hem de bahsettiği mekân neresiyse orası için.

“Ah, hadi ama Wendy. Buraya geleli neredeyse iki ay olacak ve bir kez bile benimle dışarı çıkmadın.” Alt dudağını sarkıtırken dua edercesine ellerini birleştirmişti.

Başımı iki yana sallayarak iç çektim. “Arkadaşlarının beni seveceğini sanmıyorum.”

“Yanlış düşünüyorsun,” diye ısrar etti. “Sadece henüz seni tanımıyorlar.”

“Bilmiyorum, Angie.” Alt dudağımı dişlerimin arasına al-

dım. “Babam şehir dışındayken gezip dikkat çekmemden pek hoşlanmıyor.”

Gözlerini devirdi. “Yirmi yaşındasın, kızım. Kontrolü eline al artık.”

İsteksiz bir şekilde ona gülümsedim. O da diğer bütün insanlar gibi Peter Michaels’ın kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. İstesem de kontrolü elime almam mümkün *değildi*. Babamın gücü ve etkisi evrenin her bir parçasına yayıldığı için onun kontrolü dışında gerçekleşen hiçbir şey yoktu. Eğer varsa bile ben henüz karşılaşmamıştım.

Ön kapıdaki çan çaldığında, Angie’nin arkadaşı Maria içeri girmişti. Bize doğru yaklaşırken siyah saçları parlıyordu. Onu fark edince kaşlarımı kaldırarak Angie’ye döndüm.

“Ne tür bir mekân yirmi yaşındaki birini içeri alır ki zaten?”

“Sahte kimliğin yok mu?” diye sordu Maria, tezgâha yaslanırken.

“Hayır, öyle bir şeyim yok.” Hayatımda hiçbir bara ya da kulübe gizlice girmemişim. “Doğum gününe birkaç hafta var. Bir dahaki sefere size katılırım.” Küçük bir el işareti yaptım.

Maria, gözleriyle beni aşağıdan yukarı doğru süzdü. “Angie, kardeşinin kimliği yanında değil mi? İkisi... benziyorlar.” Uzanıp kahverengi saçlarıma dokundu. “Biraz vücudunu sergilersen kimlikteki fotoğrafı incelemeler bile.”

Söylediklerini duymazdan gelerek güldüm fakat içimde bir his kanımın kaynayıp yanaklarımdan kızarmasına sebep oldu. Kurallara karşı gelmezdim. Hiçbir zaman gelmemiştim. Bu gece dışarı çıkıp kötü bir şey yapmanın düşüncesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep olmuştu. Maria, o bahsedilen kızlar grubundan biriydi ve birazcık bile samimi görünmüyordu. Sırtışını ve parmaklarını saçlarından geçirmesini izledikçe, An-

gie'nin haklı olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Belki gerçekten de her şeyi kafamda kurduğum için ona şans vermemiştim. Hiç yakın bir kız arkadaş grubum olmamıştı, bu yüzden işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.

"Gelmek istememen umurunda değil." Angie, surat asarak elindeki nemli bezi bana attı. "Son kararı ben veriyorum."

Güldüm, sabaha hazır olması için bardakları dizerken başımı iki yana salladım.

"Hımm." Maria, gürültülü bir şekilde ağzındaki sakızı patlattı. Bakışlarının yüzümü delip geçtiğini hissedebiliyordum. "Gelmek istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Öyle değil, ben sadece..."

"Daha iyi olur," diyerek cümlemi böldü. "Zaten JR sana göre bir mekân değil."

Sırtımı dikleştirerek doğruldum. "Bu da ne demek şimdi?"

Sırıttı. "Çocuklara göre bir yer değil, demek."

Angie, "Maria, hadi ama. Pislik yapma," diyerek araya girdi.

Maria güldü. "Yapmıyorum. Sadece gerçekler. Ya o oradaysa? Düşünebiliyor musun? Onunla aynı binada olmak bile korkudan gebermesine sebep olurdu. Muhtemelen eve koşup hemen babacığına anlatırdı."

Çenemi kaldırdım. "Babam şehirde bile değil."

Başını yana eğerek dudaklarını büzdü. "Bebek bakıcına anlatırdın o zaman."

İçimde yükselen öfkeyle birlikte dudaklarımı araladım. Ona düşündüklerinin doğru olmadığını kanıtlayacaktım. Angie'ye döndüm. "Ben varım. Geliyorum."

"Evet!" Angie heyecanla ellerini çırpı.

Maria'nın gözleri parlıyordu. "Umarım başa çıkabilirsin."

"Biraz sakın ol, Maria. Üstesinden gelir. Sonuçta seks ku-

lübüne gitmiyoruz, sadece bir bar.” Angie, bunları söyledikten sonra bana döndü. “Ona kulak asma. Oraya gitmemizin sebebi, gizemli adamının dikkatini çekmeye çalışması.”

“Dikkatini çekeceğim.”

Angie başını eğdi. “Tatlım, herifin var olduğundan bile haberi yok.”

“Şansım bir noktada yaver gidecek.” Maria omuz silkti.

Kaşlarımı çattım, aklım karışmıştı. “Siz kimden bahsediyorsunuz?”

Maria’nın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılırken Angie’nin bakışları dalgınlaşmıştı.

“Hook.”

JAMES

“Tartışmaya açık yeni bir teklif var.”

İki parmak kadar *Basil Hayden**’ı kristal kadehe doldurduktan sonra bir tane de buz küpü ekledim. Ru’ya dönmeden önce bir yudum alarak lezzetinin keyfini çıkardım.

“Yeni tekliflere açık olduğumuzun farkında değildim.”

Omuz silkti ve sigarasını yakıp bir nefes çekti. “Değildik. Ama sonuçta ben bir iş adamıyım ve bu teklifin büyük bir potansiyeli var.”

Dudaklarının arasına yerleştirdiği tütün nedeniyle sesi olması gerekenden daha boğuk çıkıyordu. Yıllar boyunca onun kelimelerini dinleyerek büyüdüğüm için kolaylıkla anlayabiliyordum. Roofus -diğer herkes onu Ru olarak bilirdi- hayatımda güvendiğim tek kişiydi. Beni cehennemden çekip çıkarmıştı ve bunun karşılığını asla ödeyemezdim. Bu nezaketim bir tek ona karşıydı. Bu yüzden operasyonumuza yeni insanlar getirmeye karar verdiğinde işlerimi *zorlaştırıyordu*. Yaşlandıkça umursamaz bir hâl almaya başlamıştı.

* Viski markası -çn.

“Bir gün, karşına çıkan *potansiyellere* burun kıvıramadığın için öldürüleceksin,” dedim.

Gözleri kısıldı. “Merak etme. Ölüp tüm mirasımı bir İngiliz’e bırakma niyetinde değilim.”

Sırıttım. Sahip olduğu her şey zaten benimdi, sadece bunu sesli dile getirmiyordu. Boynuzun kulağı geçtiğini kabul etmek istemese de dizginleri elinde tutmasının tek sebebi ona izin veriyor oluşumdu. Sekiz yıl önce; on sekiz yaşına girdiğim gün, ellerim amcamın kanıyla kirlendiğinden bu yana gerçek buydu. Değersiz bir balık gibi onu yarmış ve aynı bıçağı akşam yemeğimde etimi kesmek için kullanmıştım. Hiç kimse parmaklarımdaki kırmızı lekeleri sorgulamaya cesaret edememişti.

Patron lakabı Ru’da olabilirdi; ama hepsini titreten kişi *bendim*.

Elimdeki kadehi masanın kenarına bıraktıktan sonra berjere oturdum. “Dalga geçtiğim nokta faniliğin değildi aslında.”

Bazen gerçekten Ru’nun dokunulmaz olduğuna inandığını düşünüyordum. Bu onun dikkatini dağıtıyordu. Kolaylıkla insanlara güvenmesine sebep oluyor ve insanların kendisine yaklaşımlarına izin veriyordu. Neyse ki ben vardım. Denemeye kalkacak olanların karınlarına bıçağımı saplar; kanları elimi yıkarken gözlerinden hayat enerjilerinin çekilmesini izlerdim.

Benim yaşadığım şeyleri yaşadığınızda, ölümsüzlüğün yalnızca insanların hafızalarına bahşedildiğini anlıyordunuz.

Ru, öne doğru eğilerek sigarasını, masanın diğer köşesinde duran süslü küllüğe bıraktı. “O zaman beni iyi dinle. Yeni *ortamız* olmakla ilgilenen biri var.” Ru sırttı. “Dağıtıma katkı sağlamak istiyor. Tozumuzu dünyanın her bir köşesine ulaştıracak.”

“Büyüleyici.” Takım elbisemin ceketine yapışan bir parça ipliği elimin tersiyle ittim. “Kimmiş bu?”

Bunu tamamen karşımdaki adamı memnun etmek için sormuştum. Yeni birinin işe dâhil olmasıyla hiç ilgilenmiyordum. Son üç yıldır aynı uyuşturucu ağını kullanıyorduk ve başındaki adamı kişisel olarak incelemiştim. Peri tozumuz, ıstakoz sandıklarının arasına gizlenerek uçağa yüklenirken adamın nasıl kan ter içinde kaldığını gözlerimle görmüştüm. Pilot kabiniinde uçuş boyunca yanında oturmuş ve kanca şeklindeki bıçağımı elimde döndürerek sinirlerinin gerilmesine sebep olmuştum.

Birinin sadakatinden emin olmak istiyorsanız, ona *neden* buna layık olduğunuzu anlatabildiğinizden emin olmalısınız. Ben de bu yüzden insanların, bıçağı tutan kişi zevk alırken, diğer uçtaki kişinin daha çok acı çektiğini anlamalarını sağladım.

Ru elinin tersiyle ağzını sildi. “*NevAirLand*’i duydun mu?”

Damarlarımda akan kan buz kesti. Bu isimden kimseye, özellikle de Ru’ya bahsetmediğimden emindim.

“Duyduğumu söyleyemem.” Çenemi sıktım.

“Anlaşılan bunu söyleyebilecek tek kişi sensin.” Ru güldü. “Sahibi, Peter Michaels buraya taşındı.”

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. *Bunu nasıl kaçırmış olabilirdim?*

“Hadi ya?”

Ru başını sallayarak onayladı. “Yeni bir *macera* arıyor.” Gülmüsedğinde çarpık dişleri parlamıştı. “Onu uygun bir şekilde karşılamamız ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlamasını sağlamamız gerekiyor.”

Peter Michaels’tan her bahsedişinde içimde kabaran öfkeyle kaslarım seğiriyordu. Uzanıp kadehimi aldım. Tıpkı göğsümü saran beklenti gibi kadehi sıkıca kavramıştım. Rastlantıya bakın ki öldürmeyi dört gözle beklediğim adam kendini bana gümüş tepside sunuyordu.

“Bu harika bir fırsatmış gibi görünüyor.” Gülümsedim.

Ru sigarasını aldı. “Senden izin istemiyorum evlat; ama güverteden ayrılmadığın için memnunum.”

“Peki, onunla ne zaman tanışıyoruz?” İçkimden bir yudum aldım, kalp atışlarımı sakinleştirmesini umut ediyordum.

“Ben, onunla bu gece buluşacağım. *Yalnız.*” Gözlerini kıstı.

Kalbim tekledi. “Seninle geleyim, Roofus. Onunla yalnız buluşmamalısın.”

Ru, elini kırmızı saçlarında gezdirirken iç çekti. “Fazla göz korkutucusun evlat. Bu buluşmanın arkadaşça ilerlemesini istiyorum.”

Bu konuda haksız sayılmazdı.

“En azından çocuklardan birini al.” Ru’nun tek başına Peter Michaels’la buluşacak olması sırtımdan bir ürperti inmesine sebep oluyordu.

Ru, havaya doğru bir duman halkası üfledi. Öne eğildim, parmaklarım masanın üzerine uzanmıştı. “Roofus. *Yalnız gitmeyeceğine söz ver. Aptallık etme.*”

“Haddini bil!” diye patladı. “Bu işi *ben* yönetiyorum, sen değil. Sen *bana* hesap vereceksin. Bir kez olsun minnetini gösterip sana söylenen lanet olası şeyleri *sana söylendiği gibi* yapsan nasıl olur?”

Ses tonuna karşı çenemi sıktım. Karşımda o değil de bir başkası olsaydı, bana haddimi bildirdiği için teşekkür edip dilini keserdim. Ama Ru, diğer herkesten oldukça farklı bir konumdaydı. Ru’yu ilk kez on üç yaşımdayken görmüştüm. Amcamla yaşamak üzere Amerika’ya gemiyle gelmemden tam iki yıl sonra. Kütüphanede kitap okuyordum ve koridordaki şamatayı duyunca ne olduğuna bakmak istemiştım. Ofis kapısının deliğinden olanları izlerken resmen büyülenmişim. Yanık tenli,

kırmızıya boyanmış saçlarıyla bir adam, amcamın masasına eğilmişti. Alnına dayadığı silahıyla amcamı tehdit ediyordu. Yoğun bir Boston aksanı vardı. Bu gerçekten de büyüleyiciydi. Amcamın daha önce kimseden korktuğunu görmemiştim. Genelde, başkalarının karşısında korkuyla diz çökmesinden keyif alan *kendisi* olurdu.

Bu, bir siyasetçi olduğu için de sıklıkla gerçekleştirdi.

Bu, öfke ve sapkınlıkla dolu bir adam olduğu için gizli kapaklı bir şekilde de sıkça gerçekleştirdi.

Bu büyüleyici ve gizemli adamı gördüğümde onu takip etmeye karar verdim. Sahip olduğu güce imrenmiştim. Belki takıntı demek daha doğru olurdu ama hayatımda onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Dünyayı yöneten bir adamın, -amcamın- herhangi birine itaat ettiğini daha önce hiç görmemiştim.

Bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyordum.

Eh, on üç yaşındayken henüz gizli kalma yeteneğim gelişmemişti ve Ru, yol boyunca onu takip ettiğimin farkındaydı. Beni yanına alıp bildiği her şeyi öğretti. Bloomsburg sokaklarıyla tanışmamı sağladı. Uykularıma musallat olan kâbuslardan beni korudu. Bu sebeple ona karşı alttan alıyordum çünkü bu dünyada bana, onun gibi bakacak bir kişi bile yoktu. Bir zamanlar biri vardı; fakat bu çok uzun zaman önceydi. Artık anılar, başka bir hayatmış gibi hissettiriyordu.

“Haklısın,” dedim. “Senin kararlarına da *sana* da güveniyorum. Güvenmediğim diğerleri.”

Ru, güldükten sonra cevap vermek üzere dudaklarını araladı, ancak o sırada kapı çaldı.

“İçeri gel,” diye homurdandı Ru.

En genç üyelerimizden biri olan Starkey, başını içeri uzattı. “Böldüğüm için özür dilerim patron.” Bakışları bana kaydıığında

irileşen gözlerini diğer tarafa çevirdi. “Sahte kimlikle içeri girmeye çalışan birkaç kız var. Alt katta bize çok zorluk çıkarıyorlar.”

“Bu boktan şey için mi bizi rahatsız ediyorsun?” Ru sesini yükseltmişti. “Siz ne diye para ödüyoruz biz?”

Ru’nun öfkesine karşı sırttıktan sonra güvenlik kameralarına doğru ilerledim ve bakışlarımı girişi kaydeden ekrana çevirdim. Starkey’nin de söylediği gibi üç kız vardı ve birisi güvenlik görevlisinin yüzüne doğru bağıırıyordu. *Acınasıydı*. İncelemeye devam ederken gözlerim yan tarafta dikilen güzelliğe odaklandı. Bakışlarım üzerine oturan, dar mavi elbisesinde gezinirken midemin kasıldığını hissettim. Kollarını birbirine dolamış, gözleri güvenlik görevlisi ve sokağın sonundaki polislerin arasında gidip geliyordu.

Onu istediğim kadar net bir şekilde inceleyemediğim için canım sıkılmıştı. Bulunduğu durumdan rahatsız olduğunu seçebiliyordum. *Masumdu*. Bizimki gibi bir mekâna ait olmadığı ortadaydı. Bir sebepten ötürü, buranın onu kirletebileceği yolları düşünmek, heyecanla sertleşen aletimin nabız gibi atmasına sebep oldu. Bedenimin bu şekilde tepki verdiği çok fazla kadın olmamıştı. Tepki *vermemem* gereken bir hayat tarzı içime işlemişti. Taşıdığım sapasağlam kalkanım, içeriye ne bir şeyin girmesine ne de çıkmasına izin verirdi. Tek amacı olan boş bir kabuktum. Bu kızın az da olsa ilgimi çekmesi merakımı cezbetmişti.

“Girmelerine izin verin,” diye araya girdim. Bakışlarım hâlâ esmer güzelin üzerindeydi.

Starkey, lafı gevelemeyi bırakarak bana baktı ve bakışları bir kez daha Ru’ya döndü. “Emin misiniz, ben...”

“Yanlış mı telaffuz ettim?” diye sordum yüzümü ona doğru çevirirken. “Ya da belki aksanımdan anlayamamışsındır, ha?”

“H-hayır, sadece...”

“Sadece,” dedim lafını bölerek. “Belli ki bu durumu kontrol etmek için yardıma ihtiyacın var. Yoksa bu önemsiz meseleye dikkatimizi çekmiş olmanın başka bir anlamı mı var?”

Ru sırtırken sandalyesine yaslanmıştı.

“Hayır, Hook. Başka bir anlamı yok.”

“Hımm. O zaman bir sorun olduğu ortada.” Başımı sallayarak onayladım. “Söylesene, kapıda çalışan kişi kimse, onu kovmamız gerektiğine katılıyor musun?”

“İıı, hayır,” diye söze başladı Starkey.

Başımı eğdim. “Bir grup kadını kontrol edemiyorsa, gelen diğer kişilerle nasıl başa çıkacak, değil mi?”

Starkey yutkunduğunda âdemelması hareket etti. “Ben... Onlar...”

“Anlayacağın,” diye devam ettim, kanca şeklindeki bıçağımı cebimden çıkarıp açarken. “Bir kadını hizaya getirebilmek tamamen kontrol edebilmekle alakalı değildir.” Ona doğru yaklaşırken paslanmaz çelik bıçak parmaklarımın arasında dönüyordu. Çetrefilli, kahverengi tasarımıyla kabzası tenime değişiyordu. “Bu çok hassas bir güçtür. Eğer iraden varsa verirsin ve alırsın. Hâkimiyetinin mutlak *hazzını* onlara yaşatırsın.” Karşısına geçtiğimde bıçak tam da avucuma oturmuştu. “Belli ki güvenlik görevlimiz bu akşam daha uysal bir tavır takınmış.” Boştaki elimle uzanarak kravatını düzelttim. “Aynı tavrı senin de takınman gerektiğini fark etmen zor, anlıyorum.” Biraz daha yaklaşarak bıçağımın ucunun boynuna değmesine izin verdim. “İyi bir çocuk ol, Starkey. Onları. İçeri. Al.”

“Evet efendim,” diye mırıldandı.

Omzuna vurduğumda dönerek kapıdan çıktı.

Ru sigarasıyla beni işaret ediyordu, gözlerinde keyifli bir ifade vardı. “İşte tam da *bu* yüzden benimle buluşmaya gelmiyorsun.”

Ceketimin manşetlerini düzeltirken gülümsedim. “Haklısın. Ana kata inmeme gerekiyor zaten. Ortadan kaybolması gereken bir güvenlik görevlimiz var ve canım birdenbire *güzel* bir şey çekti.”

Ru güldü. “O şeyin yasal olduğuna emin ol.”

Kapının koluna uzanarak durdum. “Ru?”

Homurdandı.

“Peter’a, onunla yüz yüze tanışmak için can attığımı söylemeyi unutma.”

WENDY

Bir saat öncesine kadar tutuklanmanın sınırında olduğumuza yemin edebilirdim fakat şimdi fiyakalı barın VIP kısmına geçmiş, *bir hayran* tarafından nezaketle gönderilen pahalı şampanyalarımızı yudumluyorduk. Görüldüğü kadarıyla yasal olarak içki içme yaşı burada bir gereklilikten çok öneri niteliğindeydi. Kapıdaki güvenlik görevlisi sahte kimlik numaramı yemeyince Maria bağırıp çağırmaya başlamıştı. Bu ânı ve dışarıda bekleyen insanları düşündükçe yerin dibine giriyordum ki böyle olmasına şaşırmamıştım. Angie'nin kardeşiyle alakam yoktu. İlk geçen taksiye atlayıp buradan kaçıp gitmeme iki dakika kalmıştı. İçeriden gelen takım elbiseli sarışın adam, güvenlik görevlisinin kulağına bir şeyler fısıldamaya başlayınca beklemiştim. Sonra da kendimizi barın VIP kısmında bulmuştuk.

Buraya hiç uygun değilmişim gibi hissediyordum. Buna rağmen yıllardır bu kadar eğlenmediğimi kabul etmek zorundaydım. Üstelik bir şeyler içip insanları izlemek dışında hiçbir şey yapmadığımız göz önüne alınırsa bu oldukça acınasıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse insanları izlemiyorduk, birini arıyorduk.

Hook'u.

İsmi duyunca gözlerimi devirmekten kendimi alamamış olsam da içimde filizlenen meraka yenik düşmüştüm. Görüldüğü kadarıyla, kızların sürekli *bu* mekâna gelmesinin asıl sebebi oydu. Onu tekrar görebilmeyi umut ediyorlardı. Maria, adamın ruh eşi olduğuna yeminler ettiği için her hafta sonu buraya geliyor, gözleriyle adamı soyup bacaklarını açarak hayal âleminden kendini çekip çıkartmasını bekliyordu.

“Bana şu adamından bahsetsene,” dedim Maria’ya. Şampanya kadehimden bir yudum alırken etrafa göz atıyordum.

Angie sızlanmaya başlamıştı bile. “Ahh, hiç başlatma.”

Maria’nın ifadesine bir gülümseme yayıldı. “Her şey bir ay önce başladı. Barda içki alıyordum. Sana yemin ederim ki bir anda kalabalık ortadan ikiye yarıldı ve tam karşımdaydı. Arka taraftaki odasına gidip oturduğunda bir tanrı gibi görünüyordu. Etrafını sigara dumanı sarmıştı.”

“Gidip onunla konuştun mu?” diye sordum.

Angie güldü. “Evet, tabii. Bunun için önce bütün uşaklarını geçmesi gerekiyor.”

Başımı yana eğdim. “Uşaklarını mı?”

Omzunu kaldırdı. “Etrafı hep adamlarla çevrili.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Belki eşcinseldir.”

Angie kıkırdarken Maria gözlerini kıstı. “Bir an yaşadık.”

“O kadar güçlü bir andı ki bir daha Maria’yı bulmaya çalışmadı,” dedi Angie, gülmeye devam ederken.

“Belli ki meşgul bir adam,” diye patladı Maria. Yüzüne düşen tutamı geriye itmişti. “Bu yüzden buradayız. Geldiğimiz gecelerden birinde beni bulacak.”

“Sonra seni yatağına götürüp devasa aletiyle ikiye ayırana dek becerecek.” Angie kollarını genişçe iki yana açarken gözleri de irileşmişti.

Gölerek yüzümü kapattım. “Bu gerçekten kulağa çok gerçeki geliyor.”

Maria’nın dudakları kıvrıldı. “Tatlım, madem boktan şeyler söyleyip duracaktın, o zaman neden geldin ki? Evde oturup bizi bunca eziyetten kurtarabilirdin.”

Söylediklerinin üzerine yerimde iki büklüm olduğum yetmezmiş gibi bir de midem suçluluk duygusuyla yanıyordu. “Üzgünüm, sana inanıyorum, gerçekten.” Parmaklarım kucağında birbirine dolandı. “Sadece onu çok... Efsanevi bir şekilde anlattın.”

Gözlerini devirdi. “Adam bizim hayal ürünümüz değil, Wendy. Bir iş adamı. Lanet olası barın sahibi!” Ellerini oturduğumuz koltuğa vurdu.

Kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Öyle sanırım, neyse ne. Sürekli burada olmuyor ama onu ne zaman görsem arka taraftan gelip hep aynı yerde oturuyor.” Maria, bulunduğumuz alanın ilerisindeki bir köşeyi işaret etti. Gösterdiği yer, barın oldukça kalabalık olmasına rağmen bomboştu.

İçkisinden bir yudum aldı. “Her neyse, şans benden yana. Hissedebiliyorum.” Uzun kırmızı tırnağıyla yavaşça alnına vurdu.

Öne doğru eğildim ve şampanya kadehimi onunkine tokuşturdum. Daha inşa edilmeden aramızda yıkılan köprüleri tamir etmek istiyordum. “Bence haklısın. Bu gece şanslı bir gece.”

Maria sırtıttığında -ki bu bana verdiği ilk gerçek gülümsemeydi- göğsüm keyifle doldu. Belki de gerçekten bu arkadaşlık olayını idare edebilecektim. Bir anda, boynum ısınmaya başlayınca arkamı döndüm. Sanki birisi gözlerini üzerime dikip beni izliyormuş gibi hissetmiştim.. Ancak kimse yoktu.

Garip.

Bardağında kalan son yudumu da içtikten sonra ayağa kalkarak kızlara doğru eğildim. “Hemen geliyorum. Tuvalete uğrayacağım.”

“Hey!” VIP alandan çıkmak üzereyken Angie bağırarak beni durdurdu. “Bu taraftaki her zaman dolu oluyor. Barın sağ tarafındaki koridora git, arka kısımda çok kalabalık olmayan bir tuvalet var.”

Başımı sallayıp onayladıktan sonra tarif ettiği yolu aklımda tutmaya çalışarak ilerlemeye başladım. Şampanyanın etkisiyle etrafı biraz bulanık görüyordum. Sendeleyerek birine çarptım.

“Siktir, üzgünüm.” Ellerim içgüdüsel olarak karşımdaki kişiye uzandığında kaslardan oluşan sert bir duvarla karşılaştım. Güçlü avuçları beni omuzlarımdan kavradı. Yabancıнын sıcak dokunuşu tüylerimin ürpermesine sebep olmuştu.

“Böyle güzel bir ağza yakışmayacak kadar pis sözler.”

Derin ve aksanlı ses tonu, ipek gibi tenimin etrafında dolaşıp beni kendine çektiğinde sırtımdan aşağıya kayan titremeyi çok net hissetmiştim. Tutuşu sıkılaştı ve avuç içleri omuzlarımı okşayarak kollarıma indi. Ellerim hâlâ göğsünün üzerinde, takım elbisesinin siyah kumaşı parmaklarımin altındaydı. Gözlerimi kendininkilere hapsettiğinde nefesim kesildi. Gök mavisi gözleri insanın içini ısıtabilecek kadar güzeldi.

Sonunda söyledikleri zihnimde yankılanınca bakışmamızı böldüm. “Anlamadım?”

Sırıttığı an, yüksek elmacık kemiklerine, keskin hatlarına düşen doğal parıltılara ve simsiyah kaşlarıyla dağınık saçlarına baktım. Bu adamın ne kadar çekici olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Dudakları kulağıma yaklaşana kadar eğildi. Nefesi boynumu gıdıklayarak içimin ısınmasına sebep oluyordu. “Dedim ki...”

“Hayır, ne dediğini duydum,” diyerek sözünü kestim. “Ciddi bir soru değildi.”

Geriye çekildiği an dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. Başparmakları, ritmik olarak tenimde hareket ediyordu. “Ah, öyle mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Evet.”

Etrafa göz attığımda göğsüm sıkıştı. Onlarca insana rağmen buradaki tek kişi oymuş gibi hissediyordum. Vücudundaki yoğun enerjinin ortama karışmak istediği ortadaydı. Bu adamın enerjisi güç saçıyordu ve bir anlığına, böyle bir belaya kendimi bulaştırırsam nasıl olacağını düşünmeden edemedim. Kısa bir süreligine sınırlar olmadan yaşamının...

Saçmalık.

Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım. Alt dudağım dişlerimin arasındaydı. “Tamam o zaman, bu...”

“Bir zevkti,” diye mırıldandı. Tekrar bana yaklaşarak elime uzandı ve hem önüne hem arkasına varla yok arası öpücükler bıraktı.

Kalbim tekliyordu. “Ben ‘garipti’ diyecektim aslında ama tabii... Sen öyle diyorsan, bir zevkti.”

Elimi çektiğim sırada karnım kelebeklerle doluydu. Neredeyse ondan uzaklaştığım için endişe ve hayal kırıklığına benzeyen bir his göğsüme yayılmıştı. Yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan tuttu ve vücudunun her bir sert kıvrımını, yumuşak kıvrımlarında hissedene kadar beni kendine çekti. Şaşkınlıkla donakaldım. Bu adam -bu yabancı- sanki hakkıymış gibi bana dokunuyordu. Sanki onunmuşum gibi.

“İsmi öğrenemeyecek miyim?” Sesi boynuma doğru çarpan bir mırıltıydı, derin tınısıyla bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bana böyle davranan kimseyle karşılaşmamıştım. Kimse bana onun gibi ilgi göstermemiştir. Bu hem sinir bozucu hem de sarhoş ediciydi. Duygularımın birbirine karışmasıyla tenimin altındaki kaslar heyecanla kasıldı.

Bir nefes vererek sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. Buna sebep olan belki şampanya belki de bu adamdı. Hangisi olursa olsun, bambaşka bir Wendy, dudaklarını aralarken buna engel olamadım. "Hayır. Hak ettiğini düşünmüyorum." Kolumu ondan kurtardım. "Ve bilgin olsun, bu güzel dudaklar her ne *si-kim* isterse söyleyebilir."

Gözleri parladı. Dudakları hızla kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini üç parçadan oluşan takım elbisesinin cebine soktu ve topuklarının üzerinde öne arkaya sallanmaya başladı. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda, bakışlarının sırtıma saplandığını hissedebiliyordum.

4

JAMES

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Wendy Michaels.

Tabii ki onu tanıyordum. On bir yaşımdan beri oldukça yakından takip ettiğim adamın kızıydı. Babası onu kapalı kapılar ardında saklasa da artık büyümüştü. Kızını rezil işlerinden uzak tutmaya çalışmasına rağmen onunla ilgili her detayı biliyordum. Ömrünüzü bir adamın peşine düşerek harcadığınızda gölgesinin şekline kadar her şeyini öğreniyordunuz.

Tam da bu sebeple buraya taşındığını gözden kaçırmış olduğuma inanamıyordum.

Babalarının günahlarını hiçbir zaman çocuklarından çıkarmazdım. Hepimiz şeytanın birer türeviydik. Bazılarımız bunun içine doğar, bazılarımız da koşullarla oluşurdu. Fakat evren onu benim avuçlarıma gönderdiyse en azından onunla uygun bir şekilde ilgilenmem gerekiyordu. Aletim, içine girip bedeninde ona sahip olduğuma dair izler bırakabilmenin düşüncesiyle sertleşmişti. Masumiyetini alıp onu babasının ayaklarının dibine atacaktım. Büyüttüğü kızının kirlenmiş bir versiyonu olarak...

Leziz.

Barıma adım attığı an gözlerim onun üzerindeydi, kim olduğunu fark edince nefesim kesilmişti. Güvenlik kamerasının düşük çözünürlüğünde onu tanıyamamıştım. Kameralardan onu izlemeye devam edeceğim ofisime dönerken dudaklarıma bir gülümse yerleşti. Bu kovalamacanın heyecanı damarlarımda kol gezerken onu yakalayacağım ânı ipe çekiyordum.

Dürüst olmak gerekirse son zamanlarda işler çok sıkıcıydı. Dişlerimi geçireceğim yeni bir şey arıyordum ve Wendy Michaels, favori projem hâline gelecekti. Kendi isteğiyle yanımda durana kadar onu ehlileştirme fikri başımı döndürüyordu. Sonra dizginleri yepyeni bir efendinin elindeyken onu evine gönderecektim. Peter'ın yıkım senfonisine mükemmel uyum sağlayacaktı.

Ceketimin düğmelerini açarken masamın deri sandalyesine yerleştim. İnternette Wendy'nin ismini aratarak karşıma çıkan makaleleri incelemeye başladım. Michael'ın kızını ne kadar sevdiğini okuyunca heyecanla kasıldım.

“Babasının küçük gölgesi.”

Uygun bir lakap olduğu ortadaydı. Ne de olsa hiç kimse gölgesini özlemeden yolun sonunda bırakamazdı.

Dehşet verici bir an zihnimde canlandı. Babasından artakalanların üzerinde, ben onun içinde gidip gelirken kalçalarından akan meni, hemen altımızdaki kan gölüne karışıyordu. Bunun gözü-mün önüne gelmesiyle aletim âniden sızlama başladı. Elimi ağrıyan ereksiyonuma uzatırken inlemekten kendimi alamamıştım.

Bu böyle olmayacak.

Telefonumu çıkardım ve bu gece çalışan kokteyl garsonlarından biri olan Moira'ya, ne yapıyorsa bırakıp beni bulmasını söyleyen bir mesaj attım. *Hemen.*

Makaleleri kapattıktan sonra güvenlik kayıtlarına geri döndüm. Ekranda onu gördüğüm an göğsüm hazla doldu. Şampan-

yasını yudumlayarak buraya aitmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Değildi. Özellikle birlikte takıldığı acınası kızlara ve buraya ait değildi. Masumiyeti, tüm çöplerin ortasında parıldayan ve karanlığımı kendine çekip boğan bir ışık gibiydi.

Ofisin kapısı açılıp ardından kapandı. Uzun ve yarı giyinik bedeniyle Moira, bana doğru yaklaşıyordu. Kıpırmızı dudaklarında bir gülümseme vardı.

“Hook,” dedi meşe masaya yaklaşmaya devam ederken. “Seni özledim.”

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılmasına izin verdim, sesi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Omzunun gerisindeki bir tutam siyah saçı ittikten sonra, elimle ensesini tutarak aramızda santimler kalana kadar onu kendime çektim. Nefesi tenimde geziniyordu.

Başını çekti. “Üzgünüm, yeni dövme yaptırdım. Biraz ağrıyor da.”

“Dizlerinin üstüne çök.”

Lafımı ikiletmeden çöktü. Manikürlü elleri aletimin üzerinde gezinirken ağzı pantolonumun kumaşına kapanmıştı. Dişlerimi sıktım. Anlamsız ön sevişme girişimi canımı sıkıyordu. Başının arkasına uzanarak parmaklarımı saçına doladım ve yüzünü kendime çevirdim. Boştaki elim de dişlerini teninin üzerinden hissedebileceğim kadar sertçe çenesini kavradı. Başparmağım dudaklarındaki kırmızı rujla lekelenmişti. İrkildi. Yanakları, yüzünü sıkıca tuttuğum için elimin altında ezilmiş, bu da sırtımdan aşağı bir zevk dalgası inmesine sebep olmuştu.

“Bu takım elbise kaşmir, hayatım. Üç kuruşluk boyayla kirletme, olur mu?”

Yutkunarak başını salladı.

“Aferin sana.” Başını tekrar eğmeden önce yanağına hafifçe dokundum.

Bakışlarım bilgisayara, arzumun asıl sebebini izlemeye döndü. Moira'nın sıcak ağzı aletimin etrafına dolanıp beni boğazına kadar almaya başladığında bakışlarım kameraya odaklandı. Bir gün Moira'nın yerinde Wendy'nin olmasını hayal ettim.

O gün, gerçekten pis bir şeyle boğulmasını sağlayacaktım.

“Görüyorum ki hâlâ hayattasın,” dedim duygusuz bir şekilde. Ru, ofis kapısından içeri girdi. “Hayatta ve mükemmelim.” Sırıtırken kendine bir bardak konyak dolduruyordu.

“Bu buluşmanın iyi geçtiği anlamına mı geliyor?” Geçen süreyi düşünürken kaşlarımı kaldırdım. Daha birkaç saat olmuştu.

Cevap vermesini beklerken içimde büyüyen gergin bir his vardı. Peter Michael'ın tertemiz imajının yanı sıra, tehlikeli bir adam olduğunu da biliyordum. Bazı zamanlar Ru'nun da öfkesinin ağır bastığının bilincindeydim. Tam da bu sebeple kötü bir şey yaşanmadığı için mutluydum. Yine de güvenliği için ona eşlik etmeme izin vermiş olması gerektiğini düşünüyordum.

Görgü kuralları konusunda henüz uzman sayılmazdım ve Peter'ı görür görmez soğukkanlılığımı kaybedeceğimin de farkındaydım. Belki sakın kalmayı başarabilirdim. Onunla tokalaşıp gözlerinin içine bakarken ona yapacağım işkencelerin hayalini kurabilirdim.

Ru iç çekti. Duvarın önündeki koltuğa gömülmüş elinden bırakmadığı kadehiyle sigarasını çıkarmaya çalışıyordu. “Puşt gelmedi. Pis işlerini yapması için bir çocuk göndermiş, her şeyi değersiz bir serseri için ayarlamışım.”

Garip bir rahatlama duygusu göğsüme doldu. “Absürt.”

“Saygısızlık,” dedi Ru tükürürcesine.

“Yani bu, onunla çalışmak konusunda fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?” Başımı yana eğmiştim.

Evet, demesini umut ediyordum. Peter'ın işlerimize dâhil olması, onu öldürmemi zorlaştıracaktı. İmkânsızlaştırmayacaktı, sadece bir tık zorlaştıracaktı o kadar.

Ru omuz silkti. Parmaklarının arasındaki sigaraya bakıyordu. "Çocuktan, Bay Michaels'a bir mesaj iletmesini istedim. Burada işleri nasıl yürüttüğümüzü anlattım ve ne kadar çok parası olursa olsun benim *lanet olası* adıma saygı duymazsa neler olacağını..." Sigarası parmaklarının arasında ezildi. "Biliyor musun, tutumumu değiştirdim evlat. İkimizle de tanışmazsa bu adil olmaz."

Heyecan tüm bedenimi sardı. "Harika haber."

Gözlerim bilgisayar ekranına takıldı. Wendy ve arkadaşları gidiyorlardı. Yerimden doğrularak ceketimi ilikledim. "Eğer müsaade edersen bu gece yarım kalan bazı işlerimi tamamlamam gerekiyor."

Ru, konyağından bir yudum alırken eliyle gitmemi işaret etti.

Odadan ayrılarak kulübün arka çıkışına inen merdivenlere yöneldim. Böylelikle beni görmeyeceklerdi. Binanın yan tarafına ilerleyerek Wendy'nin arkadaşlarına sarılıp onlarla vedalaşmasını izledim. Zar zor bir taksiye bindiğinde, tedbirsizliği sinirlerimi zıplattı. Arkadaşları bile güvende olup olmadığını umursamıyordu.

Babasının o kadar parası olmasına rağmen kızına özel bir şoför tutmamış mıydı? *Ya da* bir koruma?

Arabama atlayarak kalabalık sokakta taksiyi takip etmeye başladım. Evine güvenli bir şekilde ulaştığına emin olmak istiyordum. Kısa bir süreliğine bile olsa hasar görmüş bir şeye sahip olmak istemezdim.

Ben aksini söyleyene kadar, Wendy Michaels *benimdi*.

WENDY

“Anlamadım, ‘evde eğitim’ de ne demek?” diye sordum kardeşim Jon’a.

Omuz silkti, bu hareketiyle siyah saçları havalandı. Eliyle önüne saçılan kâğıtları gösterdi. “Kulağa nasıl geliyorsa o. Babama, bu şekilde devam edip edemeyeceğimi sordum ve o da kabul etti.”

Kaşlarım çatıldı. *Bunu bana neden söylememiştin?*

“Güzel. Yani babamla sağlam bir konuşma yaptınız öyle mi?” Yemek masasında hemen yanına oturdum.

Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Wendy, gerçekçi ol. Babam, benimle ne zaman konuştu ki?”

İçim burkuldu, derin bir nefes aldım. Babamın bahanelerini o kadar çok tekrarlamıştım ki artık kulağa yalanmış gibi gelmiyordu. “Sadece çok yoğun, Jon, hepsi bu. Seni sevdiğini ve burada olmak istediğini biliyorsun.”

Jon dudaklarını büktü. Elindeki kalemi o kadar sıkı tutuyordu ki eklemeleri bembeyaz olmuştu. “Evet, tabii.”

“Ayrıca,” diye ekledim. “Ben varım ve ikimiz de biliyoruz ki tek ihtiyacın olan bu.”

Sırtarak büyük kare gözlüklerinin ardından gözlerini devirdi. “Haklısın. Sen varken kimin başka bir ebeveyne ihtiyacı olur ki? Bana bütün kasabaya yetecek kadar annelik taşıyorsun.”

Keyifli bir his göğsümü doldururken zar zor kaşlarımı çattım. “Hey, söylediklerine dikkat et.”

“Bu da haklı olduğumu kanıtlıyor.” Gözlüğünü yukarı doğru itti. “Ama bu havalı bir şey... Evde eğitim yani. Böyle daha mutluyum.”

Haksız sayılmazdı. Ona normal bir ablanın yapacağından çok daha fazla annelik taşıyordum, bir tek bana sahipti. Annemiz Jon bir yaşındayken ölmüştü. Sarhoş bir sürücünün sebep olduğu korkunç bir trafik kazasında... Hiçbir zaman sesli dile getirmemiş olsam da babam, Jon’a hak ettiği zamanı da ilgiyi de vermiyordu. İlişkimizin hassas noktası olan bu duruma fazla odaklanmak istemiyordum.

“Eğer istediğin buysa evde kalmana izin vermesine sevindim. Arkadaşlarınla takılmayı özlemeyecek misin?”

Bir nefes vererek yeniden gözlerini devirdi. “Hayır. Hepsi pisliğin önde gideni.”

Kalbim tekledi.

Belki de evde eğitim görmesi gerçekten daha iyi bir seçenek *olacaktı*. Göğsüm umutla doldu. Ona, Jon’un zorbalık gördüğünü anlatıp müdahale etmesini istediğimde, beni gerçekten dinlemiş olmalıydı.

Gülümsedim. “Tamam, o zaman ben işe gidiyorum. Bu gece film izlemeye ne dersin?”

“Paraya ihtiyacın olmamasına rağmen neden çalışıyorsun, anlamıyorum.”

Omuz silkerken dudağımı dişlerimin arasına almıştım. “Sıkıntıdan ölmek için sanırım.”

“İstedğin zaman üniversiteye gidebilirsin.” Bana bakarken sırıtiyordu.

“Ve seni burada mı bırakayım? Bensiz ne yapacaksın?”

Sırıtmaya devam ederken önündeki kâğıtlara döndü, bu konuşmamızın bittiği anlamına geliyordu. İç çekerek yerimden kalktım ve onu yalnız bıraktım. Onunla olmayı sevsem de bekken bacaklarıma sarılıp beni rahat bırakmadığı o yapışık zamanlarımızı ve yüzümü küçük ellerinin arasına alıp bana, bu dünyadaki en sevdiği insan olduğumu söylediği günleri özliyordum. Büyüdükçe kendini içine kapatmıştı. Karşılaştığı zalimlikler onu duvar örüp bu duvarın ardına saklanmaya mecbur bırakmıştı. Göğsüme yayılan sızı, *The Vanilla Bean*’e gidene kadar devam etti.

İki *macchiato* ve bir şişe karameli döktükten sonra -yaklaşık iki saat geçmişti- bugünün benim günüm *olmadığının* farkına vardım. Diğer barista izinliydi, bense tek başımaydım. Üstelik bir işi bile batırmadan yapmayı başaramamıştım.

“Birisi bana bakabilir mi acaba?” Bir adam ön taraftan seleniyordu.

Yere yayılan karamel kalıntılarını temizleme işine ara vererek doğruldum ve saçlarımı geriye ittim. Köşeden başımı uzatarak ön tarafa baktım, kimsenin geldiğini fark etmemiştim. “Merhaba! Çok üzgünüm, bana bir dakika verin lütfen.”

Adam kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu, bileğinde kocaman bir saat vardı. “Bazılarımızın yapması gereken işleri var. Beş dakikadır burada dikiliyorum.”

Sinirlenmeye başlıyordum. Elimdeki bezi tezgâha bıraktım, ucundaki su yere damlıyordu. Ön tarafa doğru ilerledim. “Beklettiğim için çok üzgünüm, efendim.”

Ofladı, tezgâhtaki eli öfkeli bir ritim tutmuştu. Kaba müşteri-

lere alıştım, ne yazık ki hizmet sektöründe bu tip insanlar çok fazla vardı. Fakat bugün bunu kaldırabilecek havada değildim. Sinirlerim gergindi ve içime koca bir alev topu oturmuş gibi hissediyordum. Dönüp duran bu alev topunun kıvılcımları içime yayılıyordu.

Yine de yüzüme bir gülümseme takınarak adama döndüm. “Size ne hazırlayayım?”

“Büyük, sıcak kahve, sade.”

Başımı sallayarak onayladıktan sonra kolay bir şey istediği için rahat bir nefes verdim. Ödemeyi alır almaz sırtımı dönüp bezden yere damlayan sulara dikkat ederek arka tarafa geçtim. Kahveyi koyduğum an ön kapının çanı kafeyi doldurmuştu ki bu ses beni telaşa sokuyordu. Kafamı daha çeviremeden ayağım yerdeki su birikintisi yüzünden kaydı ve geriye doğru düşerken elimdeki kahvenin bir kısmı üstüme döküldü. Soğuk zeminde gözlerim kapalı uzanırken kuyruk sokumumda şiddetli bir ağrı vardı. Yerimden utançla kalkıp adamın siparişini *tekrarlamadan* önce kendime vakit tanımak istedim.

“Yüce *Tanrım*, burada siparişimi hazırlayabilecek kapasitede becerikli kimse yok mu?”

Gözlerim yaşla doldu.

Sikik herif.

Temkinli bir şekilde dizlerimin üzerine dönerek yavaşça yerimden kalktım. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için düzenli nefesler alıyordum. Bugün kesinlikle benim günüm *değildi*.

“Ben de burada durmuş erkeklerin, bir hanımefendiye nasıl davranması gerektiğini bildiğini düşünüyordum.”

Bedenim donakaldı. Ellerim parke zeminin üzerinde öylece dururken kahveyle ıslanan tişörtüm vücuduma yapışmıştı. *Bu aksan.*

Öfkeli müşteri kaşlarını çatıp sözlerini tekrarlariken elini tez-gâha vurdu. Şatafatlı saatinin saniyeleri saydığını buradan duya-biliyordum. “Ben de durmuş, burada bana kahveyi tekrar tekrar yapmak zorunda kalmadan hazırlayabilecek biri olabileceğini umuyordum.”

Yanaklarım kızarıırken yavaşça doğruldum ve belime sapla-nan ağrıyla yüzümü buruşturdum. Bakışlarım önceki gece karşı-laştığım ve rüyalarımından fırlamış gibi tam karşımda duran ada-mın okyanus mavisini gözlerine odaklandı.

Harika. Ben aşağılanırken gelmesi harika olmuştu.

Bakışlarımı müşteriye çevirirken göğsümde kabaran öfkeye rağmen nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. “Bunun için çok üzgünüm. Size ye-nisini hazırlıyorum, bizden.”

Bana bakan adamın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Çoktan ödedim. Şu lanet içeceği hazırla artık!”

Midem kasılırken gözümün önüne, bir bardak kahveyi sura-tına boca ettiğim görüntüler geliyordu.

“Dur.” Gizemli adamımın sesiyle duraksadım.

Geçtiğimiz iki gün boyunca onu düşünmediğimi söylesem yalan olurdu. Onun burada karşıma çıkacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Önündeki vitrine hafifçe yaslandı. Takım elbisesi üzerine mükemmel oturuyordu ve bunun ona kattığı sofistike görüntü, yanındaki adamın yutkunmasına sebep olmuştu. “Basit adam-ların seninle böyle konuşmasına izin vermek gibi bir huyun mu var, sevgilim?”

Utançla gerildim. “Hayır, ben...” Boğazımı temizledim. “Sonuçta sadece bir müşteri.”

“Ah dostum, bu kaltağın basit bir işi yapmaktan bile haberi yok.”

Gizemli adamımın göğsü küçük bir kıkırdamayla sarsıldığında, bu ses sanki tüm kafeye yayılmıştı. Yanındaki adamdan daha yapılıydı ama sanki şekil değiştirir gibi adamın tüm enerjisini emip kendini daha da yükseltmişti. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Bakışlarım şaşkındı.

Müşterinin kulağına doğru eğildi. “Saatin oldukça gürültülü.”

Adam kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. “Ha?”

Gizemli adamım başıyla yanındaki şerefsizin bileğini işaret etti. Elmas süslemeli saat parlıyordu. “Saatinin. *Tik takları...*”

“Evet, eee?”

İç çekerek elini çenesinin altına uzattı. Bakışlarımı hareketlerinden ayırmadan ne kadar çekici olduğunu zihnime kazıyordum. Gün ışığında daha başkaydı.

Ahmak herif bana dönerek gözlerini açtı ve avuçlarını *tekrar* tezgâha vurdu. Bu ses, tıpkı kara tahtaya sürten tırnak sesi gibi içimin gıcıkklanmasına sebep olmuştu,

“Gösteri güzel galiba? Kahvemi hazırla.”

Dişlerimi sıktım. Eğer işte olmasaydım cevap vermemek için kendimi bu kadar sıkımdım fakat işimden keyif alıyordum. Bu benim ilk işimdi ve buradan kazanacağım tek kuruşa dahi ihtiyacım olmasa da bir şeyler kazanıyor olmak güzeldi. Bunu, soyadım ya da damarlarımda akan kan olmadan elde edebilmek hoşuma gidiyordu. Babamı ne kadar seviyor olursam olayım, bazen onun gölgesinde yaşamak zordu.

“Kahvesini *yapma*, sevgilim.” Söylediği sevgi sözcüğüyle kalbim takla attı. Bakışlarım iki adamın arasında gidip geldi.

Müşterinin suratı kıpkırmızı olsa da ağzını bıçak açmıyordu. Tartışmıyordu. Muhtemelen yanındaki adamdan yükselen enerjiyi o da hissedebiliyordu. Yabancı adamın dili alt dudağının üzerinde gezinince bu durum bacaklarımın arasına keskin bir ağrının saplanmasıya sebep oldu.

“Oldukça zarif,” dedi bana bakarak. “Rol yapıyor olman. Senin karakterin hakkında, onunkinden daha çok şey söylüyor.”

Yanaklarım ısınmaya başladığında içimdeki minnettarlık yılbaşı ışıkları gibi yüzümü aydınlatmayı başarmıştı. Nasıl oluyordu da bu adam, aşağılanma hissini alıp birkaç güzel sözle bambaşka bir şeye çevirebiliyordu?

“Siktir git,” dedi ahmak adam tükürürcesine.

Gizemli adamın mavi gözleri karardığı an dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir elini cebine atarak yanındaki adama doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kulak misafiri olmamam gerektiği hâlde duymaya çalışsam da o kadar sakın konuşuyordu ki ne dediğini anlayamıyordum. Her ne söylediye se, adamın gözleri kocaman açıldı ve bir kelime daha etmeden çıkışa doğru koşmaya başladı.

Olduğum yerde donakalmıştım. Etrafa bakarken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Ancak o zaman kafede başkalarının da olduğunu fark edebilmişim. İki genç adam, siyah takım elbiseleriyle bir tarafta dikiliyordu ve yüzleri birebir aynıydı. *İkizlerdi.*

Olanlara o kadar kendimi kaptırmıştım ki onları *görmemiş-tim* bile. Gizemli adam bakışlarını onlara çevirerek başıyla bir işaret yaptı. Tekrar dönmesine gerek kalmadan ikisi de kafeden çıkıp sokağa adım attı.

Garip.

Dikkatini bana verdiğinde ona çekilmekten kendimi alamadım. Aklıma dolan sorular zihnimde solup gidiyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Kalbim tekledi. “Evet, iyiyim. Beni savunduğun için teşekkür ederim.”

“Aşağılık herifin tekiydi, sevgilim.” Gözleri parladı. “Senin soluduğun havayı içine çekmeyi bile hak etmiyor.”

Yanaklarım kızardı. Ne kadar küstah olduğunu ve varlığının diğer her şeyi nasıl tüketebileceğini görebiliyordum.

“Sen öyle diyorsan.” Gülümsedim. Gözlerimi bir kez daha ona çevirmeden önce bakışlarım pembe ojelerime takıldı. “Ne alırsın?”

“Bir randevu.”

Nefesim kesilmişti, içim içime sığmıyordu. “Bir... Ne?”

Sırıttığında dudağının bir tarafı kıvrıldı. “Bence beni duydun.”

Tek kaşımı kaldırdım. İki gün önce içimi dolduran ateşi yeniden hissediyordum. “Duydum.”

“Harika.” Bakışlarını boş masalarda gezdirdi. “İşten ne zaman çıkıyorsun?”

Ellerimi tezgâhın üzerine uzattım. “Teklifin için teşekkürler ama... Bu gece planlarım var.”

“Çok doğru,” dedi. “Benimle.”

Sinir bozucu olmaya başlıyordu. “Seninle *değil*. Tanrım, bu kadar ukala olmak zorunda mısın?”

Gözleri alev almış gibiydi. “Ağzın yine iş başında.”

Sırıttım. Kalbim hızla göğsüme çarpmaya devam ediyordu.

Tezgâha doğru eğildi. “Bana adını söyle.”

“Nerede çalıştığımı bulmana rağmen ismimi öğrenemedin mi yani?” Başımı yana eğdim.

Güldü. Doğrulduğu sırada gözleri beni resmen delip geçiyordu. “Hoş bir tesadüf olduğuna emin olabilirsin.”

“*Senin* adın ne?”

“James.” Tezgâhın üzerinden elini uzattı.

Dudağımı hafifçe ısırdım. Yavaşça kolumu kaldırarak avucumu onun eline uzattım. Teninin sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. “Wendy.”

“Wendy.” Elimi çevirerek dudaklarına göttürdü. “Benim için bir zevk.”

Karnıma bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Kapının çanı çaldığında genç bir kadın, çocuklarıyla dükkâna girdi. Ben de elimi karşımdaki adamdan çekerek mutfak önlüğümü düzelttim.

Dudağının sol tarafı kıvrılmıştı, bakışlarını benden ayırmıyordu. “Görüşürüz Wendy, sevgilim.”

Ardından arkasını dönerek kapıdan çıkıp gitti. Yanından geçtiği kadın ağzı yarı açık bir şekilde arkasından bakakalmıştı. Bunun için onu suçlayamazdım.

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken içimdeki karmaşayı göz ardı etmeye çalıştım. Kimse bana onun gösterdiği şekilde ilgi göstermemişti. Bir yanım acaba herkese bu şekilde, sanki dünya dönmeyi bırakmış da bir tek siz varmışsınız gibi mi hissettirdiğini merak ediyordu. Cevap ne olursa olsun, hoşuma gideceği kesindi.

Aradan saatler geçmiş, dükkânı kapatıp eve dönmüştüm. Jon’la film gecemiz için hazırlık yaparken dükkâna geldiğinde içecek hiçbir şey sipariş etmediği yeni aklıma gelmişti. Oraya gelmesinin sebebinin “ben” olduğumu düşünmek karnımda kelebeklerin uçuşmasına ve yüzüme bir gülümseme yayılmasına sebep olmuştu. Bu, dikkatli olmam gereken bir konuyken içimi saran heyecana karşı koyamıyordum.

O gece uyuduğumda, rüyalarımda var olan tek şey gök mavisiydi.

James’di.

JAMES

JR’nin bodrumundaydım. Ayakkabılarımdan çıkan ses, taş zeminde yankılanıyordu. Ru’nun döşemeyi betonla kaplamamız için benimle tartıştığı an aklıma gelince gülümsedim. Ben bu şekilde olması için ısrar etmiştim. Beton, gözenekli olduğu için temizlemesi zordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra bir barın bodrum katının çimentoyla kaplanmış olmasının, polisler açısından ne kadar şüphe çekebileceğini fark ettiğinde Ru da kararım-dan memnun olmuştu. Zaten birkaç yılda bir polisler tarafından ziyaret ediliyorduk. Özellikle Ru, daha dikkatsiz olmaya başladığından beri.

Bir misilleme olacağını hesaba katmadan gidip güpegündüz bir adamı vurmuştu.

Eğer bunu yapan bir başkası olsaydı hapiste çürümesine izin verirdim. Hatalarımızla büyüyebilmemizin tek yolu sonuçlarına katlanmaktan geçiyordu. Ama bu *Roofus*’tu. Ru’nun kum olduğu bir dünyada ben ayak izlerini silen dalgalar olurdum.

Bu yüzden sorunu çözmüştüm. Ancak polislerin dikkatini

daha çok çekmiştik. Polisler maaş çeklerimize adlarını yazmıştı ve artık rakiplerimize odaklanıyor, masalarından üzerinde ismi-miz yazan hiçbir belgenin geçmediğine emin oluyorlardı. Cep-lerini doldurup ailelerini hayatta tuttuğumuz müddetçe hiçbir sorun yoktu.

Kayıp Çocuklar, gazetelerin bize verdiği bu isimle özgür ve vahşiydik.

İçinde bulunduğumuz oyuna anlam veremeyen kişiler için oldukça şaşırtıcı olduğunun farkındaydım. Amerikalıların bü-yük bir çoğunluğu, etraflarında olan olayların, olması gerektiği şekilde görüldüğü bir illüzyona inanıyordu. Devletin ve ant içen insanların gerçekten yaptıkları şeyin korumak ve hizmet etmek olduğunu düşünüyorlardı.

Evet, koruyup kolluyor ve hizmet ediyorlardı ama sadece bana. Peter Michaels ve kızının, sistemin bahsettiğim şekilde ilerlediği bu bölgeye taşınmasını bu sebeple oldukça hoş buluyordum. Güçlü bir adamdı fakat burada ismi hiçbir işe yaramazdı, parası da boyalı bir kâğıttan farksızdı.

Bu şehirdeki insanlar *bana* hesap verirdi.

Odanın tam ortasındaki sandalyeye zincirlenmiş acınası adam da dâhil. Wendy Michaels'a bir kaltak olduğunu söyleyip hiçbir bedel ödemeyeceğine inanan o herif. Saygısızlığı bir yana, kimse sahip olmayı planladığım kadının üzerinde yersiz bir güç gösterisi yapamazdı.

"Evet," diye başladım cümleme. Adamın karşısına geçerken adım seslerim yankılanmaya devam ediyordu. "İşte buradayız." Ellerimi iki yanına uzattığımda dudaklarım kıvrıldı.

Adam, onu sıkıca tutan kablo bağlarının arasında kıpırdandı. Gözleri irileşmiş ve kızarmıştı. Bir şeyler mırıldansa da ağzı bantlı olduğu için onu anlayabilmem oldukça zordu.

Gülümsemem genişlerken öne doğru eğildim. “Üzgünüm, ne dedin?”

Bakışlarımı ikizlere çevirdim. Onları ilk kez, daha on beş yaşlarında, dilenirken görmüştüm ve o zamandan beri benimle çalışıyorlardı. Birebir aynıydılar ve onları sürekli karıştırdığım için artık isimleriyle seslenmekten vazgeçmiştim.

“Siz anladınız mı?” diye sordum.

“Hayır, Hook. Hiçbir şey anlayamadık,” dedi bir tanesi.

“Hımm.” Önümde bağlı olan adama döndükten sonra parmağımla hafifçe ağzına vurdum. “Bant varken anlamak çok zor. Belki de çıkartmamız gerekiyordur.”

İkizlerden biri başını sallayarak onayladı ve bandı çekip çıkardı. Adam irkilmiş, bant hızla çekildiği için ağzının kenarları kızardı.

“İşte,” Başımı salladım. “Şimdi... Ne söylemek istiyordun?”

“Siktir git, adamım.” Tükürdü.

Göğsüm öfkeyle kabarıırken bakışlarım iğrenç ağzından çıkıp yere yapışan salgıya çevrildi.

“Ben mi siktir olup gideyim?” Kendimi gösterdikten sonra duvara yaslanan metal masaya yaklaştım. Diğer yandan ceketimin düğmelerini açıyordum. “Bir insanın, canının tehlikede olduğunu fark etmesinin bu kadar vakit alması beni hep şaşırtıyor. Bence bunun iki sebebi var. Duymak ister misin?”

Alabildiğim tek cevap sessizlik oldu.

“Oldukça ilgi çekici olduğunun garantisini verebilirim.” Siyah eldivenlerimi alarak elime geçirdim. Derimle bütünleşen eldivenlerin, parmaklarımı hareket ettirdiğimde içime doldurduğu hisse bayılıyordum. “Ya gururdan ya da farkında olmamaktan. İkisi de oldukça çirkin özellikler.”

Öfke içime yayılıyordu.

“Sen hangisi olduğunu merak ediyor musun?” Arkamı dönerrek elimi cebime attım ve kanca şeklindeki bıçağımı çıkardım. Bıçağı açıp parmaklarımın arasında döndürürken yavaşça sandalyeye yaklaşıyordum. Tam karşısına geldiğimde durdum. Cevap vermedi, bakışları elimdeki bıçağın hareketine odaklanmıştı. Bir adım daha yaklaştığımda bağlı ellerini çekiştirmeye başladı. Plastik kablo bağları, sandalyenin metal kolunu zorluyordu.

“Hayır mı?” Başımı yana eğdim. “Eğer bana sorarsan...” Yanından geçerken bıçağımın ucu yanağında bir yol izledi. “Bence sen tehlikeyi anlayamayıp fark edemeyen o tiplerdensin. Gerçekten *hissetmeyen*. Anlayacağın, eğer fark etseydin...” Eldivenli elim omzuna uzandı. “Benim yanımdayken Wendy Michaels’a o şekilde saygısızlık etmemen gerektiğini biliyor olurdun.”

“Bak, ben senin kim olduğunu bil-bilmiyordum. Tüm bunların sebebi kahve dükkânında olanlarsa özür dilerim, dostum.” Sesi incelip gerilirken kelimeleri kekeleyerek söylemişti.

Cık cıkıldım. “Gururunu çabucak kaybettin. Yazık oldu, şimdi eğlenemeyeceğim.”

“Bırak gideyim! Ne istersen yaparım, eğer istersen gidip o kızıdan özür dilerim. Sadece... Lütfen.” Telaşı kelimelerine yansıyor.

Omzunu daha sıkı tutup yüzüm kulağına yaklaşıp kadar eğildim. “Sesini *kes*, yoksa ben senin dilini kesip sen ucuz polyester takım elbiseni kana bularken köpeklere yedireceğim.” Elimin altındaki vücudu gerilirken sessizleşti.

Doğrularak omzunu sıktım. “Aferin sana.”

Karşısına yürüdüm ve titreyen vücuduna baktım. Üstüne düşen gölgem ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu.

“Kahve dükkânında sergilediğin o kendini savunma nereye

gitti, *dostum*?” Yüzümdeki gülümseme genişledi. “Yerini bilmiş olsaydın bu kadar zaman kaybetmemize gerek kalmayacaktı.”

Cevap vermediğinde başımı eğdim. Donuk bakışlarına yayılan korkunun bana verdiği heyecanla gerildim. Biraz yaklaşıp sesimi kısıtım. “Sana bir soru sordum.”

“B-ben bil-bilmiyorum... Sadece... Üzgünüm... Bırak da gi-gideyim.”

“Bak çok da zor değilmiş, ha?” Yüzümü ikizlere çevirdim. “Dürüst olmak gerekirse, insanların kendileriyle konuşulduğunu bildiği hâlde cevap vermemesi büyük kabalık.” Adama döndüğümde, pantolonunun ön tarafına yayılan bir ıslaklık vardı. Gri materyalin rengi koyulaşmış ve sıırıslılandı. Anlaşılan altına işemişti.

Yüzüme yayılan gülümsemenin ardından göğsümden küçük bir kıkırtı yükseldi. “Sakin ol, *adamım*. Dilini kesme muhabbeti şakaydı.”

Tik.

Tik.

Tik.

İçime dolan rahatsızlık hissiyle hızla başımı çevirdim. Burnumdan derin bir nefes aldım, içimde yükselen tiksintiye rağmen sakın kalmaya çalışıyordum. Sanki önü kesilmez bir alev gibi içimde yükseliyordu. Ve savaşı kaybettim.

İleri atılarak adamın yüzünü eldivenli parmaklarımın arasına aldım. Acıyla inledi. “O değersiz makine parçasının çok gürültülü olduğunu sana söylemiştim, buna rağmen benim huzurundayken takmaya devam mı ediyorsun?”

Gözleri irileşti, kızaran yanaklarına yaşlar dökülüyordu.

Tik.

Tik.

Tik.

Ses, içimin çekilmesine sebep oluyordu. Geçmişten gelen anılar hayat bulup bana güçsüz olduğum zamanları hatırlatıyordu. Gurur ve saygının var olmadığı pozisyonlara zorlandığımı o zamanları gözümün önüne getiriyordu. Bir kez daha, İngiltere'den yeni dönmüş, ailesinin yasını tutan, o on bir yaşındaki çocuk olarak yatağıma uzanıp neden Tanrı *benim* bunları yaşamamı istedi, diye düşündüğüm geceleri zihnimde canlandırdı.

Bunları hak edecek ne gibi bir hata yapmış olabilirdim ki?

O anlar gözümün önüne geldiğinde midem bulanıyordu, boğazıma tırmanan acı tadı alabiliyordum. Amcamın ahşap parkeye çarpan timsah derisi botlarının sesi her yanıma sarmıştı. Cep saatinin *tik tik tik tik* sesi göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu. O yatak odamın kapısını kapatırken, odam gecenin karanlığına gömülüyordu.

Öfke, karnımın ortasından ağır ve şiddetli bir şekilde yayılarak içimde patladı. Bu patlama beni kör edecek, gözüm dönene ve tek gördüğüm şey *ateş* olana dek durmayacaktı.

Dudakları aralanana kadar sıkıca çenesini tuttum. Ağzının "o" şeklini almasını sağlamak için onu zorladım. Bıçağı tutan elimle aralanan ağzına uzanarak dilinin ucunu yakaladım ve çığlık atıp vücudu sandalyede sarsılmaya başlayana kadar çektim. Bıçağımın, dolgun eti kestiğini hissederken sırtımdan aşağı bir tatmin dalgası yayıldı.

"Bak sen," dedim dilini bağlayan dokuyu keserken. Kasın *kopuşu* sırtımda sebep oldu. "Galiba yalan söylemişim."

İşe yaramaz et parçasını arka tarafa doğru attıktan sonra bıçağımı bir kanca misali koltuk altına sapladım. Bıçağı dibine kadar sokup çıkardığım an, atardamarından fişkıran sıcak kan yüzüme sıçradı. Bıçağımı kaldırdığım sırada kollarımdan kan damlıyordu. Kanla dolu, dilsiz ağzını dolduran anlamsız feryatlarının ar-

dında sesi kesilmişti. Kolunu sandalyenin yan tarafına çektikten sonra bıçağımın tutacağını çevirerek saatine hızla vurdum. Yere fırlayıp çarptığı an saatin camı paramparça olmuştu.

“Bir daha.” Hareketimi tekrar ettim. “Bana.” Bileğindeki kemikler darbeye büküldü. “Saygısızlık.” Sıra parmaklarındaydı. “Yapma.”

Kollarım ağrımaya başlayana kadar aynı hareketi tekrarladım. Saçım alnıma düşmüş, bir ter damlası kaşıma doğru yol almıştı. Bıçağımı geriye çektiğimde öfke ruhumu öyle derinden yakalamıştı ki elini komple kesip atmak istiyordum. Bir daha asla beni sinirlendirmeyeceğine emin olmalıydım.

Bunu yapma cesaretini en başta nerede bulmuştu ki zaten.

Bıçağım sinirleri ve damarları yararak kemiğe ulaştı. İşe yaramaz eli havada asılı kalmıştı. Uzuvarları kopmuş, tanınmaz hâldeydi. Durmadım, beni duymaya mecbur bıraktığı her bir *tık* sesi için gövdesine bir yarık açtım. Durmaksızın yükselen homurtular sessizleşmiş, tıpkı kırılan saati gibi yavaşça yok olmuştu. Öfkem de aynı şekilde dindi.

Zihnindeki kâbuslar yavaşça yok olurken bir anda kendime geldim. Aşağı baktığım an hızla inip kalkan göğsümle karşılaştım. Vücuduma ve kıyafetlerimin her yanına kan sıçramıştı. Boynumu kütleterek kendimi huzurlu *sessizliğe* bıraktım.

Uzak köşedeki duvara yaslanan ikizlerden gözlerimi alarak önümdeki adama döndüm. Gözleri boş bakıyordu ve ağzı hayretle açılmıştı. Vücudunun her yanı uzun ve derin kesikler içinde kalmıştı. Cesedi kanlar içindeydi. Kolu garip bir açıyla sallanırken lekelenen bedeninin altında koyu kırmızı bir göl oluşmuştu. İleri doğru hareket ettiğimde ayakkabımın altında saatinin camlarının çatırdadığını duyabiliyordum.

Göğsümdeki sıkışma ferahlayınca memnuniyet dolu bir ne-

fes aldım. Metal masaya ilerleyip eldivenlerimi çıkarttım, ceke-timi alarak kapıya yöneldim. Bakışlarımı yaslandıkları duvar-dan doğrulan ikizlere çevirmiştim. Ayağımın altında yumuşak bir şey hissedince sendeledim. Başımı eğdiğimde keyifli bir his damarlarımda kol gezmeye başladı. Ayakkabımın altına yapışan şey parçalanmış bir dildi.

İkizlere döndükten sonra elimi saçlarımdan geçirdim. “Bunu temizleyin ve önemli biri olmadığına emin olun.”

Başlarını sallayarak onayladılar. Odadan çıktığımda vücudum adrenalin pompalamaya devam ediyordu. Damarlarımdaki kan hızla akarken aletim, öldürmenin vermiş olduğu hazla sertleşmişti.

Birinin hem yargıcı hem celladı olmak tatmin edici bir his doğuruyordu. Yerini hiçbir şeyle dolduramayacağınız bir his. Damarlarınızda gezip size dokunulmaz, kusursuz olduğunuzu söyleyen, tıpkı bir *tanrı* gibi hissettiren bir his.

Merdivenleri çıkıp ofise döndükten sonra bir poşet aldım ve önce gömleğimi ardından pantolonumu çıkardım. Kandan sırlıklam olan bu kumaş parçalarını çocuklardan birisi imha etmeliydi. Dolapta asılı olan yedek kıyafetlerimi giydikten sonra sandalyeme geçerek ayağımı masama uzattım ve bir sigara yaktım. Ânın tadını çıkarıyordum. Bilgisayar ekranıma tıkladım ve Peter Michaels’ın ailesiyle olan bir fotoğrafını açtım. Wendy’nin yüzüne yaklaştığımda içim arzuyla yanıyordu. Altımda ol-masının nasıl hissettireceğini hayal ettim. Ben onu paramparça edip babasız bir eve göndermeden önce kendini bana tamamen sunmasını bekliyordum. Fermuarın altında nabız gibi atan aleti-mi avuçladığım an inledim.

Wendy Michaels, lezzetli bir ödüldü ve her bir parçasının ta-dını çıkartmak için sabırsızlanıyordum.

WENDY

“Akşam yemeğine evde olacaksın ama değil mi?” Sesimin bu şekilde çıkmasından nefret ediyordum; babamın gerçekten eve geleceğini uman, ricayla dolu bir tonda.

Arka plandan yükselen kâğıt hışırtılarını duyabiliyordum. “Bu gece gelemeyeceğim tatlım ama hafta sonu orada olabilmek için elimden geleni yapacağım.”

Alt dudağımı dişlerimle çekiştirip çiğnedim. Babam her zaman meşgul bir adam olmuştu fakat eskiden bana zaman ayırırdı. Yıllar geçtikçe yavaş yavaş ellerimden kayıp gitmişti ve artık ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Bizim de ilgiye ihtiyacımız olduğunu ona açıklayabileceğimden emin değildim.

“Yeni eve neredeyse hiç gelmedin, baba. Sanki... Bilemiyorum.”

İç çekti. “Ne bekliyordun, Wendy? İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun.”

Jon'un kendi kendini yetiştirmesini istemiyorum.

Kelimeler dilimin ucuna geldi ancak zorlukla bastırdım. San-

ki dilimi ısırp sözlerime engel olursam eve gelecekmiş gibi. “Şu an ne işin var ki?”

Yine iç çektiğinde arka planda bir kadın sesi duyuldu.

İçim alt üst oldu. Parmaklarım kasıldığı için telefonu tutan eklemelerimin bembeyaz kesildiğine emindim. “Bloomsburg’de misin?”

Boğazını temizledi. “Şu an değilim, hayır.”

Alay eder gibi dudaklarımı büktüm. Kırgınlık, dolu bir yağmur bulutu gibi göğsüme çöktü. “Baba, buraya taşınırken daha fazla yanımızda olacağına söz vermiştin.”

“Verdim. *Olacağım* da.”

Gözlerim yanıyordu. “O zaman sen neden... Bizim yanımız olmayan bir yerlerdesin?”

Bir zamanlar babamın mükemmel olduğunu düşünürdüm. Her yere onu takip eder, onunla her şeyi yapardım. Öyle ki beni “küçük gölgesi” ilan etmişti. Ben büyüdükçe işler değişti. Zamanla geri plana atıldım, onunla aynı yolda bile ilerlemiyordum artık. Gereksiz bir yükmüşüm gibi ardında bırakılmışım.

Bazen, Jon’un açısından durumların daha kolay olup olmadığını merak ediyordum. O babamın önceden nasıl olduğunu bilmiyordu. Jon’a hiçbir zaman bana gösterdiği kadar ilgi göstermemişti. Hâlâ babamın ilgisini tekrar hissedebilmek için elimden geleni yapmaya hazırdım. Üstelik Jon’un, bu ilgiyi bir kez olsun hissetmesi için daha fazlasını bile göze alırdım.

Babamın kötü bir adam olduğunu düşünmüyordum. Sadece macera yaşamaya olan hırsı, ailesine olan ihtiyacının önüne geçiyordu. Öyle ki bir ailesi olduğunu unutmuş gibiydi.

“Sadece seni özledik.” Söylemek istediğim her şey bir yumru gibi boğazıma oturmuştu, zorlukla yutkundum. “Bu arada, Jon’u evde eğitime aldırдың için teşekkürler.”

“Evet, o konuda fikrimi değiştirdim. Bloomsburg’ün dışında harika bir yatılı okul var, oraya göndereceğim.”

Kalbim sıkıştı. “Ne?”

“Geçen gün okulun dekanıyla tanıştım ve Jon için en iyisi olacağına beni inandırdı.”

Hızla nefes verdim. Bir yabancıyla tanışıp buluşabiliyordum ama kendi çocuklarına vakti yoktu. “Yatılı okul mu? Baba, bundan nefret edecektir. Diğer çocuklarla arasının nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Şimdi bambaşka çocuklar olacak.”

“Baba...”

“Wendy,” diye tekrarladı. “Dinle, bu tartışmaya açık bir konu değil.”

Parmaklarım telefonu daha da sıkı kavradı. “Neden?”

Duraksayarak *bir kez daha* boğazını temizledi. Konuyu değiştirmek için hep böyle yapardı. Zaman kazanır, karmaşık kelimeler havaya saçılmadan önce düşüncelerini toparlardı. “Dekan, bir iş ortağımız. Yatılı eğitimin en doğrusu olacağını bana garantiledi.”

Zihnimde, Jon’la geçen gün yaptığımız konuşma tekrar edip duruyordu. Evde kalacağını söylediği zaman omuzlarının nasıl gevşediği gözümün önündeydi. Bir anda göğsüme öfke çöktü. Tutuşan bir alev gibi öfke her bir yanıma yayılıyordu. Buraya taşınmamın tek sebebi Jon’la birlikte kalmak ve yıkılan ailemizi bir araya getirmektir. Babam evde daha fazla vakit geçireceğine söz vermişti. Bloomsburg, köklerini salıp başkaları için yaşamaya son vereceği bir yer olacaktı. Ve şimdi sahip olduğum tek insanı gönderiyordu. Bense burada kalacaktım. Bir kahve dükânında çalışıp malikânede yaşamaya devam edecektim. Yalnız. *Ne için?*

Gözlerimi sıkıca yumdum ve bir nefes verdim. “Ona ne zaman söyleyeceksin?”

“Okula bir haftadan önce gitmeyecek, ben eve geldiğimde söylerim.”

“Baba, bu konuyla ilgilenen kişi ben *olmayacağım*. Bunu senden duyması gerekiyor. Nedenini ona açıklaman gerekiyor.”

Ben boğazım ağrıyaya başlayana kadar dil dökmeye hazır da olsam babam, beni dinlemediği için konuşmamın hiçbir anlamı yoktu. Bunun farkına varınca şiddetle kasılmaya başladım. Gittiği her gün, her bir iş gezisi, bizden uzakta geçirdiği her bir an ellerimizden kayıp gitmesine sebep oluyordu. Kimsenin, hatta istesek bizim bile ulaşamayacağımız bir yerlerdeydi.

“Seni anlıyorum, tatlım, gerçekten. Eve gelince halledeceğim. Akşam yemeği için üzgünüm.”

Klik.

Öfkemi yutmaya çalışırken bakışlarım şömine rafındaki fotoğrafımıza çevrildi. Bana güzel günleri hatırlatması için bu resmi seçmiştim. Aynı şekilde *ona* da hatırlatmasını umuyordum. İkimizin yüzüne de kocaman bir gülümsemenin yayıldığı fotoğrafta babamın omuzlarındaydım. Her şeyin ne zaman değiştiğini merak etmekten kendimi alamadım. Belki de değişen bendim. Nahif, masalsı bakış açımdan uzaklaşmaya başlamıştım. Ya da babam, annemin ölümünün ardından kendini geri çekmişti. Dü-rüst olmak gerekirse bu, annemi kaybetmeden önce olmuştu. Belki insanlar *hiç* değişmiyordu, bizim farklı görmemizi sağlayan algılarımızdı. Telefonu bıraktığım an bir mesaj sesi yükseldi. Mesaj atanın babam olmadığını *bilsem* de göğsüm umutla doldu.

Ve tabii ki babam değildi. Angie’ydi.

Angie: Bu gece JR, sürtük! Hayır demek yok. Seni saat yedide alırım.

Mesajı okuyunca heyecanla titredim. Aklım, günler önce bana bir randevu teklif edip ortadan kaybolan yakışıklı yabancıya gitmişti.

Orada olacak mıydı?

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bir cevap yazdım.

Ben: Tamam. Ben varım.

JAMES

“Peter Michaels buluşmak istiyor.”

İsmi Ru’dan duyduğum an kalbim sıkıştı. “Bunun zaten farkındayım, Roofus. Bir haftadır tek konuştuğun bu.”

Ru’nun kaşları çatıldı. “Bana bilmişlik taslama. Bu... Ne diyordun sen? Neydi o kelime? Ha, *yakışksız*.”

Fena sayılmayan İngiliz aksanına karşı dudaklarım kıvrıldı. Benim aksanım da eskisi gibi yoğun değildi gerçi. Yıllar geçtikçe aksanım ne İngiliz ne de Amerikan diyebileceğiniz bir karışım hâline gelmişti.

“Bu konuda düşüncen ne?” diye sordum.

“*Düşüncem* şu, benimle gelmen gerekiyor.”

Rahatlayarak nefes verdim. Masada karşısına geçerken ceke-
timin düğmesini açtım. “Peki, ilk buluşmaya gelmememin sebe-
bi tam olarak ne demiştin?”

Gözleri kısıldı. “Çünkü insanların gözünü korkutuyorsun.”

Kaşlarım hızla havalanırken elimle kendimi işaret ettim.
“Ben mi?”

Güldü. “Aptalı oynama, evlat. İkimiz de senin bu...” Eliyle ikimizi işaret etti. “Özellikli biliyoruz. Diğer güçlü adamlar etrafında olmak istemiyor.”

Gülümsememi bastırdım. “*Sen güçlü bir adamsın ve işte buradayız.*”

Ru, sırtırken dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. “Sadakatinden eminim. *Benim için çalışıyorsun.*” Omuz silkti. “Bu dünyadaki rolümün beni endişelendirmediği gibi seninki de endişelendirmiyor.”

Kelimelerinin ardına gizlediği duygularına minnettardım. Karnıma bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep olduğu ortadaydı. Ru, bu hayattaki amacımı bildiğini zannediyordu ancak gerçeklerden bihaberdi. Babam, daha yeni yirmisine girmişken Amerika’dan taşınıp İngiltere’nin tamamında tanınan bir iş adamı olmuştu. Lüksün içine doğmuştum ve babam ölene kadar bu dünyada en çok ona saygı duyuyordum. Ru, o zamandan beri her bir saniyemi bunun sorumlusu olan adamdan öç almayı düşünerek geçirdiğimi *bilmiyordu*.

Vücuduma saplanan hayali sancıyla parmak boğumlarımı sıktım. Göğsümü kaplayan eski yaraya uzanma isteğimi zorlukla bastırıyordum.

Bazı adamlar kendi istekleriyle bu dünyaya doğuyordu, bazılarıysa buna zorlanıyordu.

Tatsız bir his, ârı yarıp zihnime dolarken göğsüme garip bir ağırlık çökmeye başladı. Kasılan çenemi ileri geri hareket etmeye zorladım. Kederlenmenin zamanı geçmişti. Artık beni hayatta tutan şey intikam için duyduğum açlıktı.

Sandalyemde öne doğru eğildim. Hayatımın amacı baştan çıkarıcı bir şekilde bana göz kırpyordu. “Peki... Ne zaman buluşuyoruz?”

Ru gülümsedi. "Gelecek hafta."

"Harika, önümüzdeki birkaç gece için planlarım vardı ve suya düşmeleri hiç hoş olmazdı."

"Öyle mi?"

Başımı salladım ancak avımı ağa çekinceye kadar ayrıntı vermek istemiyordum. Wendy, kendi ayaklarıyla bana gelecekti. Ona dünyayı gösterirken yüzündeki gülümsemenin sebebi olmak istiyordum ve beni akşam yemeği için evine götürdüğünde babasının ifadesinin tadını çıkartmayı bekliyordum.

Dudaklarıma bir sırıtma yayıldı. "*Favori projem*, eğer merak ediyorsan."

Gülerken elini yüzünde gezdirdi. "Siktir et, evlat. Eğer senin görünüşün bende olsaydı her gün kendimi başka bir amın içinde bulurdum. Kendini en başından beri kısıtlamana şaşıyorum doğrusu."

Çenemdeki kas seğirdi. Kullandığı kelimelerin zihnimde yarattığı iğrenç görüntüyü itmeye çalıştım. Sanki cinsel zevk almak için pes edebilirmişim gibi. İhtiyaç duymak başka, baştan çıkmak başkaydı. En karanlık arzularımı uzak tutmak için Moira'yı kullanıyor olsam da buna hiçbir zaman *ihtiyaç* duymuyordum. Son zamanlar espri kabiliyetini yitirmiş olan ancak bana en önemli şeyin kontrol olduğunu öğreten birinin elinde büyümüştüm. Sevişip boşalmak stres attırıyordu, evet ve tek amacı buydu. Asla gerçekten zevk almaya odaklanmıyordum.

"Bu gece buralarda olacak mısın?" Ru sorusunu sorarken bakışları masada geziniyordu. Çok zor olsa da ses tonundaki kırgınlığı anlamamam mümkün değildi.

Başımı sallayarak onayladım ve ofisinden çıkmak üzere yerimden kalktım. "Tabii ki, Roofus."

Ceketimin cebine uzanarak bugün yanımda getirdiğim ku-

tuya uzandım. Ru hediyelerden hoşlanmazdı ama çakmakları severdi. Koleksiyonuyla dolu olan koca bir rafı vardı. Bu ise özeldi. Özel yapım bir *S.T. Dupont**'tu. Kırmızı yakutlarla kaplanmıştı ve önünde bir yazı vardı.

Sabaha kadar dayan.

Bana verdiği ilk nasihat buydu. Ben de ilk andan beri bu nasihate tutunmuştum. Başparmağımla kelimelerin üzerinden geçerken aklım o gecede ydi.

Efor sarf ettiğim için derin nefesler almaya başlamıştım. Binanın etrafına, çevreye göz atarken oldukça kötü durumdaki binanın tuğlaları parmaklarımın arasında parçalara ayrılıyordu. Şehrin düzgün bir kesiminde değildik ve kafamda bir sürü tilki dönüyordu. Buraya kadar takip ettiğim adamın kim olduğunu merak ediyordum. Amcam bile uzak durmamı söylerken o, böylesi bir yerde nasıl bu kadar rahat yaşıyordu?

“Saat kulesinin olduğu şehir meydanından uzak dur.”

Binanın ön tarafına ilerlerken adamın kırmızı saçlarının rüzgârla hareket ettiğini görebiliyordum. Başının üzerinde binanın soluk yeşil renkli tentesi uzanıyordu. Yanındaki adama bir şey söylemesinin ardından adam, başıyla onaylayarak onu yalnız bıraktı. Ani bir hareketle garip bir şekilde bana döndüğünde kalbim tekledi. Nefesimi tutarak geriye çekildim. Hemen ardımdaki tuğla duvarı tişörtümün kumaşına rağmen hissedebiliyordum.

Birkaç derin nefes alarak tekrar başımı uzattım. Ancak bu sefer tam önümde dikiliyordu. Elleri cebinde, griye çalan gözleri keyifle parlıyordu.

“Beni mi takip ediyorsun, evlat?”

Aksanı sertti. “R” harfini uzatılmış bir “S” gibi söylüyordu.

* Lüks bir çakmak markası. -çn.

Ona bakarken gözlerim irileşti, başımı sallayarak onayladım. Hiç yalan söyleyen biri olmamıştım.

Belki korkmam gerekiyordu ama korkmuyordum. Aralarındaki en korkunç canavarla her akşam aynı masaya oturuyordum. Sanki midem kaynayan bir kazandı ve "korku" bu kazanın dibine çökmüş, onu kullanabilmem için zehir olmayı bekliyordu. Belki mantıksızdı ama bu adam beni korkutmuyordu. Beni umutlandırıyordu.

Düşmanımın düşmanı, dostumdu.

"Dikkatimi çektin işte," diye devam etti. Beni süzerken dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. "Sen Croc'un çocuğu musun?"

İsmi duyar duymaz kaşlarım çatıldı. "Onun kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Croc?" Eliyle çenesini ovuştururken başını gökyüzüne çevirmişti. "Ah, siktir. Sen... Seni, bu gece bizi holden izlerken gördüm. Bunca yolu ne bok yemeye geldin?"

Tahmin ettiğim kadar gizli kalamadığım için damarlarım utançla doldu. En başından beri takip ettiğimi biliyordu. Amcamın da farkına varmış olabileceğini düşünmek midemi bulandırmıştı. Elimi saçımdan geçirdim. "Neyse ne. Salakçaydı."

Dönüp yürümeye başladığımda sıkıca beni omzumdan sıkıca tutarak kendine çevirdi. "Biri sana soru sorduğunda çekip gitme, evlat. Bunca yolu gelmişsin. Devam etmelisin, değil mi?"

Söylediklerini idrak etmeye çalışırken alnım kırıştı. "Ne kadar devam etmeliyim?"

Şehir meydanındaki saat kulesini işaret etti. Arka planında ay ve yıldızlar parılıyordu.

"Sabaha kadar dayan."

Başımı yana eğdim. "Bu ne demek?"

Kolu omzuma dolanarak beni kendine çekti. "Bu demek oluyor ki, istediğini alana kadar vazgeçme. Sikik gecenin tamamını atlatman gerekse de. Anladın mı?"

Bu anıyla gülümseyerek hediyeği yavaşça masaya attım. "Roofus," diye fısıldadım. "Cidden hatırlamadığımı mı düşündün?"

Ru, gülerek eliyle bana gitmemi işaret etti. Ancak omuzlarından kalkan yükü ve dudağına yayılan gülümsemeyi görebiliyordum.

Sanki beni kurtaran adamın doğum gününü unutabilirmişim gibi...

Jason, önemsiz bir uyuşturucu satıcısıydı ve Nibs takma adını kullanıyordu. Pantolonlarını yıkamayıp altın bir zincir takmanın havalı olduğunu düşünen şu tiplerdendi. Ama tozumuzu dağıtma işini hep düzgünce tamamlıyordu. Son zamanlarda ise boşboğazlık yapmaya başlamıştı. *Benim sokaklarımı* ele geçirmeye çalışan bir serseriyle isyan etmeye hazırlanıyormuş gibi hissediyordum. Üstelik bana ait olanı kendilerinin sanıyorlardı.

Sigaramı yaktığım sırada Jason, benim olduğum kabine girdi. Barın soluk ışıkları yüzüne gölge düşürse de saçından başlayıp yüzüne akan ter damlalarını görebiliyordum. Benim kim olduğumu bildiğinden pek de emin değildim. Alt seviyedeki fırsatçılar genelde benimle tanışma ayrıcalığına sahip olmazlardı.

"Jason, neden burada olduğunu biliyor musun," diye sordum.

"Çünkü sizin için çalışıyorum?"

Sigarayı dudaklarımın arasında hareket ettirdikten sonra alıp

küllükte söndürdüm. Dirseklerimi dayadığım masa sağlamdı. “Bu doğru, Jason. *Bana* çalışıyorsun.”

Yüzü gerildi.

“Unutmuş muydun?” Başımı yana eğdim.

“Hayır,” diye geveledi. Ona doğru eğildim. “Hayır, *efendim*.”

İki tarafında duran ikizlere baktıktan sonra yutkununca âdemelması hareket etti.

“Onlara bakma,” dedim. “İkizleri kafana takacağın dönem çoktan geçti.” Parmaklarım çeneme uzandı. “En başta onları geri çevirmeye karar veren sendin. Şimdiyse beni kafana takman gerekiyor. Anlaşıldı mı?”

Boğazını temizledi. “Ah... E-evet, evet *efendim*.”

“Aferin sana.” Sırıttım. Rahatlayarak sırtımı geriye yaslamıştım. “Bir şeyler içmediğinin şimdi farkına varıyorum. Susamışsındır. Bir şey ister misin?”

Ellerini kalçasına koymuş bize doğru gelen Moira’ya başımla bir işaret yaptım. Jason’un bakışları; benim, ikizlerin, Moira’nın arasında bir döngü oluşturmuştu. Konuşmak için dudaklarını araladı ancak her ne söylediyse barın önündeki hareketlenme dikkatimi dağıtmıştı.

Sanki karanlık bulutların arasından bir ışık hüzmesi yayılıyordu. Wendy Michaels, başının belaya girmesini bekliyormuş gibi kötülük yuvasına adım atıyordu.

Sanki buraya aitmiş gibi.

İçimde küçük kıvılcımlar hissetmeye başladığımda bakışlarım suya yansıyan güneşmiş gibi ona odaklandı. Bara ilerlerken arkadaşları onu yakından takip ediyordu. Hiç vakit kaybetmeden barmenim Curly’le tanıştı. Curly’nin söylediği bir şey, başını geriye attıracak kadar gülmesine sebep olmuştu. Saçları çıplak sırtına dökülürken ışık saçıyordu. İçimi kaplayan bir dür-

tü, gidip onu adamın karşısından çekmem gerektiğini söylerken omuzlarım kasıldı.

Bakışlarımı ayırarak Jason'a odaklandım. Aslında işi uzatmak istiyordum ancak ansızın kısa kesmem gerektiğine karar verdim. İçim öfkeyle kabarırken bu hissi zorlukla bastırıyordum. Dikkatimi elimdeki işe vermeliydim.

"Jason, sen... Birçok yeteneği olan bir adama benziyorsun." Tavus kuşu misali göğsü kabardı.

"Seni bugün buraya getirmemin sebebi aramızda bir hain olması. Yardımına ihtiyacım var." Başını sallayarak onayladığında dudaklarımı büzdüm. Rahatlama duygusu yüzüne yayılmaya başlamıştı. Ne kadar basit, *aptal* bir yaratıktı. "İçeriden birinin, bize karşı çalıştığına dair haber aldım."

Jason, devam etmemi istercesine öne doğru eğildi ancak devam etmedim. Arkama yaslanarak sigaramı çıkardım ve yüzümün önüne yayılan dumanı görmezden geldim.

Ve bekledim.

Geçen süre can sıkıcı bir boyuta ulaşmıştı. Tek ses, barın müdavimlerinin sesiydi. İç sesim dikkatimi arka taraftaki güzel kıza vermem için bana yalvarıyordu. Ama yapmadım. Dikkatimi Jason'a vermeye devam ettim ve patlayacağı noktayı bekledim.

Ben ona bakmaya devam ettikçe huzursuzlanmaya başladı. Sonunda omuzları gerildi. "Hayır, siz benim olduğumu düşünüyorsunuz-"

Elimi kaldırarak cümlesini yarıda kestim. "İnsanlara konuşacak vakit tanıdığında ne olduğunu izlemek çok etkileyici." Güldüm. "Anlarsın ya, bazen *sıçanları* kovmak için en iyi yol sessiz kalmaktır."

Öne eğilerek sesimi alçalttım. "Bu işi iki şekilde halledebiliriz, Jason. Ya biraz haysiyetini takınıp olay çıkarmadan ikizleri

yeni ortağına götürürsün.” Sırıttım. “Ya da zor yolu seçersin.” Cebime uzanarak bıçağımın deri tutacağını kavradım. Ardından cebimden çıkararak hemen yanıma, masaya bıraktım. “Emin ol, ikinci seçenek senin iyiliğine olmaz.”

Jason, başını öne arkaya sallarken göğsü kesik nefeslerle sarsılıyordu. “Dinle, anlamıyorsun. Beni *mecbur* bıraktı. Beni öldürecekti, dostum. Ben yapmadım, bana seçenek bırakmadı.”

Başımı yana yatırarak söylediklerini aklımın bir köşesine yazdım. Fısıltılara sebep olan kişinin o olmasına şaşırمامıştım. Ru’nun ve benim birçok düşmanımız vardı ve Jason gibiler işi yönetebilmek yerine emredileni yapan tiplerdi. Bir isim verip vermeyeceğini düşünürken midem sıkışmıştı. Eğer vermezse ağzından zorla almam gerekecekti.

Başımı salladım ve kabinden çıkmadan önce yanından geçerken ceketimi düzelttim. Kulağının hemen yanına gelerek eğildim. “*Her zaman* bir seçenek vardır.”

Ve oradan ayrıldığımda, bakışlarım, barın önünde duran kıza odaklanmıştı.

WENDY

“Ah siktir, bu tarafa geliyor,” diye fısıldadı Maria. Yanımdaki bar taburesinde neredeyse titriyordu. Bara adım attığımız andan beri gözlerini üzerine dikmiş ve adamının burada olduğunu bana söylerken kaburgalarımı dirseğiyle dürtüp durmuştu.

Tam da anlattığı gibiydi. Takım elbisesini giymiş arka kabinde oturuyordu. Ancak ışık o kadar loştu ki gölgesini zorlukla seçebiliyordum.

Ama onu hissedebiliyordum.

Benzer bir adam tarafından büyütüldüğünüzde birinin saçtığı gücü kolaylıkla anlayabiliyordunuz. Her ne kadar kabul etmek istemesem de cazibesinin farkındaydım.

Gülümseyerek Maria’ya göz kırptım. Onu görmek için arkamı dönecektim ama Maria’nın tırnakları koluma mengene gibi sarılmıştı. “*Bakma,*” diye fısıldadı. “Ne düşünüyorsun? Bu benim ânim. Çok istekli gözükemeyiz.”

Angie içkisini içerken burnundan bir ses çıkardı. “Sanki iki saniyede bir ona baktığını fark etmiyor. *Sana* geldiğini nereden biliyorsun? Muhtemelen sadece bara gidiyor.”

Maria'nın kaşları çatıldı. "Bunu yaptığını ne zaman gördün peki?"

Angie omuz silkti, şarabımdan bir yudum aldığımında kırmızı sıvı dudaklarıma çarptığı an irkilmeme sebep oldu.

"Bence sana geliyor," dedim. "İkinizin arasında bir bağ falan var sonuçta, değil mi? Muhtemelen şu ana kadar meşgul olduğundan gelememiştir."

"Öyle mi dersin," diye sordu.

Başımınla onayladım. Bana tanıştığımız andan beri pislik gibi davranmasına rağmen çaresizce iyi tarafına oynuyordum. "Ânı yakala!" Yumruğumu havaya kaldırırken kıkırdadım.

Yakut kırmızısı dudakları kıvrıldığında benden çektiği bakışları irileşti.

"Seni burada görmek harika, sevgilim."

Hızla nefes verdiğimde içime bir korku doldu. Çünkü bu sesi nerede olsa tanırdım. Maria'nın bakışını ele alacak olursam, *onun adamı* aslında *benim yabancım* olabilir gibi duruyordu.

Onu görmezden geldim. Belki tepki vermezsem çekip giderdi. Ama son zamanlarda istediğim hiçbir şey gerçekleşmediği için tabii ki gitmedi. Maria omuzlarını geri çekerek göğsünü ileri itti. Karnım kasıldı. Adamın ilgisini istemediğim gibi Maria'ninkini de istediğimi hiç sanmıyordum.

Yudumladığım şarap boğazıma kaçınca öksürdüm. Sırtım ısınmaya başlamış, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Gözümün ucuyla baktığımda Maria'nın ifadesinin değiştiğini ve dudaklarının belli belirsiz sarktığını gördüm. Diğer tarafta Angie'nin bakışları benim ve arkamdaki adamın arasında gidip geliyordu.

"Benim barımda beni görmezden mi geliyorsun?" Nefesi kulağıma çarptığında gözlerimi kapatıp titrememe engel olmaya çalıştım. "Bu çok da hoş bir hareket değil."

Bir kez daha Maria'ya doğru baktım. Yüzüme üzgün olduğuma dair bir ifade yerleştirdim. Derin bir nefesin ardından ilgimi, bunu bekleyen ardındaki adama verdim. “*Senin* barın olduğunu bilmiyordum.”

Arkamı döndüğümde geri çekilmesini bekledim *ama* yapmadı. Dibimdeydi ve dizlerim bacaklarına sürüyordu. Bakışlarım, buz mavisi gözleriyle karşılaştıkça göğsüm sıkıştı.

“Benim hakkımda bilmediğin çok fazla şey var.” Başını yana eğdi. “Bunu düzeltelim.”

Zihnimde bütün karşılaşmalarımızı tekrar tekrar düşünüyordum. “İlk geldiğimizde bizi içeri alan sen miydin?”

Dudağının sağ tarafı kıvrıldı.

“İçecekleri gönderen gizli hayran?”

Beni izlerken ellerini rahatça cebine sokmuş, yüzüne ilk tanıştığımızdakine benzer bir ifade yayılmıştı. “Evet dememi ister misin?”

“Gerçeği söylemeni isterim.”

“Ne eğlencesi var?”

“*Wendy*.” Maria'nın sesini duyar duymaz *âna* döndüm. “Bizi arkadaşınla... Tanıştıracak mısın?”

“Ona *arkadaşım* diyemem.” Yüzümü buruşturdum. “Maria, Angie, bu James. James, bu Maria.” Karnımdaki garip çalkalanmayı göz ardı ederek elimle onu gösterdim. “Ve Angie.”

“Merhaba hanımlar,” dedi ancak gözleri benden ayrılmamıştı. “Sizinle tanışmak bir zevk.”

“Ah, inan asıl zevk bana ait,” diyerek Maria söze atladı.

Cümlesinin ne kadar utanç verici olduğuna odaklanmamaya çalıştım. Hemen yanımda olgun ve eve atılmaya hazır bir kadın vardı. Erkeklerin daima basit hedeflere odaklandığını düşünürdüm. Karşımdaki adamın ilgisinden hoşlanmadığımı kendime söyleyip dursam da bundan hiç emin *değildim*.

Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Ben de gözlerimi ondan çekmiyordum. Sanki çekersem elimde olduğundan habersiz olduğum bir şeyi kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Etrafımızda hava ağırlaşmıştı, dilimi çıkarıp kuruyan dudaklarımı yaladım. Gözleri ağzıma çevrildiğinde bakışları karardı.

Angie o sırada boğazını temizledi. “Yani,” dedi. “Bu mekânın sahibi misin?”

Bakışları *sonunda* benden ayrılarak Angie’ye döndü. Sanki asırlar sonra nefes alıyormuşum gibi ciğerlerimi oksijenle doldurdum. Bakışlarımı Maria’ya çevirsem de dudaklarındaki sert ifadeyle gözlerini benden kaçırıyordu.

Harika.

“Onun gibi bir şey,” dedi. “Umarım buradaki her şeyden memnunsunuzdur?”

Angie’nin yanakları kızarmıştı, gülümsedi. “İçeceklerin üzerinde biraz çalışılabilir.”

“Öyle mi?” Bir adım yaklaştığında sıcaklığının yan tarafımdan beni sardığını hissedebiliyordum. Elini, taburemin arkasına yaslamıştı. Hafifçe başını salladığı an barmen koşarak yanımıza geldi. Koyu renk tenine tezat oluşturan beyaz havluyu omzuna atmıştı.

“Buyurun efendim?”

“Hanımlar içeceklerden memnun kalmamış gibi görünüyorlar, *Curly*.”

Curly’nin geniş omuzlarının gerilmesini izledim. Bir sebeple müdahale etmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Sanki içeceklerin iyi olduğunu ve Angie’nin şakalaştığını bilmeye ihtiyacı varmış gibi. En çok Maria’nın garip sessizliğinin yarattığı bu gerginliğin kaybolması gerekiyordu.

“İçecekler inanılmazdı,” dedim. “Harikalardı, James. Angie sadece takılıyor.”

Bakışlarını barmenden ayırarak bana çevirdi. "Emin misin?"

Başımı salladığımda bakışları Curly'e döndü. "Bu hanımlar buradaki en önemli konuklarımız, anladın mı? Paraları burada geçmez, istedikleri *her şeyi* hazırla."

Curly, başını salladı. "Anlaşıldı, patron."

"O zaman ben bir tane daha alayım." Angie kıkırdadı. "Siz ister misiniz?"

James'in gözleri yine bana odaklanmıştı. O kadar yoğun bakıyordu ki sanki göğsümü ikiye yarıp içeri girmek istiyor gibiydi.

"Buna gerek yoktu," dedim.

Gülümsedi. "Hiçbir şeyi yapmama *gerek yok*." Elini kaldırarak yanağıma dökülen bir tutamı okşadı. Bu yumuşak, *nazik* hareketi midemdeki kelebekleri harekete geçirdi. "Seninle ilgilenildiğine emin olmak istiyorum, sevgilim."

Karnımın derinliklerinde yükselen sıcaklığı hissediyordum. Bacaklarımı birbirine bastırmamak için kendimi zor tuttum. Üzerimde bıraktığı etkiyi görmesini istemiyordum. Bir yabancıнын söylediği böylesine bir şey nasıl oluyordu da beni rahatsız edip tiksindireceği yerde *tahrik* olmama sebep olabiliyordu?

Elini elime uzattığında dokunuşuyla kalbim küçük bir takla attı. Elimi dudaklarına götürüp üzerine bir öpücük kondurdu. "Bir randevu istiyorum."

Kolumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Hayal meyal solumdan gelen bir iç çekme sesi duysam da o tarafa odaklanmadım. Çünkü bu adamın yaptığı her hareket beni bir girdaba sürüklüyordu. Onun dışında her şeyin sustuğu bir alternatif evrene adım atıyordum.

Karnıma heyecanlı kıpırtılar yayılmaya başladı. "Tamam."

Sırıttığında, nefesim titredi. Gülümsemesi yatıştırıcıydı. Baş-

ka bir şey söyleyemeden geçen hafta barda bizi içeri alan genç adam koşarak yanına geldi ve kulağına bir şey fısıldadı. İşte o an James'in bütün tavrı değişti, yüzü garip bir ifadeyle karardı. Arkasını dönmeden başını salladı. "Ne yazık ki halletmem gereken işlerim var." Birbirine karışan ellerimizi göğsüne bastırdı. "Veda etmeden gitmeyeceksin, değil mi?"

Başımı hayır dercesine salladım. Konuşacak mecalim kalmamıştı. Diğer elini bana doğru uzatarak başparmağıyla yanağımı okşadı. "Güzel." Bakışları Angie ve Maria'ya döndüğünde hafifçe başını eğdi. "Hanımlar."

Ve sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Bakışlarım ardından onu takip ederken kalbim boğazımda atıyordu. İki tarafımdan da üzerimdeki delici bakışları hissedebiliyordum.

WENDY

Kadehi dudaklarıma götürdükten sonra acı tadı zorla boğazımdan geçirdim. Kırmızı şarabı sevmezdim bile ama uyum sağlamak, *sofistike* görünmek için içmediğimi söylemek istemiştim. Göğsüm sıkışıyordu. *O* bana yaklaştığından beri her şey boka sarmıştı ve bundan neden rahatsız olduğumu bilmiyordum.

James.

Görünen o ki Maria'nın takıntılı olduğu adamdı, bu da demek oluyor ki o aynı zamanda...

Hook'tu.

Gerçeklik bir balyoz gibi zihnime çarptığında bildiğimi sandığım her şey dağıldı. Büyülenmiş bir şekilde şiir okur gibi saatlerce bahsettikleri kişi oydu. Onları "*devasa aletiyle ikiye ayıracak*" olan adamdı.

İçki boğazıma kaçtığında göğsümden bir kıkırtı yükseldi. Beni bu hâle getiren şarap mıydı yoksa James'in üzerimde bıraktığı etki miydi bilmiyordum.

O güvenilmezdi. *Tehlikeliydi.*

Heyecan içimde yükseliyordu.

İhtimallerle heyecanlanmamam gerekiyordu. On sekiz yaşın altındaki kızları barına kaygısızca aldığı için endişelenmem gerekiyordu. Etrafı sürekli adamlarla çevrili olduğu için, onun işaretini ve seslenmesini bekledikleri için. Benim tüm dengemi bozup ben zorlukla nefes alırken kendi varlığıyla etrafımı sardığı için uyanık davranmalıyım.

Ama davranmıyordum.

Belki de en derinlerimde bir ses bana farklı olduğunu söylüyordu. Sanki birer uzantısıymış gibi tehlikeli kollarını uzatmış, beni karanlık ilgisiyle kendine çekiyordu. *Heyecan vericiydi* ancak böyle olmaması gerektiğinin farkındaydım. Babamın onaylamayacağının da bilincindeydim üstelik.

Babam, uzun bir süre önce bana kulak vermeyi bırakmıştı, galiba benim de onun bu tavrına karşılık vermemin vakti gelmişti.

“*Bu da neydi,*” diye sordu Angie.

Omuz silktim. Hızlanan kan dolaşımımın yanaklarım kızarmıştı ve sakinleşmeye çalışıyordum. Pes etmek istemiyordum. Özellikle de lanet olası *buluşma* teklifini, hele ki Maria’nın önünde kabul etmeyi hiç istemiyordum. Maria, kendini aylardır adamın “dokunulmaz” olduğunu düşünerek teselli ediyordu. Ama değildi.

Benim dokunmama izin vermişti.

Bedenimdeki tüm kaslar gerildi ve her ne kadar kabul etmek istemesem de onun ilgisini çeken kişi olmak hoşuma gitmişti. *Özelmişim* gibi.

Maria, içeceğini yavaşça tezgâha bıraktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Sert bakışları tenimi delip geçiyordu.

“Bak,” dedim. “Onun, şu bahsettiğin adam olduğundan habirim yoktu.”

Yüzünü buruşturdu.

“Gerçekten üzgünüm, Maria. Oldukça... Israrcıydı.” Durumu yalnızca daha çok zora soktuğumun bilincinde olarak utandım.

“Sorun yok, ben *iyiyim*.” Durdu. “Sadece şaşırdım, hepsi bu. Senin gibi biriyle ilgileneceği aklımın ucundan geçmezdi.”

Burnumu kırıştırdım, vardıgı yargı geri çekilmeme sebep olmuştu. Birlikte olduğumuz her an beni alaşağı etmeye çalışmak dışında bir şey yapmıyordu ve artık sıkılmışım.

“Maria, hayır-” Angie konuşmaya başladı.

“Bu ne anlama geliyor?” diyerek sözünü kestim.

Omuz silkti. “Sadece, bu durum biraz anlamsız. O güçlü bir adam. İstedığı herhangi bir kadınla birlikte olabilecekken *sana* mı takılı kalmış?”

Vücudum içgüdüsel olarak içe kapandı. “Off,” diye fısıldadım.

Gülümserken sıvazlamak için koluma uzandı. “Alınma tabii.”

Kelimeleri hedefine ulaşmış, öfkeyle dolu olan hislerimin dışarı çıkması için bir kesik açmıştı. Öfke bir kasırga gibi özgür kalmak için beni zorlarken birkaç derin nefes alarak bu isteği bastırdım.

Ne düşündüğünün önemi yoktu.

“Yalan söylemeyeceğim, kızım, adam çok etkileyici,” diye lafa girdi Angie. “Onu nereden tanıyorsun? Bizden saklıyordun.”

Parmaklarımla tuttuğu elime aldığım peçeteyi parçalara ayırıyordum. “Kim olduğunu bilmiyordum.” Maria’ya baktım. “*Yemin ederim*. Geçen sefer geldiğimizde onunla karşılaştım ve sonra da kahve dükkânına geldi.”

Angie’nin gözleri irileşti. “*Geldi* mi? Geldiğini görmemiştim.”

Omuz silktim. Bakışlarım bar tezgâhına inmişti ve gerginlikten midem o kadar çok bulanıyordu ki konuyu değiştirmek istiyordum.

“Çok önemli değil.” Maria elini salladı. “Denizde bir sürü balık var, bu kadar. Ayrıca daha fazla yanımıza gelecek. Senin işin bittikten sonra onu kapmam sıkıntı olmaz, değil mi?” Sırıttı.

Büyük ihtimalle haklıydı, ben yalnızca heyecanlanmıştım. Onu yakalamak isteseniz de ulaşılmaz bir yanı vardı. Ancak ikisinin birlikte olduğunu gözümün önüne getirdiğim an göğsüme tarifsiz bir his dolmuştu. O his, gecenin sonuna kadar göğsümde kaldı. Gecenin kalanında maden suyum yudumlayıp kızların sarhoş olmasını izledim.

Ön kapıdan çıkmış kendimize bir taksi çevirirken James’in tekrar yanıma gelmemiş olmasının hayal kırıklığını yaşıyordum.

“Hanımefendi.”

Arkamı döndüğümde kalbim acıyordu.

“Siz.” Beni işaret etti. “Bana buradan ayrılmamanız gerektiği söylendi.”

Tekrar arkamı döndüğümde Maria ve Angie’yle yüz yüze geldim. Arabanın içinde irileşen bakışlarıyla beni izliyorlardı. Benden istediği gibi tüm gece beklemiştim ancak beni durdurmak şimdi aklına geliyordu. Aslına bakılırsa *kendisi* bile burada değildi. Bir buluşma ayarlamak için bana yalvarmıştı ve ardından beni çalışanlarının gözetimine bırakmıştı.

Çenemi sıkarak kızlarla arabaya binmek üzere hareket ettim ama Maria’nın buz gibi sarhoş bakışları bocalamama sebep oldu. Zihnimde bu gece söylediği her şey tekrar ediyordu ve her gözünü kapatıp açtığında küçük hakaretleri daha imalı bir şekilde zihnime işliyordu.

Bedenime dolan öfke sonunda taşıtı ve James’in sinirlerimi bozması ya da Maria’nın bana hakaret etmesi arasında basit bir seçim yaptım. Yavaşça arabaya eğildim. “Bensiz gidin, hanımlar. Bu eğlenceli gece için teşekkürler.”

Maria'nın bakışları kısıldı.

Angie güldü. "Emin misin kızım?"

Başımı salladım ve arkamı dönerek isimsiz adama girişı işareti ettim. "Evet? Beni efendine götür."

Sırıtişı bir alaya dönmüştü ancak tek kelime etmeden elini belime yerleştirdi ve beni ön kapıya yönlendirdi.

JAMES

JR'ın arka taraftaki odalarının içinde en büyüğü benim odamdı. Aslında önceden Ru'nun odası olmasına rağmen onu odaları değiştirme konusunda ikna etmeyi başarmıştım. Duşakabinli bir odaya ihtiyacım olduğunu ortaya atmıştım. O artık *kirli* anlaşmaları yapmadığından kavgaya girmesine gerek kalmıyordu. Ama benim, tenimden temizlemem gereken lekelerle sebep olacak belli işlerim *vardı*.

Bu gece de istisna sayılmazdı üstelik.

Masamın arkasına geçtiğimde saçlarım hâlâ nemliydi. Aptal Jason'ın kafasında sakladığı o bilgileri almak için sarf ettiğim çaba gözümün önüne geldi. Odaya girdiğim an hıçkırıklara boğulmuştu, bıçağım floresanların altında parlıyordu. Kanca şeklindeki bıçağımı parmaklarımın arasında çevirmeye başladığım an bildiği her şeyi anlatmaya başlamıştı. Ancak bildiği gerçekler benim pek işime yaramıyordu. Kendini, karşıma geçmeye değer bulan bu adamla *aslında* hiç tanışmamıştı. İsmi bile bilmiyordu. Ancak Jason, kötü bahaneleri olan bir çocuktü. Ve çocuklar vefasız olurdu.

Gerçek adamların sadakati olurdu.

Bununla birlikte benim aptal olmadığım ortadaydı. İkiyle ikiyi toplayınca sonucu bulmak büyük zekâ gerektirmiyordu. Kasabaya yeni biri katılmıştı ve radara takılmadan geçecek gücü de parası da vardı. Bir çeşit kralmış gibi insanlara görünürken şeytani yanını açık etmiyordu.

Peter Michaels.

Aslında akıllıcaydı. Ne de olsa işlenen suçları ulu orta, açık bir yerde saklamak en kolayıydı. İnsanlar, gün ışığındayken karanlığı görmeyi *beklemezlerdi*.

Ofis kapısı tıklatılınca düşüncelerimden sıyrıldım.

“Gir.”

Starkey, Wendy’yi odaya iterken çocuksu yüzünde kaşları çatık bir ifade vardı.

Gözleri ofiste gezinirken yanaklarının kızarıklığı arttı ve bakışları masanın ardındaki beni buldu. Ellerini birbirine doladığını görünce nasıl gerildiğini izlemekten tatmin olmuşum ancak bunu ifademe yansıtmadım.

“Çekilebilirsin,” dedim Starkey’e. Gözlerim Wendy’den ayrılmadan.

Etrafımızdaki hava, her zaman olduğu gibi, o yanımdayken ağırlaşmıştı. Aramızda yoğun bir enerji vardı. Eğer onu bu kadar çekici bulmuyor olsaydım her şey benim için daha kolay olacaktı. Ama aramızda böylesi bir kimyanın olması planımı kuşkusuz aksatıyordu.

Daha *inanılır* olmasını sağlıyordu.

Bana doğru yaklaşırken mavi elbisesinin etekleri dizinin etrafında uçuşuyordu, kızaran yanakları koyu renk saçlarıyla gölgelenmişti. Dilini, alt dudağını yalamak üzere çıkardı.

“Merhaba,” dedi.

“Tekrar merhaba.”

“Normalde de uşaklarını pis işlerini yapmaya gönderir misin?”

Başımı yana eğdim. “Değişir. Planın bu mu? Pislenmek mi?”

Güldü. “Bunu hiç yok sayamıyorsun, değil mi?”

“Neyi yok sayamıyorum?”

“Bu cazibeni. Ustalıkla kullanabileceğine emin olana kadar bir sürü pratik yapmışsındır.”

Sandalyemden kalktıktan sonra masamın önüne doğru ilerleyerek arkama yaslandım. “Beni cazibeli mi buluyorsun?”

Yüzü artık kan kırmızısının bir tonuna bürünmüştü. Göğsüm heyecanla doldu. “Egonu şişirmeme ihtiyacın yok.”

Uzanıp elini yakaladım. Narin parmaklarını pembe ojelerle süslemişti. Başparmağım elinin tersini okşadı. “Aksine, sevgilim, birçok konuda sana ihtiyacım var.”

Nefes alırken dudakları aralandı.

“Sorma sırası bende.” Ona bir adım yaklaştım. “Seni geriyor muyum?”

“Hayır,” diye mırıldandı. Her nefes alışverişinde göğsü, gövdeme çarpıyordu ve bu sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oluyordu.

Boştaki elimle yüzüne düşen bir tutamı kulağının arkasına ittim. “Bana yalan söyleme.”

“Yoksa ne olur?” Sorusu bir fısıltıdan ibaretti.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. “İnan bana, bunu öğrenmemen daha iyi olur.”

Gözlerimiz bir anda birbirine kilitlenmişti, göğsüm sıkışıyor-
du. Sanki ruhumun rengini görmek istermişçesine bakıyordu ve bu his *rahatsız ediciydi*. Baksa da bulacağı tek şeyin boşluk olduğunu bildiğim için gözlerini kaçırın ben oldum.

Elini uzatarak yüzümü kendine çevirdiğinde karnım şiddetle kasıldı.

“Beni neden buraya geri getirdin?”

Bakışlarım gözlerinden dudaklarına uzandı. Aniden içim, onun tadına bakmanın çaresiz isteğiyle doldu. Yaklaştığımda nefesi dudaklarımı yalıyordu. “İyi geceler demek için.”

Bana daha da yaklaştığında her bir kıvrımını vücudumda hissedebiliyordum. Hatta gömleğimin kumaşına rağmen sıcaklığı çok netti. Aklımı kaybedersem sorumlusu bu kızdı.

“O zaman diyecek misin?” diye sordu. “İyi geceler dilemeden bahsediyorum.”

Bu kadar ileri gidebilmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Kan dolaşımım hızla aletime yönelerek sertleşmeme sebep oldu. Kollarımı beline doladım ve onu kendime yasladım. Parmak uçlarım iki yanına sarıldı. “Bunu söylememi ister misin?”

“E-evet,” dedi kekeleyerek.

Elleri göğsüme uzandı. Başımı eğdim, dudaklarım onun dudaklarına çok yakındı.

Tak. Tak.

Wendy geriye doğru sıçradığında çenem kasıldı. Bu ânı bölünen kişi her kimse ona karşı beslediğim öfke damarlarıma yayılmaya başlamıştı bile. “Ne var?”

Ru, kapıyı açarak içeri girdi. “Evlat, ben-ah, siktir.” Ortamı fark eder etmez adımları yavaşladı. “Bölüyor muyum?”

Ona defolup gitmesini söyleme isteğimi zorlukla bastırarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Sorduğun sorunun cevabını hâlihazırda biliyorsun.”

Köşedeki duvarın hemen önündeki koltuğa yerleşerek bacaklarını açtı. “Bizi tanıştıracak mısınız?” Başıyla Wendy’yi işaret etti.

Kalbim tekledi. *Hayır.* Onu henüz Ru’yla tanıştıramazdım.

İstediğim son şey denklemi çözüp bu kızın, işimize el atmak isteyen adamın kızı olduğunu fark etmesiydi.

“Ben Wendy.”

Başım önce ona sonra Ru’ya döndü ve sonra... Oldukça garip bir şey oldu.

İçimde yükselip kalbimi parçalayan bir istekle onu kollarıma çekip, Ru’ya bu kızın *bana* ait olduğunu göstermemek için kendimi oldukça zor tutuyordum.

“Wendy,” Ru gülümsedi. “Ben Ru. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” Elini kaldırarak hafifçe salladı. “O zaman ben sizi yalnız bırakayım. İyi geceler.” Gergin bir şekilde gülümsüyordu. Kapıya doğru hareket ettiğini fark edince göğsüm sıkıştı. İlerlerken yanına geçip bileğini tuttum. “Seni eve bırakmama izin ver.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, gerçekten sorun değil. Bir taksi çağırırım.”

Dişlerimi sıktım, tartışmak istiyordum ama ona sertçe karşı çıkarak ürkütmek istemiyordum. “En azından çıkışa kadar sana eşlik edeyim.”

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı. Ardından kapıya yöneldi.

Elim beline uzandığında bakışlarımı kısarak Ru’ya baktım, yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. “Sen,” dedim onu işaret ederek. “Burada bekle.”

Ellerini havaya kaldırırken gülüyordu. “Git de işini hallet, evlat. Tüm gece bizim.”

Wendy’ye çıkışa kadar eşlik ederken bardakileri görmezden geldim. Moira ve Curly köşede temizliğe başlamışlardı. Sokağa adım attığımızda, kapının önünde bekleyen bir taksi vardı.

Kapıyı açmak üzere harekete geçtiğinde onu durdurdum. Kollarım bir kafes gibi onu sarıp arkasındaki taksinin soğuk tavanına uzandı. "Seni eve bırakmama izin vermeyecek misin?"

Bana dönerek gülümsedi. "Teşekkürler, ben hallederim."

Yanağına uzandım. Başparmağım yanağını okşayarak alt dudağına ulaştı, sokak lambalarının sarı ışıkları altında gözbebekleri irileşti. "Randevumu ne zaman alabileceğim, sevgilim?"

"Ne zaman istiyorsun?"

"Dün," Ona yaklaştım. "Bugün." Taksinin kapısına yapışmıştı. "Yarın."

Ellerini göğsüme koyup bastırdı. "Yarın olur."

Başımı eğdim, dudaklarım kulağına değiyordu. "Peki, seni nasıl bulacağım?"

"Beni saat yedide kahve dükkânından alabilirsin." Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını yanağıma bastırdı. "İyi geceler, James."

Hemen ardından taksiye binerek kapıyı arkasından kapattı.

Ön tarafa ilerleyerek sürücünün camını tıklattım. Taksici camı açtığında isim levhasını alarak Wendy'nin duyamayacağına emin olduktan sonra dudaklarımı araladım.

"Ona *ufacık* bir şey olsun, dünyanın en uzak köşelerine dahi gitsen benden saklanamazsın. Anlaşıldı mı?"

Taksicinin gözleri irileşti ona uzattığım parayı elimden aldıktan sonra başını salladı.

"Aferin sana." Taksinin üstüne yavaşça vurduktan sonra doğruldum ve taksi köşeyi dönene kadar orada bekledim. Göğsümdeki bu sıcak hissin ve yarını iple çekiyor olmamın nedenini merak ediyordum.

WENDY

Dolabım darmadağındı. Odamın zemini kıyafet yığınlarıyla doluydu. Yerdeki kıyafetlere bakarak inledim. Milyonlarca kıyafetiniz olmasına rağmen giyecek tek düzgün bir şey bulamamak nasıl mümkün oluyordu?

Saate bakıp James'le *The Vanilla Bean*'de buluşmama bir buçuk saat kaldığını görünce daha da gerildim.

Lanet olsun.

Beni buradan almasını da söyleyebilirdim ama nerede yaşadığımı görecektir olması heyecanlanmama sebep oluyordu. Eğer bir malikânede yaşadığımı görürse nedenini merak edecekti. Babamın kim olduğunu bilmeden benden hoşlanan ilk kişi olduğu için bunu mümkün olduğunca saklamak istiyordum.

Birçok adam yüzlerinde gülümsemelerle kalbime girmeye çalışmıştı. Bana bakışları ne kadar hoş olursa olsun, babamı gördükleri an gözleri daha önce parlamadığı şekilde parlamaya başlıyordu. Ki onlara vurulmuyordum da. Genç yaşta, hatta tam olarak altı yaşında, insanların beni önemsemeyip kendi refahla-

rını düşündüğünü fark etmiştim. Yalnızlığın ne kadar acı olduğunun çocuklar bile farkına varabiliyordu. Annem öldüğünde, büyürken güvendiğim herkes parmaklarımdan kayıp gitmişti. Sanki sorun *benmişim* gibi. Kederim onların taşıyabileceğinden daha büyük bir yükmüş gibi.

Belki de James'e bu yüzden çekiliyordum. Çünkü hayatımda ilk kez birisi beni *ben* olduğum için istiyordu, benimle birlikte kazanacağı diğer şeyleri önemsemiyordu.

İç çekerek siyah elbisemde karar kıldım. Kıvrımlarımı gösterecek kadar dar olsa da çok zorlama durmuyordu. Elbisemi giyip merdivenlere yönelmeden önce hazırlığımı tamamladım.

Jon, aile odamızda oturmuş, yüz parçadan oluşan uçak maketinin her bir parçasını kahve sehпасının üzerine yaymıştı. Karşısındaki sandalyeye kendimi bıraktım. Bakışlarını kaldırdıktan sonra irileşen gözleriyle beni süzdü. "Güzel görünüyorsun. Büyük buluşma mı?"

Gülümsedim, iltifatıyla kalbim sımsıcak olmuştu. "Teşekkürler, evet, aslında... Bir buluşmam var."

"Havalı." Gülümsedi. "Ben de evde eğitim işine hızlı bir başlangıç yapacağım."

Söylediğine karşı içimde bir şeylerin yıkıldığını hissettim. Göğsüm tereddütle sıkışıyordu. Yatılı okul olayından ona henüz bahsetmemiştim. Bilip de ona söylememek hiç içime sinmese de babam gelince halledeceğine söz vermişti. Jon'un evden gönderildiğini fark ettiğinde yüzünde oluşacak o ifadeyi görmesi gereken kişi *babamdı*.

Etrafa bakındığımda odanın farklı yerlerine yerleştirilmiş bir sürü uçak maketi gördüm. Bu maketler Jon'un hep ilgisini çekmişti. Artık taşındığımız için evi bir sürü maketle doldurabilirdi. "Her şey nasıl gidiyor?" diye sordum.

Başını yana eğdi, bakışları birbirine yapıştırdığı parçalara odaklanmıştı. "Boş bir soru, Wendy."

"Yani... Her şey diyorum işte. Taşınmayla ilgili falan? İyi misin?"

Omuz silkti. "İyiyim. Doğrusu, zaten böyle olmasını istiyordum. Sonsuza kadar bu evde kalıp hiç dışarı çıkmasam da bana uyar."

Suçluluk duygusu göğsümü doldurup nefesimi kesti. Belki babamla, şu aptal yatılı okul fikrini tekrar konuşabilirdim. Ama düşününce, onun yaşında tek arkadaşı ablası olan bir çocuk için, evde tıkılıp kalmanın ne kadar sağlıklı olduğunu bilemiyordum.

Burnunu kaşıdı. "Cidden, Wendy. İyiyim. Fazla endişeleniyorsun."

Sırıttım. "Birinin yapması gerekiyor."

"Git ve buluşmanın tadını çıkar." Eliyle bana gitmemi işaret etti.

Yanağımın içini ısırırken diğer yandan parmaklarımla oynuyordum. "İptal edebilirim, böylece birlikte takılmış oluruz."

Jon'un bakışları sonunda uçaktan ayrılıp, irileşerek bana çevrildi.

Bir nefes verdim. "Tamam, öyle bakıp beni utandırmana gerek yok."

Söylediğime karşı gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. Bu görüntü kalbimin sızlamasına sebep oluyordu çünkü annemin gamzeleriyle birebir aynıydı.

"Tamam o zaman. Sonra görüşürüz." Yerimden kalktım.

"Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

Gözlerimi kıstım. "Sen hiçbir şey yapmıyorsun."

Güldü. "Aynen."

Çok kısa bir an James'le buluşmamızı iptal etmeyi düşün-

düm. İçinizi yakıp tüketerek zihninizi bulandıracak kadar sinir bozucuydu. Ama bu düşünce aklımdan geçse de iptal edemeyeceğimin farkındaydım.

James'in ilgisi kor gibiydi. İçimi kavurup adım attığı her yanı aydınlatıyordu. Üstelik zihnimin en karanlık köşelerinde kol gezen bir düşünce vardı. Babamın eğer sonunda eve dönebilirse, James gibi benden büyük ve oldukça güçlü bir adamla gezip tozduğumu duymasını umut ediyordum.

Kahve dükkânına yaklaşıırken içimde fırtınalar kopuyordu. Ön kapıya adım attığım sırada terleyen ellerimi elbisemin ön tarafına silerek sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Bunu kabul ederken ne düşünüyordum?

Kendime biraz zaman ayırabilmek için özellikle erkenden gelmiştim. Ancak dükkâna adım attığımda onun çoktan geldiğini fark ettim. Sanki eski bir arkadaşımış gibi Angie'yle sohbet ediyordu ve takım elbisesi üzerine mükemmel şekilde oturmuştu. Kot pantolon ya da lekeli bir gömlekle nasıl görüneceğini düşünmekten kendimi alamadım. Sanki mükemmel olmayan hiçbir şeyi giymesi mümkün değilmiş gibiydi.

Etrafa hızlıca göz attım. Bu akşam oldukça yoğundu ve James, henüz benim geldiğimi fark etmemişti. Kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Ona doğru yürümek sanki yüzmeyi bilmeden derin sulara dalmışım gibi hissettiriyordu. Ama bu beni durdurmadı. Adımlarımı hızlandırırken bu suyun ne kadar derine uzandığını keşfetmek için heyecan duyuyordum.

Beni ilk gören Angie oldu, bana döndüğü an gözleri parıltıya başladı. "Selam kızım, bak kim gelmiş? Uzun, esmer ve yakışıklı biri. *Aceleci* çıktı."

James bana doğru döndüğünde ondan yayılan güç tenimden kıvılcımların çıkmasına sebep oldu. Bakışları o kadar yoğundu ki tüylerim diken diken olmuştu.

“Selam.” Gülümsedim.

Yerinde doğrularak bana doğru ilerlemeye başladı, yanağıma bir öpücük bırakacak kadar yakındı. Nefesimi içime çektim, vücudunun sıcaklığı sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep olmuştu. Geri çekilirken parmaklarını koluma yerleştirdi. Bakışları hâlâ yoğundu, sanki tek bir bakışıyla beni soyuyormuş gibiydi. Güçlü bir his karnımın derinliklerinden başlayıp bacaklarımın arasına doğru yayılmaya başladı.

“Güzelsin,” dedi.

Tek bir kelimeydi. Ama bu kelime beni sarmış ve rahatlatmamı sağlamıştı.

“Sen de.”

Sırıttı. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

Alaycı ses tonu, ilk tanıştığımız ve farklı bir Wendy olmanın nasıl hissettireceğini merak ettiğim gece içimde canlanan o alevin tekrar hayat bulmasına sebep oldu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bir erkeğin güzel olamayacağını mı düşünüyorsun?”

“Erkekler bir sürü şey olabilir, sevgilim.” Bana bir adım yaklaştı. “Gel gelelim, bu gece var olan bütün güzellik sana ait.”

Karnım bir sürü kelebekle dolup taşıyordu. “Bu ağız yasa dışı olmalı,” diye mırıldandım. “Peki... Beni nereye götürüyorsun?”

Angie güldü. “Seni nereye götürdüğü kimin *umurunda*, tatlım? Gitsene.” Elleriyle bize gitmemizi söyleyen bir işaret yaptı.

James, elini belime uzatmadan hemen önce Angie’ye baktı. “Ama Wendy haklı. Sakin olup önce onu düzgün bir şekilde yemeğe götürmem gerekiyor.” Bana doğru eğildiğinde dudakları kulağıma değiyordu. “Hem eğer iyi bir kız olursan belki sana ağzımın neden yasa dışı olması gerektiğinin *asıl* sebebini gösteririm.”

Sıcaklık bedenimde patlayarak içime yayıldı ve bacaklarımın arasına akmaya başladı. Söylediğine karşı şaşkınlıkla nefes verdim, parmaklarım göğsündeydi. “Bu fazla cüretkârdı.”

Gözleri parlarsa da elini belimden çekmeden beni kapıya yönlendirdi. “Sadece sana menüde ne olduğunu söylüyorum.”

Camları karartılmış bir Audi’nin önüne geldiğimizde kapıyı açmak üzere uzandım ancak benden önce davranarak kapıyı araladı ve yerleşmeme yardımcı oldu.

Kalbim tekledi. Bu kadar basit bir hareket bile özel hissetmemi sağlıyordu. *Benimle ilgileniyordu.*

“Biraz kırılmış olmam gerekiyor,” dedim. Sürücü koltuğuna yerleşti. Arabayı çalıştırırken gülümsüyordu. Bakışları bana çevrildi.

“Neden?”

“Bana iyi bir kız olmamı söyledin ve şimdi de... Anlarsın.”

Kaşını kaldırdı. “Anladığımı sanmıyorum.”

Hızlıca hareket ederek bir elini konsola uzattı. Bana döndüğünde yakınlığıyla kendimi koltuğa yapıştırmıştım. Burnu, boynumu sıyırıp geçtiği sırada nefes almayı unutmama sebep olacak bir sancı karnıma saplandı.

“Ağzımı üzerinde gezdirmek istediğim için mi?” Dudakları kulağımda dans ederek benimkilerin üzerine gelene kadar çeneme doğru ilerledi.

Kalbim göğsüme çarpıyordu. *Hiç kendimde değildim.*

“Söz veriyorum, seveceksin,” diye fısıldadı.

Hemen ardından koltuğuna yerleşirken vücudunun sıcaklığı bir anda kayboldu.

JAMES

Onu marinaya götürüyordum; evime. Daha halka açık bir yere götürmeyi düşünmüştüm ama ben hazır olmadan babasının bizi yakalamasını istemiyordum.

Babasının ayağını kaydırmadan önce tam olarak kim olduğumu bilmesini istiyordum.

Şanslıydım ki Ru, kızın geçici bir heves olduğunu düşünerek soru sormamıştı. Eğer dikkatli düşünmüş olsa ofise ara sıra rahatlamak için çağırdığım Moira dışında öylesine hiç kimseyi getirmediğimi fark ederdi. Ama insanlar dünyaya daha kişisel bakıyorlardı ve bazen başkalarının ne düşündüğüne kafa yormak yerine *kendi* düşündüklerini takip etmeleri daha kolay oluyordu. Genelde bu durum benim işime yarıyordu.

Peter'la buluşmamız yarındı. Karşısına geçip gözlerinin içine bakarken onu reddettiğimizde vereceği tepkiyi izleyecek olmanın düşüncesi başımı döndürüyordu. İsteddiği her şeye sahip kirli işler yapan bir iş adamı olarak, yıllar içinde kendini aştığına emindim. Ancak *bu* bölgeye gelip patronluk taslayamayacaktı. Benden yeterince şey almıştı, bunu da almasına izin vermeyecektim.

Hafif bir vanilya kokusu burnuma doldu.

Wendy.

Zorlukla gülümseyerek dikkatimi ona vermeyi denedim. Kafamda dönüp duran saldırgan düşünceleri fark etmesini istemiyordum. Düşmanımın çocuğu olsa da ona karşı bir kızgınlık hissetmiyordum. Hatta düşününce içimde hastalıklı bir şekilde büyüyen bir his göğsümü hoş duygularla dolduruyor ve onu bu şekilde bir piyon olarak kullanacağım için pişmanlık duyuyordu.

Ama önümdeki altın bileti kaçıramazdım ve bu tam olarak o oluyordu. İşini bitirmeden önce avımla oynamam için son bir şans.

Peter Michaels hızlı bir ölümü değil; korkunç bir kıyameti hak ediyordu.

Hiç arkadaşı olmadığını, ailesi olmadığını, gururu olmadığını fark edecekti. *Her şeyin* ondan alındığının farkına varacaktı. Tüm seçenekleri bitecek ve yaşadığı gerçeklik kâbusa dönüşecekti.

Sonra onu öldürecektim.

Marinaya geldiğimizde ben daha arabanın anahtarını kontak-tan çıkarmadan Wendy kapısına uzandı. Hızlıca uzanarak kolu-mu beline doladım. "Acelen ne? Kıpırdama."

Duraksadı, bakışları büyüdü. "Ah, ben-"

Onu bıraktıktan sonra arabadan indim ve diğer tarafa dola-narak yolcu kapısına uzandım. Aşağıya baktığımda uyarılmama sebep olacak bir görüntüyle karşılaştım. Çikolata rengi gözleri parıldayarak bana bakarken gülümsüyordu ve başı, kasığımın hizasındaydı. Ne kadar da güzel bir pozisyondaydık. Elini, uzat-tığım avucuma bıraktı ve kalkmasına yardımcı olurken parmak-larımız birbirine dolandı. Doğrulduğu an onu kendime çektim. Vücuduma çarparken kesik bir nefes verdi. "Erkeklerin nezaket göstermesine izin vermiyor musun?"

Başını yavaşça eğerek göğsüme yasladıktan çok kısa bir an sonra boğazını temizleyerek geri çekildi. Etrafa bakınıyordu. “Tekneye mi bineceğiz?”

Gülümsedim. “Sana uyar mı?”

Başını sallarken parmaklarını birbirine doladı. “Uyar ama ben... Sadece su üstünde olmakla pek aram yok.”

Elimi beline uzattıktan sonra diğer teknelerin yanında geçerek onu, kırk üç metrelik yelkenlime doğru yönlendirdim. *Kaplan Lily*.*

“Bir yere gitmeyeceğiz. Sadece özel bir yerde yemek yiyelim istedim.”

Güverteye adım atarken belindeki elimi çektim ve yardım etmek için ona uzattım. Normalde yaşadığım yere birilerini getirmezdim, özellikle kadınları hiç getirmezdim. Ama özel hissetmesini istiyordum. *Farklı hissetmesini*.

“Bu senin mi?” diye sordu.

Başımı sallarken güverteye çıktım. Elbisesinin, elimin altındaki siyah kumaşı yumuşaktı. “Evet.”

Yelkenli tekneler birçok sebepten harikaydı. Lükslerdi, rahatları ve en önemlisi de hareket edebiliyorlardı. Eğer ihtiyacım olursa dünyanın herhangi bir ucuna kaçmamı sağlayabilirdi.

Oturma odasını incelemeye başladı. Krem rengi mobilyalar, kiraz kerestesi zemin üzerinde uzanıyordu. “Burada mı yaşıyorsun?”

Etrafı incelerken onu izlemek tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. “Evet.”

“Güzelmış.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Arkasına doğru ilerledim. “Güzel olan sensin.”

* Peter Pan’ın arkadaşı olan Kızılderili Prensesi’dir. İlk kez Peter Pan romanında görünmüştür. Savaşçı ve çok cesur bir kişiliği vardır. Çoğu Türkçe çeviride adı Pars Zambağı olarak geçer. -çn.

Bana döndüğünde bir adım daha yaklaştım. Bunu her yaptığım da bedeninin kıpkırmızı oluşunu izlemek bana keyif veriyordu. “Etrafı şimdi mi göstereyim sonra mı?”

“Hımm.” Başını yana eğdiğinde uzanıp dudaklarımı teninde gezdirmemek için kendimi zor tuttum. “Bence önce yemek sonra tur.”

Başımı sallayarak onu güneş güvertesine yönlendirdim. Yelkenlimin mürettebatı olan Smee, akşam yemeğimizi buraya hazırlamıştı. Çıkardığı işi görünce gülümsedim. Açık hava aydınlatmalarını dizerek romantik bir ortam oluşturmuş ve beyaz bir örtünün üzerine tabakları dizmişti. Beyaz masanın etrafında U şeklinde rahat koltuklar vardı ve masanın ortasındaki soğutucuda şampanya duruyordu.

“Vay canına, burası harikaymış,” dedi nefes nefese. “Şuradaki bir *jakuzi* mi?”

Kendi yerime geçmeden önce rahatça oturması için sandalyesini çektim. “Evet. İstersen girebiliriz.”

Karşısına geçtikten sonra şampanyayı patlatarak ikimize de birer kadeh doldurdum. Gün batımının pembe ve mor ışıkları altında nefes kesici görüldüğünü kafamdan atmaya çalışıyordum. Güzel olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Öyleydi.

Can acıtacak kadar.

“Umarım somon seviyorsundur.”

Yemeğe bakarken başını salladı ve çatalına uzandı. “Mükemmel.”

Yemek yerken sessizdi, bense onu izliyordum. Aldığı her küçük lokmada, gözünü kapatıp damağına yayılan tatla her inlediğinde aletim sertleşiyordu. İkimiz de tabaklarımızı bitirirken sudan gelen esinti ve küçük sohbetimiz bize eşlik etti.

Smee, tabaklarımızı almak için sessizce yanımıza yaklaştı-

ğında Wendy yerinde sıçradı. “Aman *Tanrım*, burada bir başkasının olduğunu bilmiyordum.”

Güldüm. “Bu Smee. İlk mürettebatım.”

Adam gülümsediğinde kahverengi saçları, kafasına geçirdiği kırmızı şapkanın altından taşıyordu. “Memnun oldum, hanımefendi.”

“İlk mürettebat demek.” Kıkırdadı. “Korsan gibi mi? Bu da seni kaptan mı yapıyor?”

Göğsüm keyifli bir hisle dolduğunda öne doğru eğildim. “Neden olmasın? İçine girdiğim *her* yere el koyabilirim. Bunu sana kanıtlamayı çok isterim.”

Ağzı hayretle açıldığında yanaklarına tekrar pembe lekeler yayıldı.

Güneş batalı uzun zaman olmuş, ayın soluk ışığı suya yansımaya başlamıştı. Söze girmeden önce Smee’nin tabaklarımı alıp içeri geçmesini bekledim. “Ay ışığında mükemmel görünüyorsun, sevgilim.”

İçeceğinden bir yudum aldıktan sonra kahkaha attı. “Gerçekten çok başka olduğunun farkında mısın?”

Şampanya kadehini dudaklarıma kaldırdıktan sonra köpüren sıvının dilime ve ardından boğazıma yayılmasına izin verdim. “Neyle kıyaslıyorsun?”

Başını yana eğdi. “Aslında... Emin değilim. Diğer adamlarla kıyaslıyorum belki de.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır, hiç de bile.” Gülümsedi.

Harika bir gülümseme olsa da yüzüne yayılmamıştı ve rol yapıyor olduğunun düşüncesi zihnime dolunca sinirlenmeye başladım. Ben onu bir piyon, geçici bir oyuncak olarak kullanıyor olabilirdim ama yine de benim olan şeylerin, benim karşı-

da ilgisiz kalması tercihim değildi. Ve o da ben aksini söyleyene kadar benimdi.

“Bunu yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Rol yapma. Buradayken olmaz. Benimleyken olmaz.”

Başını iki yana salladıktan sonra çatalını tabağına bıraktı. “O zaman dürüst olabilir miyim?”

“Umarım her zaman dürüst olursun.”

“Senin etrafında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Beni tanımaya mı çalışıyorsun yoksa... Beni etkilemeye mi çalışıyorsun anlamıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Peki ya seni *etkilemeye* çalışıyorsam?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “O zaman işe yaramıyor.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı tekrar kaldırarak elimdeki kadehi masaya bıraktım ve öne eğildim. “Peki, seni ne *etkiler*?”

Gülümsedi. “Eğer sana söylersem etkileyici bir yanı kalmaz, değil mi?”

Kahkaha atma isteğimi bastırarak elimi çenemde gezdirdim.

“*Seni* tanımak istiyorum,” dedi.

Bu cümlesiyle aklım altüst olmuştu. Kollarımı açarak etrafıma baktım. “Hayal kırıklığı için üzgünüm ama bu *benim*, sevgilim.”

Başını iki yana salladı. Yerinden kalkıp yanıma gelmeden önce peçetesini masaya bırakmıştı. Ardından kendini kucağıma bıraktı. Ellerim hızla kalçalarına uzanırken bu cüretkârlığı beni heyecanlandırdı. *Bunu* beklemiyordum.

“Hayır,” diye fısıldadı. Yüzü, yüzüme birkaç santim uzaklıktaydı. Kehribar rengi gözlerinin alev aldığını ilk kez görüyordum, karnım kasıldı. “Bunlar sahip oldukların,” diye devam etti. “Burada ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Elini göğsüme bastırdı.

Kalbimin, göğüs kafesime hızla çarpışını hissetmemesini umuyordum. Beni etkilediğini kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

Ama ediyordu.

Elimi uzatıp yanağını okşarken başparmağımı alt dudağına hafifçe bastırdım. Derin nefesler alıyordu ve aldığı her nefeste göğsü benimkine değişiyordu. Bakışlarımız kilitlenmişti, içimde beni huzursuz eden bir his vardı. Yeni ve *davetsiz* bir histi. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ben de onu bastırmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Uzandım ve onu öptüm.

WENDY

Şikâyet ettiğimden değil ancak dudaklarımla buluşan dudakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Pes ederek kendimi ona bıraktım. Kolunu belime sarmış, diğer eli yanağımdayken beni sıkıca tutuyordu.

Nazik öpücüğüyle kalp atışlarım hızlandı. Kısa bir an sonra damarlarıma yayılan ateşi hissetmiş olacak ki öpücüğümüzü derinleştirdi. Dili dudaklarımın arasından ağızıma kaydı. Tadını alınca inledim, beni tamamıyla tüketiyordu. Karnımdaki sıcaklık bir nabız gibi atarak bacaklarımın arasına uzanıyordu. Bir bacağıma diğer tarafa atarak kucağına oturdum. Kelimenin tam anlamıyla kucağına yerleşmiştim.

Ağırlığımı ona verdiğimde inledi, kalçalarını bana doğru bastırıyordu. Bu hareketiyle dudaklarım aralandı, altımdaki sertliğini hissedebiliyordum. Elini uzatarak yüzümü kendine çevirdi.

Kendimi ona doğru bastırarak hareket etmeye başladım. Bacak aramın altındaki uzunluğunu hissetmek tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu. Klitorisim şişmişti ve hızla ıslanmıştım.

Yanağımdaki elini çekerek iki elini de kalçalarımaya yerleştirdi. İkimize uyacak bir ritim tutturmama yardım ediyordu. Ardından dudakları, dudaklarımdan ayrılarak boynuma yöneldi. Isırıyor, emiyor, öpüyor ve tenimde iz bırakıyordu. Her bir parçasıyla bütünleşmem için beni öyle bir kıvama getirmişti ki ardında kalacak izleri umursamıyordum bile.

“Tadın düşündüğümde çok daha güzel,” diye inledi tenime doğru.

Başımı geriye yatırarak boynumun alt kısmına ulaşmasını sağladım.

“Bana bir iyilik yap, güzelim.”

“N-ne istersen,” dedim kekeleyerek.

“Kucağıma boşalana dek o küçük tatlı amını bana sürtmeye devam et.”

Ahlaksız kelimeleri utanmama sebep olsa da inledim. Daha önce *hiç kimse* benimle bu şekilde konuşmamıştı. Ses tonu davetkârdı. Emri bedenime yayılırken itaat etmem için beni zorluyordu.

Kendimi yukarı doğru kaldırırken ıslaklığımın, külotumun kumaşını aştığını hissedebiliyordum. Altımdaki uzunluk nabız gibi atıyor, kalçalarımı her hareket ettirdiğimde daha da büyüyordu. Buna sebep olan, onu bu kadar sertleştiren kişinin *ben* olduğum düşüncesi içimin güvenle dolmasına sebep oldu. Çabalarımı ikiye katladığımda karnımın merkezine bir sıcaklık yayılmaya başladı.

Bakışları beni içine çekiyordu. Gözlerimi kapatarak içimde olmasının nasıl hissettireceğini düşündüm. Kadınlığım, içini bir şeyin doldurmasını istercesine kasılıyordu. Üstelik daha önce hiçbir şey tarafından doldurulmamıştı.

Öne doğru eğildiğinde dudakları boynumdaydı. Öpücükleri

tüm bedenimin ürpermesine sebep oluyordu. “Tek başınayken boşalmak için ne yaparsın?”

Söylediklerine zar zor odaklanıyordum. Zihnim zevkten bulanmış olsa da ne sorduğunu anlayabiliyordum. Ve bir sebeple bu konuda ona güvenmiştim. Bu yüzden anlatmak yerine, yapabileceğime emin olmasam da ona göstermeye karar verdim.

Belimdeki eline uzanarak elini boynuma yerleştirdim. Sonra parmaklarını kapatmak istercesine bastırdım çünkü sıkmasını istiyordum.

Gözleri alev aldı. Diğer kolunu belime sıkıca sardıktan sonra bedenimi kendisine çekti. “Boğulmaktan mı hoşlanıyorsun, sevgilim?” Kalçasını bana doğru kaldırırken parmaklarını biraz daha sıkı. “Bilincinin sınırına ulaşip yıldızları görene kadar boğazını sıkmamı ister misin?” Baskısı artıyordu.

İnledim, başımı geriye yatırırken gözlerimi kapatmıştım. Zevk tüm tenime yayılıp kan dolaşımımı hızlandırıyordu. Dene-yimim olmasa da arzularım vardı. Yatağıma uzanıp ay ışığının gölgesinde fantezilerimi hayata geçiriyordum. Ve boşalmamı sağlamanın tek bir yolu vardı; ciğerlerim sıkışıp zihnim karar-maya başlayana kadar nefesimi tutmak.

Karşımdaki bu yabancının, aldığım nefes kadar can alıcı bir şeyi kontrol etmesine izin vermek belki aptalcaydı ama ona güveniyordum.

“Lütfen,” dedim zorlukla.

Yerimizi değiştirip beni rahat koltuğun zeminine yasladığında hemen altındaki bedenim uysal ve istekliydi. Üzerime çöken bedeni ise tehlikenin hayat bulmuş hâliydi. Soluk boruma harika bir miktarda baskı uygularken gözleri kararmıştı. Diğer eli vücudum boyunca uzanmaya başladığında içimi heyecan sardı. Dokunuşu, damarlarımda akan ateşi harlıyordu. Elini eteğimin

altına kaydırıp parmak uçlarını sırlıklam olan külotuma uzattı. Kalçalarımı eline doğru ittim. Çaresizce dokunuşunu tenimde hissetmek istiyordum.

Parmakları külotumun kenarını okşarken boğazımdaki baskısını artırmıştı. “Benim için çok ıslaksın,” dedi. Ardından parmaklarına yayılan ıslaklığı dudaklarımın kenarına sürdü.

Kalbim tekledi. Bedenim öyle bir kasılıyordu ki her an patlayabilirdim.

“Ne kadar lezzetli bir günah.” Ağzımdaki ıslaklığı yaladı. Bacaklarım titriyordu.

Ardından elini tekrar kadınlığıma uzatarak iki parmağıyla araladı ve ıslaklığın yardımıyla kolayca parmağını içeri soktu. Nefesim kesildi. Bu işgale karşı sırtım koltuktan havalandı.

Yüzü hâlâ hemen karşımdaydı, dudaklarıyla çeneme küçük öpücükler konduruyordu. “Çok darsın. Daha önce buraya birisi dokundu mu?”

Bunu reddetmemi mi istiyordu bilmiyordum ama benim hiç deneyimi olmayan el değmemiş bir çiçek olduğumu düşünmesi kulağa çok sevimsiz geliyordu. Bu yüzden yalan söylemememe engel olamadım. “Evet,” dedim nefes nefese.

Bakışları karardı, yemek borumun hemen üzerine kapanan parmakları kasılmıştı. Nefesi kulağımı sıyırıp boynuma çarpıyor ve bu da sırtımdan bir ürperti inmesine sebep oluyordu. “Buraya bir daha benden başka kimse dokunmayacak.” Başparmağıyla şişen klitorisimi okşamaya devam ederken parmakları içime girip çıkıyordu. “Ben oldukça sahiplenici bir adamım, Wendy ve seni kendime istiyorum.”

Kelimeleri kafamda uyarı çanları çalmasına sebep olmalıydı ama bunun yerine zevkimi artırarak nefes almamı zorlaştırdı.

Belki de bunun sebebi boğazımda, baskısını yavaş yavaş artıran eliydi.

Sımsıkı tutuşunun ardından alabildiğim kadar derin bir nefes aldım. Eğer boşalmazsam ölebilirdim. Ciğerlerim biraz nefes için yalvarırken başım dönmeye başlamıştı, zihnim onu itip baskısından kurtulmamı söyleyip duruyordu. Elimizi uzatıp parmaklarımızı sıkıca bileğine sardım. Avucumun altındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. Kadınlığım kasılıyordu.

Klitorisimdeki baskı artık zonklamaya dönüştüğünde boğazımdaki baskısı arttı. Vücudum tamamen karıncalanmıştı. Göğsümde tutuşan kıvılcıklar tüm bedenime yayılırken gözümün önüne karanlık çökmüştü. Ardından patladım. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralanırken, kadınlığımın duvarları içindeki parmakları sıkıştırıp bir daha bırakmak istemiyormuş gibi etrafında kasılmaya başladı. Elini hızla gevşetti ve nefes almaya başladığım an parmakları yavaşça boynumda gezinmeye başladı. Hızla inip kalkan göğsüm, göğsüne çarpıyordu.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı.

Tatmin hissi damarlarımda dolaşp göğsümün derinliklerine yuva yaptı. Sıcak ve yumuşak bir histi, her şey güzeldi. Yerinde hareket ederek beni kaldırdı ve bedenim hemen ona doğru kıvrıldı. Büyük eli saçlarımda gezinirken dudaklarından övgüler dökülüyordu.

Konuşmayı ya da olanlar üzerine kafa yormayı denemedim. Bana sevdiği ve gurur duyduğu biriymişim gibi davrandığını ya da böyle davrandığında nasıl hissettiğimi düşünmedim. Sadece gözlerimi kapattım ve kendimi âna bıraktım.

Uyandığımda ise güvertede değildim ve yapayalnızdım.

JAMES

Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken tezgâha yasladığım ellerime bakıyordum. Wendy'le olanlar benim için beklenmedikti. Ama *Tanrım*, parmaklarımın etrafına boşalması, nefesini kesmem için bana *yalvarması* ve dokunuşumun altında titremesi az kalsın kontrolümü kaybetmeme sebep olacaktı.

Bu hiç benlik bir şey değildi.

İnkâr etmeyi ne kadar çok istesem de ortada bir gerçek vardı. Birinin zayıflığını bilerseniz onu alt etmenin yolunu da öğre-nirdiniz ve *Wendy*'nin zayıflığı apaçık ortadaydı. Özellikle onu verandadan alıp kendi kişisel alanıma götürdükten sonra bunu daha iyi anlamıştım. Onu uyurken izlemiş ve krem rengi çarşaf-larıma tezat olan koyu renk saçlarının oluşturduğu o manzaranın tadını çıkarmıştım.

Bu kızın beni ne kadar çok etkisi altına aldığını fark etmek si-nirimi bozmuştu. Temel ihtiyaçlarımı harekete geçirip ardından kendimi kontrol etmemi sağlamaya çalışıyordu. Elimi saçımdan geçirdikten sonra su ısıtıcısını kapattım.

“Bunu ben yapabilirdim, biliyorsun.” Elinde akşam yemeğinden kalan bulaşıklarla Smee, mutfığa girmişti.

“Gerek yok, teşekkürler.”

Başını sallayıp lavaboya yöneldi ve elindeki bardakları tezgâha bıraktı. “Güzel bir kız.”

“Hımm?” Başparmağım ve işaret parmağımla çenemi ovuşturmakla meşguldüm.

“Dedim ki hoş bir kız.”

Arkamı dönüp onu süzdüm. Smee’nin yaşı bana yakındı ve onu JR’in yan sokağında bulduğum günden beri benimle çalışıyordu. Onu bulduğumda on sekiz yaşındaydım, amcamı öldürdüğüm haftaydı. Evsizdi ve dileniyordu; ancak gözlerindeki ifade dikkatimi çekmişti. Hayattan bir darbe yediğini ve kontrolü tamamen kaybetmemek için mücadele ettiğini hissetmiştim. Bu anlayabileceğim bir şeydi.

Haftalarca onu ziyaret edip biraz para, sıcak yemek ve kıyafet götürdüm. Benim sokaklara akıttığım uyuşturucuyu kullanıp kullanmadığını anlamak için onu gözetliyordum. İkinci bir şansı hak edip etmediğini anlamaya çalışıyordum.

Şansına, bunu hak ediyordu.

Kaplan Lily’yi, ailemden kalan mirasla satın almıştım, amcamın dokunmadığı tek para buydu. Yata satın alır almaz Smee’ye gidip ona yatta bir oda teklif etmiştim. Yeni bir şans. Taze bir başlangıç. Ardından sadakat yemini etmiş ve sadece bana çalışacağına söz vermişti. Ru’nın dışında, hayatımda değişmeyen tek kişi oydu.

Ama yine de onu biraz uzakta tutup hayatımın karanlık tarafını öğrenmesine engel oluyordum. Doğru motivasyonla herkes değişebilirdi ve Smee’nin beni dünyanın öbür ucuna takip edeceğine emindim. Yine de yakalanıp kendine ait olmayan sırları

başkalarıyla paylaşmasını göze alamazdım. Hayatına son vermek zorunda kalmam kötü olurdu.

“Senin onayına ihtiyacım yok, Smee. Sadece bulaşıkları yıkayıp yatıma göz kulak ol. Sana *bunun* için para ödüyorum,” diye patladım.

“Özür dilerim, patron.” Başını sallayarak arkasını döndü ve lavabodaki bulaşıklara odaklandı. Ama söylediği cümle çoktan zihnimin köşesine yol alıp beni germiştir. Wendy’nin *hoş* bir kız olduğunun farkındaydım. Temiz kalpli oluşu ve masumiyeti resmen dışarı yansıyıp görülmesi imkânsız bir hâl alıyordu. Belki de bu yüzden beni çekiyordu. Ruhumun zifiri karanlık köşeleri onun aydınlığına muhtaçtı.

Odama dönerken kendime planımı hatırlattım. O sadece bir *araçtı*. Kullanılıp atılacaktı, bir amaca hizmet ediyordu. Hepsi bu. Onun tadını çıkartmak için sabırsızlanıyor olsam da içimde yükselen hisleri bastırmazsam sonum iyi olmayacaktı.

Amacımı kendime tekrarlariken kapıyı araladım ve içeri adım attığım an, onu yatağımın ortasına oturmuş bir hâlde buldum. Saçları dağılmış, gözleri hâlâ uykuluydu.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandığında karnım takla attı.

“Selam. Yalnız başıma uyanınca tedirgin oldum.”

Yatağın köşesine oturdum. “Özür dilerim. Susayabileceğini düşündüm ama sonra neyi sevdiğini bilmediğim aklıma geldi.”

“Ah.” Gülümsediğinde yanakları şişti. “Çok nazıksın. Bir anlığına kaçırıldığımdan şüphelendim. Bilmediğin bir odada uyanınca kafan karışıyor tabii.”

“Seni en iyi kalite çarşaflarda yatırdıklarına göre harika kişiler tarafından kaçırılmış olmalısın.”

“Yani... Bilemezsin. Benim fikrimi değiştirmeye çalışıyor olabilirler.”

Dudaklarım kıvrıldı, göğsüm keyifle doluyordu. “Fikrini de-
ğiştirmeye mi?”

“Evet, bilirsin işte.” Alnına dökülen bir tutam saçı geriye itti.
“Stockholm sendromu gibi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Böyle şeylerin etkisinde kalabileceği-
ni mi düşünüyorsun?”

Başını salladı. “Duygusal ve fiziksel durumumuz baskı altın-
dayken garip şeylerin etkisinde kalabiliriz.”

“Çok akıllıca, sevgilim.” *İçim kasılıyordu.*

Ellerinin tersini yanaklarına dayadı. “Uyuya kaldığım için
çok özür dilerim, şeyden sonra... Bilirsin. İsteyerek olmadı.”

Başını salladığında gözüm boynundaki soluk renklere takıl-
dı. Elimi uzatıp parmak uçlarımla boynundaki pembe kızarık-
lıklara dokundum. “Benim yanımda rahatladığın için bir daha
özür dileme.” Elimi çektiğim an damarlarımda pompalanan bü-
tün kan kasıklarına yönelmişti. Parmak izlerimi bir tasma gibi
boynunda taşıyordu. “Boynun iyi mi?”

Elini yanağından çekerek boğazına götürdü. “İyi.”

“Emin misin?”

“Acımadı.” Dudakları kıvrıldı. “Harika hissettirdi.”

“Morarabilirmiş gibi duruyor.”

Omuz silkti.

Ona doğru uzanıp başını nazikçe diğer tarafa yasladım ve
boynundaki izlere küçük öpücükler kondurdum. “Teninde, sana
beni hatırlatacak bir şey olması fikri hoşuma gitti.”

Dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı. Parmağımı uzatıp
dudaklarını kapattım. “Eğer istersen burada kalabilirsin ya da
sana arabana kadar eşlik edebilirim.”

“Saat kaç?”

“Geç,” diye cevap verdim.

Kucağındaki parmaklarıyla oynadı. “Bence... Eve gitsem daha iyi olur. Sabah çalışacağım.”

Başımı salladım. “Her ne kadar kalıp beni şımartmanı istesem de anlıyorum.”

The Vanilla Bean’e dönerken yolculuğumuz sessizdi. O pencereden dışarıyı izlerken hoparlörden klasik müzik yükseliyordu. Kendimi yine onu takdir ederken buldum. Sürekli sohbet etmek için baskı kurmuyordu, bunun yerine sessizliğin tadını çıkarıyordu. Bunu başarabilen çok fazla insan olmadığından ona daha çok saygı duydum.

Arabasının yanına park ettiğimde, bu sefer kapısını açmak için uzanmadı. Söylediğim şeyi yerine getirdiğini fark edince içimi bir zevk kapladı. Arabadan çıkıp kapısını araladığımda elimi tutarak yerinden kalktı ve ardından ellerini göğsüme yerleştirdi. “Bu mükemmel randevu için teşekkür ederim,” dedi.

“Sıradaki buluşmamızdan sonra bir kez daha teşekkür edebilirsin.” Kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim.

“Bir randevu daha olacağına çok eminsin.”

Arabasına kadar ona eşlik ederken gülümsedim. Ardından elimi, belinden ayırarak nazikçe boynunun etrafına sardım. Parmak uçlarım, boynundaki izlerin üzerine oturmuştu. Başımı eğdim. “Seni kendime istediğimi daha önce söylemiştim.” Dudaklarım çenesine uzandı. “Görünen o ki ne kadar ısrarcı olabileceğimi öğreneceksin.”

Nefesi kesildiği an ilkel bir dürtü içimi doldurdu. Bedenim, onun içine girme fikriyle sarsılıyordu. Vücudunun benim etrafında şekillendiğini hissetmeyi, onu içten dışa yok etmeyi istiyordum.

Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce parmaklarımı biraz daha sıktım.

“Soyadın ne?” diye sordu.

“Barrie.” Düşünmeden cevap verdim. Kalbim teklemiş, ciğerlerim sıkışmıştı. Bunu ona söylemek aklımdan geçmiyordu. Babalarımız yıllarca birlikte çalıştığı için bu çok riskliydi ve soyadımı duyup duymadığını bilmiyordum. Neyse ki cevabımı duyunca irkilmemişti.

Kim olduğunu hatırladığım an bir zehir damarlarıma yayılıyormuş gibi hissettim. Varlığı, öfkemin ardında gölgelenmişken, kaybetmek üzere olduğum kontrolü zorlukla yeniden elime aldım.

Eli yüzüme uzanmış, parmakları gözlerimin altında geziniyordu. “Bu neydi?”

“Ne neydi, sevgilim?”

Başını iki yana salladı. “Gözlerin... Bakışın... Değişti.”

“Öyle mi?” Karnımın kasılarak düğümlendiğini göz ardı etmeye çalışırken hafifçe geri çekildim. “Sadece, sefaletime son verip benim olmayı kabul etmeni umut ediyordum.”

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce başını yere eğdi. “Eğer ben senin olursam, sen benim için ne olacaksın?”

En korkunç kâbusun. “Ne olmama izin verirsen o olacağım.”

Alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda başparmağımı uzatarak dudağını kurtardım. “Benim olduğunu söyle Wendy, sevgilim.”

“Seninim,” dedi soluk soluğa.

Damarlarımda bir zevk dalgası yayılırken gülümsedim ve dudaklarımı, dudaklarına bastırdım. Ardından arabasına yerleşmesine yardım ettim.

Köşeyi döndüğü an yüzümdeki gülümseme soldu. Yaptığım gösteri yanaklarımı ağrıtmıştı. Ama damarlarımda dolaşan zevki hâlâ hissedebiliyordum. İntikamın taze tadını damağımda alabiliyordum.

JAMES

Peri tozumuz, keşlerin damarlarında dolaşırken nasıl bir sersemlik hissi veriyorsa ben de aynı şekilde hissediyordum. Zihnim, dakikada binlerce düşünceyle dolup taşıyordu. Peter Michaels'ı yüz yüze görmek için yıllarca beklemiştim ve o an gelmişti. Beklediğimden daha hızlı gerçekleşse de hiç sorun değildi.

Beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyordum. Eskiden, babama tıpatıp benzediğimi söylerlerdi. Ama bunun hâlâ geçerli olup olmadığını bilmiyordum.

Anne ve babamın ölümünün ardından boş evimizde oturduğumu hatırlıyordum. Yabancılar beni rahatlatmaya çalışırken neleri paketlemek, daha doğrusu *saklamak* istediğimi soruyorlardı. Sanki tüm hayatımı paketleyip birkaç çanta kıyafetle birlikte gemiye yükleyeceklerdi. Sessiz kalıp anılarımdan küçük bir kutu oluşturmaya karar vermiştim. Annemin bana okuduğu fablların olduğu bir masal kitabını ve üçümüzün; annemin, babamın ve benim olduğum bir fotoğrafı almıştım. Amcamın yanına taşındıktan sonra onları yatağımın altında sakladım. Geceleri

keder içimi doldurup boğazıma sarıldığında ve kendimi nefes alamıyormuşum gibi hissettiğimde yatağımın altından çıkarırdım. Yastığımda ağlarken fotoğraftaki sabit ifadelerine bakar ve annemin bana o güzel sonla biten masallardan birini okuduğunu hayal ederdim.

Taşındıktan kısa bir süre sonra bir gece amcam onları buldu. Acınası bir *köpek* gibi dizlerimin üstüne çökerek ona yalvardım. Kalan bu küçük parçaları saklayabilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Ama o hiç umursamadı. Bağlılık ve acı dışında hiçbir şey umurunda olmazdı. Ve o gece bu iki kavramı da öğrenmemi sağladı. Diz üstü çökmemi emrederken eşyalarımı geri vereceğine söz vermişti. Bıçağıyla gövdeme çizikler atarak kanımı akıtıyordu ve bu görüntü ruhumun korkuyla dolmasına sebep oluyordu. Babamdan ne kadar nefret ettiğini, onun yüzünü görünce midesinin ne kadar bulandığını bana anlatmıştı. Kalan son masumiyetimi de benden aldıktan sonra ben ağlarken ailemden kalan her bir parçayı ateşe vermişti. Alçakça aldığı zevkin ardından hissettiğim utanç ve keder birbirine karışmıştı.

Gözyaşlarım çabuk kurumuştu, bir daha akmayacaklarına yemin etmiştim.

Yıllar geçtikçe aklımda kalan yüzlerine, ses tonlarına hatta saçlarının kokusuna tutunmaya çalıştım. Ama her şey gibi anılar da silinmişti. Kendi bilinçaltımızla bile zihni kontrol edebilmek çok kolaydı. Yaşananlar birer kurguya ya da en azından gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonuna dönüşüyordu. Geçmişimiz de karmakarışık ve bulanık bir hâl alıyordu.

“Onunla *Cannibal’s Cave*’de buluşacağız.” Ru’nun sesi, beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Peter’in buluşmak istediği yeri duyunca hayretle kaşlarımı kaldırdım.

Cannibal's Cave, şehrin yaklaşık bir buçuk saat dışındaki ormanın derinliklerinde terk edilmiş bir mağaraydı. Söylentilere göre devlet, ellilerde burayı askeri ekipmanları saklamak için kullansa da o zamandan bu yana boştu. Yürüyüş yapan bazı sporcular dışında mağaranın ziyaretçisi olmuyordu. Kalacak bir yer arayan evsizlerin bile ulaşamayacağı kadar ileride, yoğun ağaçların arasındaydı.

Ru, sırtarak sandalyesine yaslandı ve sigarasını yaktı. "Dün gece nerelerdeydin? Yeni gelen sevkiyatı almaları için ikizleri gönderdim. Ürünü incelemek için sen de gidersin sanmıştım."

"Hastaydım. İkizler halletmiştir."

"Ama onlar silahları senin kadar iyi bilmiyorlar."

"Bir sorun olmuş mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Başımı salladım. "Pekâlâ, eğer bir sorun olursa hallederim."

Ru suratını astı ve öfkeyle elini havaya doğru kaldırdı. "Son zamanlarda ağzından çıkan saygısız cümlelerin sayısı arttı, evlat."

"Ah, hadi ama Roofus. Sen hayatta olup da *saygı* duyduğum tek kişisin."

Sigarasından çektiği dumanı üfledi. "Evet, şey... Geçen gün söyleyemedim ama hediyen için teşekkürler."

Söylediğine karşı gerildim.

"Hemen tuhaf davranmaya başlama, evlat," diye devam etti. "Bırak söyleyeceklerimi söyleyeyim."

İç çekerek yerimden kalktım ve içki şişelerine ev sahipliği yapan köşesine ilerledim. Kadehe iki parmak kadar konyak doldurduktan sonra elimde yavaşça salladım. Buzlar kadehin kenarlarına çarpıyordu.

"Benim için bir oğula en yakın olan kişi sensin," dedi.

Kalbim şiddetle göğsüme çarparken elimdeki kadehi o kadar sıkı tutuyordum ki desenleri parmaklarıma çıkmıştı.

“Duygusallıktan hoşlanmadığını bildiğim için hızlı bitireceğim. Çok fazla düşmanımız var. Ve diyorum ki...” Boğazını temizledi. “Arkamı kolladığın için minnettarım, evlat.”

Dişlerimi sıkarken çenemdeki kaslar geriliyordu. Boğazıma yer etmeye başlayan o duyguyu geri ittim ve kadehimi ona uzattım. “Her gece.”

“Sabaha kadar dayan.” Gözünü kırptı.

Peter’la karşılaştığım ilk ve tek an bir “aile tatili” sırasındaydı. Bu da babam Arthur’un, Amerika’da işleri olduğu anlamına gelen bir kısaltmaydı. Babamın güçlü olduğunu ve Londra’daki herkes tarafından tanınıp saygı duyulan biri olduğunu biliyordum ama ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birleşik Devletler’de bir iş ortağı olduğunu, biz olmadan sık sık bu ortağı ziyaret ettiğini de biliyordum. Ancak bu sefer anne ve babamın evlilik yıl dönümüne denk geldiği için annem, seyahate birlikte gitmemiz konusunda ısrar etmişti.

Ertesi sabah brunch* sırasında Peter ve kusursuz ailesiyle tanışmıştım. Tabii o zaman aklımdan hiçbir şey geçirmemiştim. Ne de olsa beni seven ebeveynlerim vardı ve isteyebileceğim başka hiçbir şey yoktu. Ama bir sebeple o adamı gördüğüm ilk an, içimi garip ama güçlü bir his doldurmuştu. Bu durumu hemen Florida’nın havasına yormuştum. Çok bunaltıcı ve sıcaktı. Londra’nın kapalı havasıyla yıllar geçirdikten sonra çok fazla *parlaktı*.

Güzel karısı kucağında en fazla bir yaşında olabilecek bir bebek taşıyarak yanımıza geldiğinde, diğer eliyle küçük bir kızı tutuyordu. Kahverengi saçları ve sizi saran parlak bir gülümsemesi vardı. Annelerinin güzel olduğu ortadaydı ama benimle kıyaslayınca kadının ten rengi çok daha soluktu.

* Öğle kahvaltısı anlamına gelmektedir. -çn.

Peter, gülümseyerek elimi sıktı. Yumuşacık avucunu tenimde hissedince kendimi önemli hissetmiştim. *Saygı duyulan* birisi gibi. Aptal gibi o adama, babama baktığım gibi bakmıştım. İki günün ardından *NevAirLand* özel jetiyle evimize dönerken Peter Michaels'ın nezaketi olarak içinde bulunduğumuz jet, alev almaya başlamıştı. Ağaçlara çarpıp yere çakıldığında içindeki herkes ölmüştü. Ben hariç herkes.

Özel jet çakılmadan dakikalar önce Peter Michaels'ın kendine yazdığı notu okurken babamın yüzüne yayılan ifadeyi hiçbir zaman unutmadım. Yaşayan birinin bir anda hayalet gibi öylesine hastalıklı şekilde bembeyaz olabileceğini hiç görmemiştim.

Cannibal's Cave'in karanlık patika yoluna girdiğimizde zihnime dolan tek görüntü de oydu. Arabanın altında ezilen çakıl taşlarının sesi zihnimde yankılanıyordu. Kendime hâkim olmam gerektiğini ve Peter'ı gördüğüm yerde öldürmemem gerektiğini biliyordum.

Starkey, arabayı park ederek farları açık bıraktı. Karanlık geceyi aydınlatmanın tek yolu buydu.

Ve işte oradaydı. Bir Rolls Royce'a yaslanmış, üzerinde yeşil bir gömlek ve koyu renk kumaş pantolon vardı. Adamları biraz ileride dikilirken hemen yanında nefes kesici sarışın bir kadın duruyordu.

"Hazır mısın, evlat?" Ru bakışlarını bana çevirdi. "Arkadaş canlısı ol, anlaştık mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii, Roofus."

"Ve Tanrı aşkına bana onun karşısında Roofus deme."

Arabadan ilk çıkan Ru oldu, hemen ardından ben de onu takip ettim. Ru, ışıkların altında ilerlerken ben gölgelerin arasından yürüyordum. Peter'ın beni görmesini henüz istemiyordum.

“Ru sanırım, değil mi?” Peter’in sesi havada yankılandığı an boğazıma bir yumru oturdu.

Ru sıırttı. “Benim. Eğer ilk buluşmaya gelsen bilirdin.”

Peter başını eğdiğinde bu hareketiyle gri saçları dalgalandı. “Özür dilerim, ancak eminim neden önce adamlarımdan birini gönderdiğimi anlamışsınızdır. Mahremiyet ve bağlılığa son derece önem veririm.”

Ellerimi ceplerime yerleştirdiğimde başparmağım bıçağımın kabzasını okşuyordu. Kalbimin gümbürtüsü arasında boğulmaya çalışıyordum.

“Peki, bu kim?” diye sordu Ru. Elini uzatarak Peter’in yanındaki kadını gösterdi.

Peter bakışlarını kadına çevirdi. “Bu Tina Belle. Asistanım.”

Sarı saçları sıkıca geride toplanmıştı, gülümseyip el salladı.

“Tina, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Ru. “Evet, işte buradayız. Seni dinliyoruz.”

Peter, başını bir tarafa doğru eğdiği sırada bakışları Ru ve Starkey’nin arasında dolaşp sonunda gölgelerin arasında beni buldu. “Benden yanımdakileri tanıtmamı istediniz, peki ya siz aynı nezaketi gösterecek misiniz?” Kendi göğsünü işaret etmişti. “Eğer bizimle birlikte çalışmayı planlıyorsanız saygının iki taraflı olduğunu hatırlatmak istedim. Aramızda belli bir güven oluşması gerekiyor.”

İçim öfkeyle dolmaya başlamıştı. *Güven*. Gerçekten gülünecek bir şeydi.

Gölgeden ışığa doğru adım atarken ellerim hâlâ cebimdeydi.

“Güven çok komik bir kelime, *değil mi?*”

Ru bana döndü, gözlerini kısmıştı. Ona gülümseyerek göz kırptım.

Peter, uzunca bir süre beni süzdü. Bakışları her bir özelliği-

mi hafızasına kazımak istiyormuş gibiydi. Sonra yanaklarının çok az da olsa rengini kaybettiğini fark ettim.

Harika.

“Ne de olsa,” diye ekledim. “Sizin kalibrenizde birinin, bizim bölgemizdeki buluşma isteğine *güvendik* ve siz de aynı nezaketi göstererek buluşmaya teşrif ettiniz.” İleriye doğru adım atarak Ru’yla omuz omuza geldiğim noktada durdum. Öfkemin yüzüme yayılmasını engellemek için bıçağıma sarılan parmaklarımı öyle çok sıkıyordum ki parmak boğumlarımın bembeyaz olduğuna emindim.

Bunu on beş yıl beklemiştim ve o an karşımdaki adamı öldürmemek için planımı gözden geçirmeliydim.

Peter dudaklarını yaladı. “Peki ya siz?”

Güldüm ve bakışlarımı ona çevirmeden önce yere indirdim. “Bana Hook diyebilirsiniz.”

“Ah, evet. *Hook*.” Peter güldü. “Namin senden önde gidiyor.” Başını yana eğdi. “Ama İngiliz olduğunu bilmiyordum.”

Sırıtarak arabamızın ön tarafına yaslandım.

Peter’in adamları bize doğru yaklaşmıştı ancak Peter, başını iki yana salladı. “Herkes sakın olsun. Sadece sohbet eden iş adamlarıyız sonuçta.” Bakışlarını benimkilerden ayırmıyordu. “Öyle değil mi?”

“Sadede gelelim artık,” diye patladı Ru. “Ben çok çabuk sabrını kaybeden biriyimdir ki fazlasıyla zamanımızı harcadın zaten.”

Peter’in kaşları aniden kalktı. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Ru başını kaldırdı. “Aptal olduğumu mu ima ediyorsun? *Benim* bölgeme geldin ve sırf adın ‘Peter Michaels’ diye bize uçurumdan atlamamızı söyleyeceksin ve biz de sana ne kadar yüksekte atlamamızı istediğini mi soracağız? Sonra da bunun

için sana teşekkür mü edeceğiz?” Başını iki yana salladı. “İşler burada öyle yürümüyor. Barış anlaşması imzalamaya oldukça hazırım. Ama sırf dünyadaki herkesin gözünü üzerine çeken altın çocuksun diye evimi sana vermeyeceğim.” Göğsünü işaret etti. “Bunlar *benim* sokaklarım. Ve burada yaşayan herkes vergisini verir. Anladın mı?”

Ru’nun söylediklerini işitince içim paramparça oldu. Şaşkınlık bir ok gibi vücuduma saplanmıştı. Onunla çalışmayı aklından geçiriyordu. Üstelik reddedeceğimiz konusunda anlaşmıştık.

Peter, çenesini ovuşturup başını salladıktan sonra uzunca bir süre sessiz kaldı. “Tozunuzu ve silahlarınızı taşıyım ama yüzde elli pay istiyorum.”

Dişlerimi sıktım, Ru kahkaha attı. “On.”

Peter gülümsedi. “Kırk.”

Ru’nun dudakları gerildi, gözlerinin karardığını görebiliyordum. “Sanırım söylediğimi yanlış anladın. Sana *ihtiyacım* yok.”

“Bu doğru olabilir.” Peter başını salladı. “Ama beni geri çevirmek için aptal olman gerekir. İşini yürütecek adamların olabilir ama hiçbirisi benim gibi uzman değil ve hiçbirinin dünyaca bilinip her ülkeye *her* zaman girebilen taşıma hizmeti yok.” Ru’ya doğru yürümeye başladığında oturduğum yerde doğruldum. “Sihirli kelimeyi söyle ve ben de senin tozunu hayallerinde bile göremeyeceğin yerlere ulaştırayım.”

Bir zil sesi ânı böldüğünde Peter cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. İç çektiğinde omuzları düştü. “Ne yazık ki beyler, bu buluşmayı erken bitirmem gerekiyor.” Bakışlarını kaldırdığında göz kenarları yüzündeki gülümsemeyle kırışmıştı. “Kızıma, akşam yemeğinde evde olacağıma dair söz verdim.”

Wendy’den bahsettiği an kanım kaynadı. Bir önceki gece kızının parmaklarıma boşaldığını bilse nasıl hissedeceğini merak

ettim. Yaşamı ellerimin arasındayken onu ölümün kıyısına götürmem için bana nasıl yalvardığını bilse nasıl hissederdii?

Peter, ileriye doğru yürüyerek tokalaşmak üzere elini Ru'ya uzattı. "Önümüzdeki hafta bir gün planlarımızı netleştirelim. Doğru kararı verelim, değil mi?"

Sonra bana geldi. Bana bakmak için başını kaldırdığında yüzündeki etkileyici maske düşer gibi oldu. Elimi ona uzattığımda boğazıma yükselen safranın tadını alabiliyordum.

Bakışları soğuktu. Hesap yapıyordu. "Belki bir gün bana adını söylersin?"

Öfke bir balyoz gibi göğsüme indiğinde yüzüme bir gülümseme yayıldı. "İple çekiyorum."

WENDY

Babam gerçekten eve gelmişti. Olması gerekenden iki saat geç gelmiş olsa da buradaydı ve yanında gizemli bir kadın vardı. Babamın burada olması her şeyden önemli olduğu için detayları görmezden geldim.

Akşam yemeğini kaçırmış olmasını bile.

“Babamla ne iş yaptığını söylemiştin?” Evdeki kullanılmayan ofise doğru ilerlerken Tina’ya döndüm.

Kolunun altındaki dosyayla birlikte rahatça koyu renk deri koltuğa yerleşirken gülümsedi. Peri gibi güzeldi. Zayıf, küçük bir bedeni, hokka bir burnu ve ince kâkülleri vardı. Ama içimde yükselen kıskançlık hissine engel olamadım. Biz, babamın ilgisinden bir damla alabilmek için dua ederken onun istediği zaman babama ulaşabiliyor olması canımı sıkıyordu.

“Ben onun sağ koluyum. Ben olmasam baban bir hiç olurdu.” Babama dönerek gülümsediğinde babam da ona göz kırptı.

İğrenç. Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. “Ah.”

Babam, “Asistanım,” diyerek araya girdi.

“Telefonlarımı aceleyle kapatmadan önce arkadan gelen ses onun mu?” Kaşlarımı kaldırdım.

Babamın kaşlarının ortasına çizgiler dolduğunda dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. İçimdeki küçük kız hâlâ babasından takdir almak istediği için korkuyla bir köşeye sindi. “Üzgünüm, bu çok kabaydı,” dedim aceleyle. “Ben sadece... Bu kadar uzakta olman çok zor. Üstelik yeni bir yerdeyiz.”

İç çekerek bakışlarını Tina’ya çevirdi ve ardından bana döndü. “Dışarı, Tina.”

Kadının gözleri irileştiğinde koltukta öne kaydı. “Peter, bizim yapmamız-”

“Kızım ile konuşmam gerekiyor. Yalnız. Dışarı çık.”

Derin bir nefes alarak başını salladı ve kucağındaki dosyayı kenara bırakıp yavaşça ofis kapısına doğru ilerlerken kıstığı gözlerini bana çevirdi.

Sürtük.

Başımı babama çevirmeden önce odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izledim.

“Evet...” Babam gülümsedi. Masasının önüne doğru ilerledikten sonra kenara yaslandı. “Ne var ne yok, küçük gölgem?”

Kullandığı sevgi sözcüğü bir kement gibi göğsüme bağlanıp beni sıkmaya başladığında nostaljik bir his göğsüme doldu. Az kalsın dilimin ucuna gelen şeyi ona söyleyecektim. *Biriyle görüşüyorum. Nefret edeceğin türden biri.*

Ama bunları söylemenin vakti değildi. James’i aileme tanıtmadan önce biraz daha kendime saklamak istiyordum.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdiğimde göğsüme ağırlık çöktü. “Kahve dükkânında çalışıyorum ve buraya alışmak için çabalıyorum. Etrafa bakma fırsatın oldu mu?”

İfadesi yumuşadı. Gözleri eskiden olduğu gibi sımsıcaktı ve basit bir bakışıyla bile beni duygulandırıp tüm öfkemi ve dargınlığımı silip içime umut tohumları ekebiliyordu.

“Henüz değil. Ama eve yerleşirken harika bir iş çıkarmışsın,” dedi.

Elimle “önemli değil” dercesine bir hareket yaptım. “Koylaydı. Dürüst olmak gerekirse Jon’la birlikte buranın iklimine alışmaya çalışıyoruz. Florida’dan çok farklı.” Durdum, parmaklarım iç içe geçmişti. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı çünkü şu an her şey harikaydı ve dırdır yapıp ânı mahvetmek istemiyordum. Yine de ben durduramadan kelimeler dudaklarımdan firar etmeyi başardı. “Ona ne zaman söyleyeceksin?”

Ellerini cebine yerleştirdi. “Neyi söyleyeceğim?”

Gözlerimi devirip tavana baktıktan sonra derin bir nefes verdim. “Ne olduğunu biliyorsun baba. Jon’a, onu yatılı okula göndereceğini söyleyeceksin.”

Yerinde hareket ederek bir elini çenesine uzattı. “Wendy, eve gireli beş dakika oldu. Daha onu görmedim bile. Söyleyeceğim, merak etme.”

“Ne zaman?” Tekrar sordum.

“Ne zaman *ne*?”

Hayal kırıklığı damarlarımda gezerken içim öfkeyle dolmaya başladı. Göğsüme yayılıp hızla baskı yapan bu öfke bir yanardağ gibi patlamak üzereydi.

İki yanımdaki ellerimi yumruk yaptım. “*Ne zaman* bir geceden daha fazla yanımda kalacaksın?” Ses tonum alaycıydı. “*Ne zaman* çocuklarının burada olduğunu farkına varacaksın?” Elimi göğsüme vurdum. “Biz buradayız, baba. Ve sen de...” Elimi sallayarak odayı gösterdim. “Diğer her yerdesin. Sen ve *Tina Belle*.”

“Wendy, ben...”

Elimi kaldırdım. “Yapma. Lütfen, sadece... Yapma. Beni yatıştırarak sözler söyleyip boş vaatler vermen *midemi bulandırıyor*. Asıl başarısız olan senken Jon’a karşı başarısız olan benmişim gibi hissetmekten *yoruldum*. Bu adil değil ve sen de farkındasın.” Boğazım düğümlenmişti. “Yoğun olduğunu biliyorum, anlıyorum. Lanet olsun, sadece burada *ol*, baba. Önceden olduğu gibi.”

Yerinde doğrulup yavaşça bana yaklaşıırken derin bir nefes aldı.

Arkamdaki duvara yaslanıp yavaşça yere çöktüm. Ellerimi yanan gözlerime bastırmış sakinleşmeye çalışıyordum. Onunla daha önce *hiç* böyle konuşmamıştım.

Odağıma önce ayakkabıları girdi ardından babam yanıma eğildi. “Küçük gölgem.” İç çekerek yanıma oturduğunda dirseklerini dizine yasladı. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Wendy.”

“Burada olacağını söyle.” Kelimeler boğazıma dizilmişti ve göğsüme açtığı yara sızlıyordu. Dudağımyı dişlerimin arasına alıp ağlamamak için sertçe ısırdım. İstediğim son şey her zaman güçlü olan bu adamın yanında zayıf gözükmekti.

“Sen benim için bu dünyadaki en önemli şeysin,” dedi.

“Hiç öyle gelmiyor,” diye mırıldandım.

“Öylesin. Hep öyleydin.”

“Peki Jon?” diye ekledim. İlgili bakışlarına öfke yayılmaya başlamıştı.

“Ne?” Vücudu gerildi.

“Bu dünyada senin için en önemli şeyin *ben* olduğumu söyledin. Ama ben senin tek çocuğun değilim. Jon’u unuttun.”

Boğazını temizledi. “Evet, haklısın. Jon da öyle.”

“Bazen,” diye fısıldadım. İçimde yeni keşfettiğim kendine güven hissine sıkıca tutunuyordum. “Bazen bizim var olduğumuzu unutuyormuşsun gibi hissediyorum.”

Saçlarımın üzerine bir öpücük kondurduğunda başımın tepesinde bir karıncalanma hissettim, ona biraz daha yaklaştım. “*Lütfen*, ona söyle,” diye yalvardım tekrar. “Bunu yapan kişi ben olmak istemiyorum.”

Başını salladı. “Ona sabah söyleyeceğim.”

Derin bir nefes vererek sözlerinin beni sarmasına izin verdim. Rahatlama hissi geçici de olsa üzüntümü götürmüştü.

Ama sabah olduğunda babam gitmişti. Ve Jon hâlâ bilmiyordu.

JAMES

Peter'la buluşmam, her şeye tekrar odaklanmamı sağlamıştı. Ölümünün yakın olduğunu hissedebiliyordum. Yapmam gereken tek şey Ru'ya gidip o adamla anlaşma yapmamızın bizim için avantajlı olmayacağını açıklamaktı. Eğer bizim işimiz ona bağlı gelişmeye devam ederse planlarım oldukça zora girecekti ve bu da beni deliye döndürecekti.

Peter'ın sayılı günü kalmış olsa da ona temkinli yaklaşmam gerekiyordu. Bütün travmalarınızın sorumlusu olan adamı öldürme planını yapmak için yıllarınız olduğunda onun tüm zayıflıklarını öğrenecek bolca vaktiniz de oluyordu. Geçmiş hakkında da. Ve Peter'ın en yakın dostlarına kadar her şeyini biliyordum. Güney Florida'da büyüdüğünü ve ailesinin pirinç alamayacak kadar fakir olduğunu biliyordum. On dört yaşındayken basit bir uyuşturucu satıcısı olduğunu ve Pan ismiyle sokaklarda gezerek insanların gözünü boyayıp kulaklarına ihtisamlı vaatler fısıldadığını biliyordum. Eğer onu takip ederlerse ulaşabilecekleri bir hayat *macerası* vaat ediyordu. Yavaş yavaş statüsünü güçlendirdiğini ve diğer herkesi geride bıraktığını

biliyordum. Bu kişilerin birçoğu arkasında iz bırakmadan kaybolmuştu.

Başarısız bir havayolu şirketini ucuz fiyata satın aldığında, şirketin önceki sahibinden bir daha haber alınamadığını da biliyordum.

Michaels'ın onun asıl soyadı olmadığını biliyordum. Ve bu dünyada, parası ve duruşu dışında önemseydiği tek şeyin kızı olduğunu biliyordum.

Wendy.

Bunları Ru'ya söyleyemezdim çünkü hayatımın büyük bir parçasını ondan sakladığımdan bihaberdi. Ru, her şeye burnunu sokan bir adam olmasa da beni yanına alıp yetiştirmesine rağmen kendimle ilgili en büyük sırrı ondan saklamamı hoş karşılayacağını sanmıyordum.

Ama bu gece JR'a dönünce bu işin icabına bakacaktım.

Şimdi, tüm dikkatimi Maize Sokağı'na açılan fırına vermem gerekiyordu. Normalde ziyaretleri ikizler yapar ve korunma vergisini toplarlardı. Ancak yeni dükkânla ilgili birkaç sıkıntı çıkınca gelip benim *kişisel* olarak ziyaret etmem gerekmişti.

İç çekerek George'un, ki dükkânın sahibiydi, karşısına oturdum. Mutfak tezgâhının her yerine yapışan unu görünce huzursuzluk tüm bedenimi sarmaya başladı. Vücudumun sıcaklığıyla ısınan siyah deri eldivenimin birini çıkardıktan sonra parmaklarımı esneterek yavaşça konuşmaya başladım. "Şimdi... George." Gülümsedim, bir ayağımı dizime atmıştım. "Ne olduğunu bana bir kez daha anlat."

George, beyaz bir havluyla kaşını sildi. Şişko göbeği aldığı her bir ağır nefesle şişiyordu. "Sana anlattım, üç gün önce birisi geldi. Ödemeyi çoktan yaptım."

"İmkânsız," diye patladım. Düpedüz yalan söyleyen bu adam

sinirlerimin gerilmesine sebep oluyordu. Derin bir nefes alarak başımı bir tarafa yatırdım. Boynumu kütlettiğim an çıkan ses, sinirlerimin yatışmasını sağladı. “Özür dilerim,” dedim gülerek, gözlerimi kapatmışım. “Sinirlerime hâkim olmak istiyorum. Ama bu... Bu *imkânsız*.”

Ellerini kaldırdı. “Sana doğruyu söylüyorum.”

“Ben de öyle umuyordum.” Ayağımı dizimden çektikten sonra bıçağımı cebimden çıkarıp açtım ve eldivenli başparmağımı üzerinde gezdirmeye başladım. Derinin altındaki metal parıl parıl parlıyordu. “Söylesene, kim olduğumu biliyor musun?”

Adam titreyerek başını iki yana salladı.

“Komşuların sana benden bahsetmedi mi?” Boştaki elimi göğsüme bastırdım. “Üzüldüm.”

“Dinle, sana ne bildiysem söyledim.” Adam elindeki havluyu omzuna atarak doğrulmaya çalıştı. “Bekleyen müşteriler-”

“Otur. Yerine,” dedim tıslarca.

O âna kadar yan tarafta bekleyen ikizler yerlerinde doğrularak bize yaklaştılar. Adamın gözleri irileşmişti, kendini tekrar sandalyesine bıraktı.

“Ben anlayışlı bir adamım. Alelade bir *dilenci* tarafından kandırılmanın ne kadar üzücü olduğunu anlayabiliyorum. Konuya hâkim olmadığın için hatanı göz ardı edeceğim.”

Omuzları düştü. “Yani ne olacak, aynı boktan parayı iki kez mi ödeyeceğim?”

Başımı yana eğdim. “Anlayışlı olduğumu söyledim, zayıf olduğumu değil. İşleri akışına bırakmayı oldukça istiyorum, nasıl yürüdüğünü bilirsin.” Göz devirip yerimden kalkarken bıçağımı döndürmeye başladım. “Bir kere yapınca sonra alışıyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse bir de işinde iyiysen hiçbir şeyi bedava yapmıyorsun.” Karşısına geçince durup bıçağımı çenesinin altına dayadım. Bakışları bana çevrilene kadar başını geriye çek-

tim. “Nezaket gereği koruma sağlıyor olsak da işlerinin yürütmesi için en iyi şansın *bu*.”

Dudakları gerildi. Yüzünden aşağı ter damlaları akıyordu. “Eğer reddedersem?”

Elimdeki bıçağı tenine daha çok bastırdım. “Eğer istersen ne olacağına bakabiliriz.”

“Ben de-Ben de *yok*,” dedi kekeleyerek.

Öne doğru eğildiğimde bıçağımın kanca şeklindeki ucunun, çenesini çizmesine müsaade ettim. Kan önce bıçağa ardından eldivenime damladı. “O zaman sana temin etmeni öneririm.”

“Tamam,” dedi hırıltılı bir şekilde. “Lütfen.”

Bıçağı çekerek doğruldum. “Harika, Georgie.” Duraksadım. “Sana böyle seslenebilir miyim? Georgie?”

Âdemelması oynadı.

“Şimdi ne olacağını sana açıklamama izin ver.” Göğsümdeki cebe uzanarak bir mendil çıkardım ve bıçağımın ucundaki kırmızılığı silmeye başladım. “İlk olarak, üç gün önce buraya kimin geldiğiyle ilgili *her şeyi* bana anlatacaksın. Sonra buradaki arkadaşlarıma ödemeni yapacaksın,” başımla ikizleri işaret ettim. “Bize olan borcunu.”

“Ama söylediğim gibi-”

Elimi kaldırdım. “Anlıyorum, gerçekten. Ve dediğim gibi ben anlayışlı bir adamım. Eğer bugün ödeyemezsen yarın geliriz. Ama seni uyarmak zorundayım, beklemeyi hiç sevmem, Georgie. Eğer sabrımı sınarsan aramızdaki dostluğun ne boyuta geleceğini görmek istemem.” Cık cıklayarak başımı iki yana salladım.

“Anladım.”

“Muhteşem.” Gülümsedim. “Bana şu gelen kişiden bahset bakalım.”

“Gelen... Gelen bir kadındı. Kasabada yeni bir patron oldu-

ğunu ve ona sadakatimi göstermek için bana nazik bir teklifte bulunduğunu söyledi.”

İçim öfkeyle doldu. Tabii ki.

“Bir kadın,” diye tekrar ettim. “Başka?”

“He-Hepsi bu,” dedi. “Bildiğim her şey bu kadar. Gelip vergilerinizi istediğiniz zaman size karşı çıkmamam için komşularım beni uyardı. Ben de hata yapmak istemedim.”

Bir elimle çenemi ovarken diğer elimdeki bıçağı parmaklarımın arasında çeviriyordum.

“Sana *doğruyu* söylüyorum,” dedi kendini savunurcasına.

İç çekerek bıçağımı cebime koydum. “Sana inanıyorum. Benim çocuklara karşı nazik ol, anlaştık mı?” İkizler aynı anda gülümseyerek bir adım daha yaklaştılar.

Adamı biraz hırpalayıp benim uğraşamayacağım kirli işi onlar halledeceklerdi. Bir mesaj vereceklerdi aslında.

Göğsümün ortasında alev almaya başlayan öfke gözümü kızıla boyayacak kadar içime yayılmıştı. Bizim işimizde fısıltılar hiç iyi değildi. Fısıltılar beraberinde *sıkıntı* getirirdi.

Bir kadın.

Güçlü bir adamla iş yapan tek bir kadın tanıyordum ve ikisi de kasabaya yeni gelmişlerdi.

Kanla kirlenen eldivenimi çıkararak cebime yerleştirdim ve ön kapıyı iterek dışarı adım attım. Ancak aniden bana çarpan küçük bedenle birlikte geriye doğru sendeledim. Kollarımı uzattığımda çenemi sıktım. Hafif bir vanilya kokusu burnuma doluyordu.

“James?” Wendy’nin sesi kulaklarıma olduğu anda öfkem silinerek yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Sevgilim,” dedim mırıldayarak. “Ne hoş bir sürpriz.”

“Bir de bana sor.” Gülümsedi. “Burada ne yapıyorsun?”

Dükkâna bakmak için arkamı döndüm. George’un karısı tez-

gâhın arkasında durmuş bakışları bizim bulunduğumuz kaldırımında gidip geliyordu.

“Ziyarete gelmiştim. Sahiplerini tanıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Angie. “Çöreklerinin öldürecek kadar güzel olduğunu duymuştum.”

Wendy’nin arkadaşına baktım, yüz ifadem gerildi. “Öyle olduğuna eminim.”

“Bizimle gelip bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu Wendy.

“Buranın manzarası bir anda ne kadar güzelleşmiş olursa olsun maalesef, kalamam.” Başparmağımla çenesini okşadığımda yanaklarının kızarmasıyla göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “Benimle yarın dışarı çık.”

“Üç kadar çalışıyorum.”

“Harika. Seni üçte alırım.” Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Basit bir öpücük olmasını planlasam da dili uzanıp benim dilime çarptığında inlememi zorlukla bastırdım. Onun tadına kapıldığım an kaldırımın gürültüsü daha da uzaklaşıyordu.

Bunların sonunda kırılacak olması büyük ziyandı.

Ancak bir kez bile düşünmeden hayatıma devam edecektim, tabii ki. Yanlış bir şey yapan kişinin o olmadığını bilsem de hayattaki amacımı yerine getirdiğim vakit tüm bu düşünceler silinecekti. Bazen, büyük amaçlara ulaşmak için küçük fedakârlıklar yapılırdı.

“Bu gece bara uğrayabiliriz,” dedi arkadaşı dudaklarından ayrıldığı an. “Orada olacak mısın?”

“Ben gelmeyi düşünmüyordum,” dedi Wendy.

“Gelmelisin,” dedim. “Meşgul olacağım ama yakınımında olman hoşuma gidiyor.”

Gülümsedi, yanağını elime yaslariken bakışları yumuşamıştı.
“Tamam.”

“Aferin kızıma.” Alnına bir öpücük bırakarak bir adım geri çekildim, ikizler de binadan ayrılıyordu. “Georgie’ye istediğin her şeyi benim hesabıma yazmasını söyle.”

Wendy’nin gözleri irileşti. “Burada bir hesabın mı var?”

Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına ittim. “Sevgilim, bu kasabada adım attığın her yere benim ismimi verirsen bir daha hiçbir şey için para ödemene gerek kalmaz.”

“Hangi ismi?” dedi arkadaşı aramıza girerken.

Bakışlarımı ona çevirdim, çenem kasılmıştı. “Pardon?”

Alt dudağını ısırıldı. “Sadece diyorum ki... Hangi ismi? James mi? Yoksa...”

Dudağımın kenarı kıvrıldı. “Bunun cevabını çoktan bildiğine eminim.”

Wendy derin bir nefes aldı. “Hook?”

Başımı eğdim. “Bana böyle hitap ediyorlar.”

“Neden?” diye sordu.

“Ne yazık ki talihsiz bir lakap.” Göz kırparak ikizlere döndüm ve başımla onlara kapıdaki Escalade’yi işaret ettim. “Bana bir iyilik yapar mısın, sevgilim?”

Tek kaşını kaldırdı.

“Bu gece JR’a gelirken mavi bir şeyler giy.” Ona doğru eğildiğimde nefesim kulağını yalıyordu. “Oldukça güzel bir renk ve tüm gece, o renk yatak odamın zemininde paramparça bir şekilde nasıl dururdu, hayal etmek istiyorum.”

Nefesi kesildiğinde dudaklarımı yanağına bastırdım. Geri çekildikten sonra ilerleyerek arabama bindiğimde aletim sertleşmişti ve kalbim deli gibi atıyordu.

WENDY

Evimizin resmî oturma odasında oturmuş, Angie'nin beni almasını bekliyordum. *Mavi bir şey giymiştim.* Jon da karşımda oturmuş bir başka uçak maketi üzerinde çalışıyordu.

"Bu sabah babam aradı," dedi. Sessizliği bozmuştu.

Kalbim boğazımda atıyordu. Öylesine sohbet etmek için aradığı kişisel bir konuşma olmadığına emindim. Hayal kırıklığı bir taş gibi göğsüme oturdu. Jon, ağzını açmamış dahi olsa babamın ona ne söylediğini biliyordum. *Hem de telefonla.*

Jon, fırçasına sardığı parmaklarını gevşeterek uçağın bir tarafını siyaha boyamayı bıraktı. "Bak, bana söyledi, tamam mı? Bana o şekilde bakmayı kesebilirsin."

Yavaşça bir nefes aldım. "Sana neyi söyledi?"

"O aptal yatılı okula gideceğimi. Sorun yok."

İç çekerek geriye yaslandım ve ellerimi koltuğun koluna uzattım. "Öyle mi?"

Gözlüğünün üzerinden bakışlarını bana çevirdi. "Olsa bile bir şey değişir mi?"

“Tabii ki değişir.”

Fırçasını yere bırakıp elini simsiyah saçlarından geçirdi. Saçları anneminkine çok benziyordu. “Bunu değiştirmek için yapabileceğın hiçbir şey yok, Wendy. Olan oldu ve senin köşeye çekilip ağlamaya başlamana hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

Göğsüm sıkıştı. “Ben öyle...”

Gözlerini kıstı. “Öyle yapıyorsun.”

“Sadece mutlu olmanı istiyorum. Bu kadar.” Ellerimi kaldırdım.

Cevap vermek yerine dikkatini önündeki makete verdi. Sessizlik sanki beni boğmak istercesine kulaklarıma dolup kendi düşüncelerimin gürültüsünde boğulmama sebep oluyordu.

Babamdan istediğim *tek* şey buydu ve o yine de beni dinlemeyip kolay yolu seçmişti. Jon’un düşüncelerinin hiçbir önemi yokmuş gibi onu görmezden gelmişti. Öfkemi alevlendiren ateş büyük, ağır bir odun daha atılmıştı ve bu ateş içimi yakıyordu.

“Yarın gideceğimi söyledi.”

Cümlesi kısa ve özdü. Ama bir şekilde içime işlemeyi başarmıştı. “*Yarın mı?*” dedim şaşkınlıkla. “Seni götürmek için eve gelecek mi?”

Jon’un dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ama mutluluktan olmadığını hissedebiliyordum. “Wendy, gerçekçi ol. Beni şoför götüreceksin.”

Damarlarımda dolaşan kor tüm vücuduma yayılıyordu. “Seni ben götüreceğim.”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Yapmak *istiyorum*.” Zorla gülümsedim. “Eğer her hafta seni ziyaret etmeyi planlıyorsam orayı bir de ben görmeliyim.”

Jon homurdandı. “Her hafta ziyaret *iznin* yok ki.”

Yüzümdeki gülümseme genişledi. “O zaman yarın seninle

gelmeme izin versen iyi olur yoksa *sürekli* gelip seni özellikle utandırırım.”

Jon güldü, gözleri azıcık da olsa parlamaya başlamıştı. “Wendy, hiçbir zaman beni utandırmıyorsun. Sadece... Baskıcısın.”

Elimi kalbime götürdüm. “Buna alınmam mı gerekiyor?”

“Hayır, bu...” Başını iki yana salladı. “Güzel bir şey.”

Birbirimize takıldığımız sırada midemdeki düğüm çözül-müştü. Eski bir dostum olan tanıdık bir histi bu. Ancak yarından sonra gerçekten tek başıma kalacağım düşüncesi aklıma geldi-ğinde bu his çabucak silindi.

JR’a geleli iki saat olmuştu ve hâlâ James’i görememiştim.

Maria -bu gece bizimle gelmemişti ama- James’in, barın sa-hibi olduğunu söylemişti. James’in baskıcı varlığı olmadan bir köşede oturup beklerken kendi düşüncelerime dalmıştım. Aslında daha çok, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordum.

Bu pek doğru sayılmazdı. Bildiğim *bazı* şeyler vardı. Saçma lakabını ve bu çok güvenilir lakapla kasabanın her yerinde pres-tije sahip olduğunu biliyordum. Ama ona ait olduğumu söyleyen birisi için benim gözümde bir yabancından farksızdı.

Nasıl ona bir şeyler sormayacak kadar aptal olabilirdim ki?

“Yarın benimle vardiyayı değiştirdiğin için teşekkür ederim,” dedim Angie’ye. Ardından maden suyumdan bir yudum aldım.

Gülümserken elini hafifçe salladı. “Sıkıntı yok. Ekstra mesai yapmak benim de işime gelir.” Bakışlarını benden başka yöne çevirerek devam etti. “Ayrıca sen kendi *isteğiyle* üç parçalık ta-kım elbiseler giyen bir adamla takılıyorsun ve bu yüzden paraya senden daha çok ihtiyacım olduğunu söylemem yanlış olmaz.

Ah, tabii bir de malikânede yaşıyorsun.” Kıkırdadı. “Seni sür-tük. Tanrım, bu adil değil.”

Zorla güldüğümde sanki bu gülüş boğazımı keskin darbelerle parçalara ayırıyormuş gibi hissettim.

Kalan içkisini kafasına diktikten sonra iç çekti. “Ahh... Adamın nerede be kızım? Senin yerine sabah çalışacağım için eve dönmem gerekiyor. Güzellik uykumu falan alacağım daha.”

Gerginlikle etrafa bakarak bir yerde James’i görmeyi umut ettim. Bar boşalmaya başlamıştı ve saatlerdir buradaydık, ancak hâlâ ondan ses seda yoktu. Kucağımdaki parmaklarımı birbirine doladım. “Muhtemelen meşguldür. Sen git, ben taksiyle dönerim.”

Dudaklarımdan dökülen kelimelerin ardından utanarak bakışlarımı kaçırdım. Hissettirdiklerinin kulağa acınası gelmediğini umuyordum.

“Emin misin?” Bakışları etrafta gezindi.

“Evet, geleceğini söyledi.” Başımı salladım.

Dudağını ısırarak bana baktı. “Peki, tamam ama... Onu hiç göremedik. Seni burada yalnız bırakıp gitmek istemiyorum.”

Uzanarak koluna hafifçe vurdum. “Endişelenmeni anlıyorum ama gerçekten sorun yok.”

İç çekerek yerinden kalktı. “Tamam, eğer gelmezse bana mesaj at. Dönüp seni alırım.”

Angie gittikten sonra uzunca bir süre barda oturdum. İçeceğimdeki kabarcıkların patlamasını izledim. Maden suyu dışında bir şeyler de sipariş edebilirdim, doğum gününe üç gün kalmış olmasına rağmen burada kimse kimliğimi görmek istemiyordu. Ama doğrusu içmekten pek hoşlanmıyordum. O şekilde hissetmek hoşuma gitmiyordu.

“İşte birisi kalmış.” Bir ses dikkatimi dağıttığında başımı

kaldırarak Curly'nin kehribar rengi gözleriyle karşılaştım. "İçecek bir şey ister misin, gün ışığı?"

"Siz kapatmıyor musunuz? Muhtemelen gitsem iyi olacak... O burada değil galiba?" Sorumu sorarken göz temasımızı kesmiştim.

"Daha açık olman gerekiyor." Dirseğini barın tezgâhına yasladı. "Burada olabilecek bir sürü 'o' var."

"Ja...Hook." Bir tedirginlik içimi sardığında, diğer insanların yanında ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmediğimi fark ettim. Bu adam hakkında hiçbir fikrim olmadığının bir başka kanıtıydı.

Ama eğer bu gece karşıma çıkarsa bunu yanına bırakmayacağı mı *biliyordum*.

Aptalca olabilirdi. Kesinlikle pervasızca davranıyordum. Ama onun gibi tüm ilgisini bana veren birisine sahip olmak heyecan vericiydi. Beni masum görüntümden çıkarıp kadın gibi hissettiriyordu. Bana bakışlarında *yaşadığımı* hissettiren bir şeyler vardı.

Curly'nin sözü, sol taraftan gelen bir kahkahayla kesildi. Başımı sola çevirdiğimde biçimli vücudu ve parlak simsiyah saçlarıyla güzel bir kadın barın arkasında dikiliyordu. Elinde parlattığı şarap bardaklarını rafa yerleştirmekle meşguldü.

Curly ona doğru döndüğünde yüzünü ekşitti. "Kes sesini, Moira."

"Üzgünüm." Gülümserken gözleri benim üzerimdeydi. "Burada gerçekten *Hook*'u mu bekliyorsun?"

Kendimi çöp gibi hissetmeme sebep olan bir başka utanç dalgası vücuduma yayıldı. Kadının yüzünde bir gülümseme olsa da hiç arkadaş canlısı değildi ve bu benim sinirlenmeme sebep oluyordu. Dilimin ucuna gelen ters cevapları yutarak başımı sallat-

dım. Parmaklarımı birbirine sıkı sıkı sardığım için boğumlarım bembeyaz olmuştu.

Kadın tekrar kahkaha attı.

“Moira,” dedi Curly uyarırcasına.

“Ne?” diye sordu kadın. Yanındaki adama çevirdiği bakışları büyümüşü. “Bundan keyif almıyor olamazsın değil mi?” Eliyle beni işaret etti. “Adam hakkında *hiçbir şey* bilmeyen bir grup kız daha geliyor ve küçük masumiyet oyunlarının işe yarayacağını mı düşünüyorlar? Bu gerçekten acınası. Onu cesaretlendirmemelisin.”

Çenem gerildi. Söylediği cümleler, düşüncelerimle sarsılan güven duvarıma sert darbeler indiriyordu.

“Evet ama şimdikini o tanıyor,” diye cevap verdi Curly.

Moira’nın eli kuruladığı şarap kadehinde duraksadığında bakışları hemen bana çevrildi.

Curly’ye baktım. Beni savunduğu için ona minnettardım. Basit bir cümleyle bile kendimi daha az aptal ve daha az “bir adama âşık olan budala kız” gibi hissetmeme sebep olmuştu.

“Hımm.” Kadın homurdandı. “Bu gece çok bekleyeceksin o zaman *gün ışığı*; çünkü Hook burada bile değil.”

Curly başını yana eğdi. “Erkenciydi.”

“Evet, erkenciydi.” Kadının yüzüne tekrar bir sırıtma yayıldığında beyaz dişleri parladı. “Bu gece gitmeden önce ona *münasip* bir şekilde veda ettim.”

Ona tepki göstermemi beklediğinin farkındaydım ama istediğini ona vermek yerine söylediklerinin içime işleyip kök salmasına ve tohumlarını vücuduma yaymasına izin verdim.

“Moira.” Arkasında bir gölge belirdi. James, barın aydınlık kısmına adım attı. Gözleri parlıyordu ve siyah saçları bir müca-

deleden zorlukla kurtulmuş gibi darmadağındı. *Belki de sebebi Moira'ydı.* "Özel misafirlerime yalan söylememen gerektiğini biliyor olmalısın."

Kadın olduğu yere sinerken parlattığı şarap kadehi havada asılı kaldı.

"Hook," dedi yavaşça. "Dönmüştün."

Zihnindeki şüphe, içime yayılan memnuniyet duygusuyla tuzla buz oldu. *Ona Hook diyordu.* James değil.

Kadının yanında durduğunda başını eğdi. "Hiç gitmedim."

Kadının elinden şarap kadehini aldıktan sonra leke var mı diye bakmak için ışığa çevirdi. Bardan ayrılan birkaç müdavim dışında hiç ses yoktu ve ortam gergindi. Hoparlörden hafif bir müzik yükseliyordu. Ama hiçbirimiz hareket etmedik. Hiçbiri-miz konuşmadık.

"Hmm," dedi kadehi tezgâha bırakırken. "İşini yerine getire-miyorsun anlaşılan."

"Hook, ben..."

Kadına doğru o kadar âni bir şekilde döndü ki nefesim kesildi. Onun bu yanını daha önce hiç görmemiştim ve bunun beni korkutması gerekirken hissettiğim tek şey kasıklarına yayılan *uyarılmaydı.*

"Sana, ben ortalarda yokken benim hakkında konuşabilece-ğine dair bir izlenim mi verdim?" diye sordu.

Kadının gözleri irileşti, dudaklarını aralamıştı. "Hayır, ben..."

"Hayır!" diye patladı. Bakışları bana döndüğünde gözlerindeki acımasızlık yumuşamıştı. Boynunu kütleterek elini önüne doğru eğdi, kadehleri işaret ediyordu. "Bunlar korkunç görünüyor. Tekrar başla ve eğer işin bittiğinde lekeli olursa yarın hiç gelme."

"Ne?" Suratı asıldı.

Ama söylediğinin hiçbir önemi yoktu çünkü artık karşımdaki adamın dikkatini çekmiyordu. Gözleri bana odaklanmıştı ve bana doğru gelirken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Zihnim hâlâ az önce şahit olduğum şeyi sindirmeye çalışırken ne hissetmem ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Eli ni uzatarak elbisemin açıkta bıraktığı sırtıma dokundu. Avucunun sıcaklığıyla ürpermiştim. Nefesi yüzümü yalarken James'in dudakları yavaşça yanağıma uzandı. "Sevgilim, enfes görünüyorsun. Seni bu rengin içinde görmenin bana ne kadar keyif verdiğini göstermek yerine tüm gecemi toplantılarla harcadığıma pişman oldum."

Damarlarımdaki kan hızla yüzüme hücum etti.

İster aptallık ister kindarlık olsun, James bana dokunup benim kulağıma fısıldarken gözlerimi çevirip Moira'ya bakmaktan ve içimi dolduran tatmin hissinin keyfini çıkarmaktan kendimi alamadım.

"Selam." Karşımdaki adama gülümsedim.

"Gitmeye hazır mısın?" Başparmağını hafifçe alt dudağıma bastırdı.

"Seninle mi?"

"Sanki başkasıyla gitmene izin vermişim gibi."

Eli elime uzandıktan sonra beni oturduğum yerden kaldırıp, kollarına çekti.

Aramızda söylenmeyen onca şeye ve onu doğru dürüst tanımıyor olmama rağmen beni kapıya götürüp dışarı çıkarmasına izin verdim.

JAMES

İnsanlar ne söylersem yapardı. Bu alışılmamış bir durum değildi, asıl söylediklerimi *yapmamaları* garip olurdu. İsteklerimin önünde eğilmelerine sebep olan şey ya korkuları ya da saygı duymalarıydı.

Wendy'nin barıma, onu ilk gördüğüm gece giydiği bebek mavisi elbiseyle adım atmasını izlerken içimde bir şeyler harekete geçti. Bunu yapmasının tek sebebinin beni memnun etmek olduğunu bildiğim için bedenim zevkle dolmuştu. *İyi bir sevgili gibiydi.*

Ofisimde oturup onu güvenlik kamerasından izlemek tahmin ettiğimden çok daha zordu. İstedğim kadar bekleyip beklemeceğini test ediyordum. Ancak Moira'yla iletişime geçtiğini gördüğüm an deneyimi sonlandırmam gerektiğini fark ettim. Aptal bir garsonun, aşağıdaki kızı korkutup kaçırmasına ve planlarımı mahvetmesine izin veremezdim.

Yine de bir yanımda bu kızı kaçırmanın çok da kolay olmayacağına düşünüyordum. Medyada sürekli Peter'ın gururu ve neşesi

olarak tanıtılsa da benim ağıma çok kolay takılmıştı. Sanki azıcık ilgiye muhtaçmış gibiydi.

Eğer hâlâ normal bir insanın hissedeceği türde şeyler hissediyor olsaydım, onun bağlılığına karşı sempati beslemeye başlardım. Tahminime göre onun bu kadar ilgi meraklısı olmasına sebep olan şey, bir tür travmaydı fakat benim kalbim eskiden olduğu gibi atmıyordu. Akan kan hâlâ kırmızı olsa da damarlarımnda dolaşan ateş bir zamanlar sahip olduğum ruhumu yok etmişti.

Küçük bir çocukken bile en parlak ruhların arasında benim dikkatimi çekmeyi başaranlar karanlık olanlardı. Bu karanlık bir nevi bedenlerinin dışına yayılıp benim tenime ulaşır ve güneşli bir günü zifiri karanlığa çevirirdi.

Belki de bu yüzden Wendy bana iyi geliyordu. Onun içinde kaybolmak çok kolaydı. Çünkü benim hasta zihnim tarafından tümüyle yutulmayan tek kişi oydu. Henüz yutulmamıştı en azından.

“Smee nerede?” diye sordu oturma odamın koltuğuna yayılırken.

Yanına yerleşerek elimdeki suyu ona uzattım. Bacak bacak üstüne atmıştım. “Bilemiyorum.” Etrafa baktım. “Boş vakti sonuçta, onun özel hayatına dâhil olmamaya çalışıyorum ve ondan da aynısını bekliyorum. Geri geleceğine eminim.”

Başını sallayıp elindeki bardağı bırakmadan önce bir yudum su içti. “Bu çok güzel bir şey. Sen iyi bir patrona benziyorsun.”

Parmaklarım, elbisesinin eteklerinde gezinirken sırttım. Elimin altındaki bedeni titrediğinde, dokunuşuma karşı verdiği tepki aletimin sertleşmesine sebep oldu.

“Ben-” Yutkunarak başını iki yana salladı. “Soracağım bazı sorular var.”

Göğsüme bir sıkıntı çöktü. Geri çekilip tek kaşımı kaldırdım.
“Tamam.”

Bakışlarını aşağı eğdiği sırada parmaklarıyla oynuyordu. Ne zaman gergin olsa bunu yaptığını fark ettim.

“Geçimini sağlamak için ne iş yapıyorsun?”

Bu soru beni şaşırtmıştı. Şimdiye kadar sormadığı için daha da sormayacağını düşünüyordum. Arkama yaslanarak kollarımı koltuğun sırt kısmına uzattım. “Ben bir iş adamıyım.”

Gözlerini devirdi. “Evet, babam da öyle. Ama sormak istediğim şey ne yaptığın?”

Babasından bahsettiğinde içim alev aldı. Onun bakış açısından babasıyla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum. “Baban mı?”

“Ahh.” Yüzünü avuçları arasına aldı. “Aslında onun hakkında konuşmayı planlamıyordum. Ama evet. Bir ‘iş adamı’ kendisi.”

“Ah.” Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. “Belki onunla çalışmışımdır.”

Omuz silkti. “Belki. Bilindik birisidir.”

“Kim peki?” Ses tonumu alçak ve sabit tutmak için oldukça çaba sarf ediyordum. Tenimin altındaki sinirler geriliyordu.

“Peter Michaels.”

Bir elimi saçımdan geçirerek iç çektim. “İsmini hiç duymamıştım.”

Gözleri irileşti. Sanki üzerinden bir ağırlık kalkmış gibi omuzlarının rahatladığı gözümünden kaçmamıştı. “Gerçekten mi? Bu biraz... Şaşırtıcı.”

Parmaklarımı çene hattımda gezdirdim. “Öyle mi? Gerektiği kadar bilgili olmadığım için üzgünüm.”

Yüzündeki gülümseme genişlerken bana yaslandı. “Bilmiyor olman hoşuma gitti. Dürüst olmak gerekirse bunu sana söyle-

mek beni endişelendiriyordu. Benim hakkımdaki düşüncenin değişmesini istemiyordum.”

İleri doğru uzanarak kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim. Hızla nefes aldığı anda vücudu benimkine dayanmıştı. Dolgun memeleri leziz bir şekilde benim göğsüme yaslanıyordu. “Sevgilim, bu dünyadaki hiç kimse sana karşı olan düşüncelerimi değiştiremez. Bunun kesin bir bilgi olduğunu söylemek zorundayım.”

Başını kaldırdı, dudaklarımız arasında santimler vardı. “Ne, o zaman?”

“Benim düşüncem mi?” Dudaklarımı eğerek boynunun kıyısında ilerlerken bir elimi ipek gibi yumuşacık saçlarına doladım. “Eğer istersen gösterebilirim.”

Saçını daha sıkı tutup çektüğimde nefesi kesildi, ince ve uzun boynu ortadaydı. Boğazından öpücükler kondurmaya başlayarak dudaklarına uzandım. Tadı, tüm hislerimi istila ediyor ve bedenimin merkezine ulaşarak kanımı kaynatıyordu.

İnledi, kalçalarını aletime sürttüğü sırada aramızda sadece pantolonumun ince kumaşı vardı. Bu sürtünmeyle birlikte sırtımdan aşağı zevkle dolu bir ürperti yayıldı. Dudaklarından ayrılıp arkama yaslandım, bir ritim tutturmasını istiyordum. Beni tahrik ediyordu. Bana *eziyet* ediyordu ama *Tanrım*, bir hayal gibiydi. Mavi elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmış, dudakları ve yanakları kıpkırmızı, yarı kapalı gözleriyle bana bakıyordu.

Saçına doladığım parmaklarımı gevşeterek kolumu beline sardım ve yerimde doğruldum. Bedenlerimiz hızla birbirine çarptı.

Kendimi, küçük bir kumaşla gizlediği o noktaya bastırduğım da burunlarımız birbirine değiyordu. Onun nefesini, kendi nefesim gibi içime çektim ve dudaklarımı, dudaklarına bastırdım.

Kolları boynuma dolanırken inledi. Keskin bir sızı dudaklarıma yayıldığında, ağzım bakır tadıyla doldu. Geriye çekilip başparmağımı alt dudağımda gezdirdim, parmağım kızıla boyanmıştı. Beni ısırmişti.

Normalde kendi kanımı görmek midemi bulandırırdı ama bu sefer karşımdaki görüntü aletimin daha çok uyarılmasına sebep oldu. Öne doğru eğilirken ona sardığım kolumu daha da sıkarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kanımın tadı onun tükürüğüyle karışmıştı. Beni bütünüyle yutmak istercesine dilime uzandığında inleyip onu koltuğa yatırdım. Kalçalarım, bacaklarının arasındaydı.

Dudaklarından ayrılan ağzım kulağına yöneldi. Parmaklarımı boğazına uzatıp sıktım. “O tatlı amını görmeme izin verecek misin?”

Alt dudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra kalçalarını kaldırıp bana bastırdı. Parmaklarım boynundan gövdesine, oradan da bacak arasına doğru uzandı. Çamaşırının orta kısmına doladığım parmaklarımı çekmeye başladım, bedenini gizleyen kumaş parçası yırtıldı. Gürültülü nefes alışverişi aletimin zonklamasına sebep oluyordu. Çaresizce içinde olmak istiyordum.

Yırtılan kumaşı kenara attıktan sonra bacaklarını araladım ve burnumu tertemiz parlayan amcığında gezdirmeye başladım. Boğazımdan bir inilti yükseldi. Kokusu *enfesti*. Misk gibi, kadın gibi, saf olan her şey gibiydi. Sanki bedeninden yayılan feromonlar beni tetiklemek için yaratılmıştı. Altımda boşaldığında onun tadını almanın ihtiyacıyla ağzım sulandı.

Açıklığına doğru indiğimde bedeninin merkezinden sızan ıslaklık parıldıyordu, dilimi uzatarak tadına baktım.

Parmakları saçlarıma dolandığında kıkırdadı. “Gıdıklıyor, James.”

Gülümseyerek kolumu sertçe karnına bastırdım. “Hareket etme, *güzelim*.”

Şişen klitorisini yalamaya başlayıp dilimin altında atan nabzını hissettiğim sırada parmaklarımı içine soktum. Kolumun altındaki bedeni sarsıldığında onu daha da sıkı tutarak zonklayan aletimi altımdaki koltuğa bastırdım.

Dapdardı, parmaklarım yerine sertliğimi sardığını hayal edince aletimin ucu ıslanmaya başladı. İçimi, bakire olduğuna dair bir kuşku kaplamıştı. Onu yıkacak ve ona sahip olacak ilk adam olmak bedenini, zihnini ve ruhunu tüketmek adına gözü-mü döndürüyordu.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken elim onun ıslaklığında sıırılsıklam olmuştu. Karnının üzerindeki kolumu uzatarak boynuna sardım. Parmaklarım, kalbinin atışıyla uyumlu bir ritim tuttu. Dudaklarımı klitorisinden çektikten sonra başımı kaldırarak ona baktım. Kıpırmızı yanaklarını, mavi elbisesinin altında inip kalkan göğüslerinin görüntüsünü hafızama kazıdım.

“Benim için derin bir nefes al, *güzelim*, yıldızları görene kadar da bırakma.”

Hiç vakit kaybetmeden derin bir nefes aldığında boğazı gerildi. Elimi boynuna sardıktan sonra tekrar bacak arasına gömüldüm. Klitorisini daha sert emdikçe boğazındaki parmaklarımın baskısını daha da artırıyordum.

Parmakları saçlarıma dolanmıştı, başımın yanında uzanan bacakları titriyordu. Parmaklarımı içine iterek iç duvarlarının süngersi yapısını ovmaya başladım. Bakışlarımı bacaklarının arasından çekip yüzüne odaklandım. Gözleri kaymaya başladı ve istese de nefes alamayacağı halde dudakları aralandı.

Dudakları maviye dönüp de vücudu sınırlarını zorlarken aletim zonkladı. Boşalmasına izin vermeden hemen önce temiz ha-

vanın ciğerlerine dolup onu hayata döndürmesine izin verdim. Boşaldığı sırada sırtı koltuktan havalandı ve saçımdaki parmaklarına tüm gücüyle asıldı. Başımda hissettiğim acıyla birlikte hayalarımın gerildiğini ve sırtımdan aşağı bir sıcaklık indiğini hissettim.

Boğazını bıraktığım an derin nefesler almaya başladı. Onu serbest bıraksam da yükseldiği o yerde klitorisini yalamaya devam ettim. Sonunda onu bırakıp parmaklarımı sırlıklam amından çektiğimde küçük bir ses çıktı. Dilim dudaklarımda gezerken bakışları bana odaklanmıştı, ağızıma yayılan tadını dilimle temizliyordum. Ona yukarıdan baktığım sırada göğsüm daraldı. Daha önce hiç böyle bir güzelliği ellerimde tutmamıştım.

Ve tam o anda, onu nasıl bırakacağımı hiç bilmiyordum.

WENDY

Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı. Bedenim tekrar dünyaya dönerken orgazm sonrası sarsıntılarım yoğun bir şekilde devam ediyordu. Onu aynı şekilde memnun etmeliydim. Bana yaşattığının aynısını yaşatmalıyım.

Birisi tarafından hiç bu kadar istenmemiştim. Cinselliği hiç bu kadar hissetmemiştim. Hiç bu kadar... Özgür olmamıştım.

Henüz onunla konuşmadım. İlklerimi vereceğimi düşündüğüm kişiyle yapmayı hayal ettiğim konuşmaları yapmamış olsam da eksik hissetmiyordum. Sanki benim bir şey söylememe gerek kalmadan her şeyi biliyor gibiydi. Belki de hata yapıyordum ve sabah kalkıp verdiğim karardan pişman olacaktım. Ama o an bundan, hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim.

Sadece bir saniyeliğine de olsa kontrolü *bırakmayı* istiyordum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse zihnimin en derin köşesinde ve kalbimin en karanlık odacığında içten içe eğer bekâretimi kaybedersem üzerimden atamadığım o masumiyet örtüsünün de yok olup gidebileceğini umut ediyordum.

Herkesin size narin, kırılgan bir varlıkmişsiniz gibi yaklaşıyor olması korkunç bir şeydi.

Moira'nın söyledikleri birer iğne gibi tenime saplanmaya başladı. Herkes beni bir çocuk olarak görüyordu, dünyada hiçbir tecrübesi olmayan genç bir kız... Çok uzun bir zamandır diğer insanların imalarını göz ardı etmiştim. Dışarıdan nazik görünüp onlara karşı çıkmayarak haklı olduklarını düşünmelerine izin vermiştim.

Ama artık *yorulmuştum*.

Ve James, bana kendimi kadın gibi hissettiriyordu. Eşitmişiz gibi. Sanki bir seçeneğim varmış ve kendi yolumdan gitmeme saygı duyuyormuş gibi.

Bacaklarımın arasından başını kaldırdıktan sonra pembe dilini dudaklarında gezdirmeye başladı, bakışları üzerimdeydi. Tekrar uyarıldığımı hissettiğim an bedenim bakışlarıyla yanıyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak yerimde oturdum. İçim sımsıcaktı ve kafam yerinde değildi. James beni bilincimin sınırına sürükleyip gözümü boyamış ve damarlarımda sarhoşluğun kol gezmesine sebep olmuştu. İçime sokup çıkardığı parmakları yetmezmiş gibi diğer elini boynuma doladığı an vücudumdaki endorfinlerin tıpkı havai fişekler gibi patladığını hissetmiştim. Hâlâ uçuyormuş gibiydim. Dizlerimin üzerinde ona doğru ilerlerken bacaklarımın altındaki koltuk yumuşacıktı, komik görünmediğimi umut ediyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa da hayatımda ilk kez derinlerimde sakladığım o hislerin kapısını aralamıştım ve bana kendimi iyi hissettirecek bir şeyler yapmak istiyordum.

Elimi bacağına uzattım. Avucumun altındaki pantolonunun kumaşı yumuşacıktı. Bakışları her hareketimi takip ediyor ve beni izlerken düzenli nefesler alıyordu.

Elimi yukarı doğru hareket ettirdiğimde ürperdim ve parmaklarım, bacaklarımın arasındaki kalınlığa uzandığında bir hız treninden düşüyormuşum gibi hissettim.

Şaşırtıcı derecede sertti, beklediğimden çok daha farklıydı. İçim bir kez daha ısınmaya başladığı sırada onu avucumda hissetmenin nasıl olacağını merak ediyordum.

“Sana dokunabilir miyim?” diye sordum.

Mavi gözleri parladı, parmakları yanağıma dokundu. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki kalbim tekledi. Sıcak bir his göğsüme yayılırken yanağımı eline bastırdım. Bana sunduğu rahatlığın tadını çıkarmak istiyordum.

“Bana dokunmak için izne ihtiyacın yok, sevgilim.” Öne eğilerek dudaklarını benimkilere bastırdı ve geri çekilmeden önce alt dudağımı yavaşça emdi. “Sen nasıl benimsen, ben de seninim.”

Dudaklarından dökülen kelimelerle birlikte içime bir alev yayıldı. Onu koltukta geriye ittikten sonra kemerine ulaştım ve ardından fermuarını açtım. Kalçalarını kaldırarak pantolonunu çıkartmam için bana yardım etti. Özgürlüğüne kavuşan aleti karşımda dimdik duruyordu.

Bacaklarımın üstüne oturdum. Kalbim, göğüs kafesimi yumrukluyor, gerilen sinirlerim ellerimin terlemesine sebep oluyordu.

Düşündüğümünden çok daha büyüktü. Ve kalındı; alt kısmından uzanan damar aletinin ucuna kadar devam edip kayboluyordu. Dilim dudaklarımda gezinirken içten içe geriliyordum.

James, uzanarak parmaklarını aletinin etrafına sardığında elinin üzerindeki damarlar gerilmişti, ahlaksızca elini ileri geri hareket ettirmeye başladığı an titredim. Bacaklarımın arasına bir ağrı saplanmış, onun kendini zevke getirmesini izlerken hassaslaşan klitorisim şişmeye başlamıştı.

Boştaki elini saçlarından geçirerek dağınık olan tutamlarını

daha da dağıttı. Bu darmadağınık görüntüsü karşısında büyülenmişim. Diğer herkesin onu gördüğünden farklı bir hâliydi bu. Onu bu hâle sokanın *ben* olduğumu bilmek sarhoş edici bir histi.

“Soyun.” Sesi içimi tırmaladı.

Bedenim titrese de beni kendini rahatlatacak şekilde yönlendireceğini biliyordum, neye ihtiyacı olduğunu söyleyeceği için endişem siliniyordu.

“Tamam.”

Boğazımın hemen üzerine yerleştirdiğim parmak uçlarım yavaşça acıyan boynumdan inerek köprücük kemiğime ulaştı. Ardından elbisemin askısını sıyrarak kumaşın omzumda bollaşmasına sebep oldum. Bakışlarım James’den ayrılmıyordu, eli yavaşça aletinde gidip gelmeye devam ederken gözleri elbisenin ince kumaşıyla oyalanan parmaklarıma odaklandı.

“Sana soyunmanı söyledim, *sevgilim*, bana ölümüne eziyet etmeni değil.”

Kelimeleri tenime saplanarak iliklerime işledi, bana kendimi güçlü hissettirmişti. Sanki *bu* adama diz çöktürüp istediğim her şeyi yaptırabilirmişim gibi hissetmişim.

Omzumdaki askıyı tamamen indirdim. Önce birini, sonra diğerini... Dudağını ısırırken parmakları aletinin uç kısmını kavramıştı. Hayalarının kasıldığını görebiliyordum ve bu manzara kalbimin göğsümde takla atmasına sebep oluyordu. Kollarımı göğsüme sararak üzerimdeki kumaşı tuttum, yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

“Rica et.”

Burun delikleri genişledi. “Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

Bir omzumu kaldırdım. “Terbiyeni kaybetmediğine emin olmak istiyorum, *sevgilim*.”

Koltuktan o kadar âni bir şekilde doğruldu ki bir anda ken-

dimi geriye doğru dirseklerimin üzerine yaslanmış bir şekilde buldum. Yutkunduğum sırada gözlerim önce yüzünde ardından hâlâ ereksiyonuna sarılı olan elinde gezindi. Elini yukarı aşağı hareket ettirip tam karşımda kendini tatmin ederken dimdik aletinin ucundan bir ıslaklık damlıyordu. Bacaklarımı, hissettiğim yoğun sızıyla birlikte birbirine bastırdım.

“Beni izlemek hoşuna gidiyor mu?” diye mırıldandı. “Beni bu kadar çaresiz yapanın sen olduğunu bilmek?” Elini aletinden çekerek belime uzandı. Parmakları gövdemde ilerleyerek elbisemin üzerinden şişen göğüslerime uzandığında içimde kelebekler kanat çırpıyordu.

Elbisemin kare yakasından elini içeri sokarak göğüslerimi okşamaya başladı. Derinlerimde tekrar aynı hisle, hiç vakit kaybetmeden uyarıldığımı hissediyordum.

Kumaşa dolanan eli duraksadı. “Ben yalvarmam,” dedi. “Asla.” Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldığında nefesim kesildi ve sonra kumaşı çekti.

Sertçe.

Elbise vücudumdan düştü. Kumaş parçalanırken vücudum ileri doğru savrulmuştu. Tenim alev alıyordu. Derin bir nefes verdim. Bedenime dolan adrenalin ve damarlarımda gezen açlıkla ona karşı duyduğum istek başımı döndürdü. Göğsümü elinin içine alarak parmaklarının arasındaki tenimle oynamaya başladı.

“Güzel.” Beni bırakıp koltuğun diğer tarafına ilerledi ve arkasına yaslanarak az önceki pozisyonunu aldı. “Şimdi, *devam et.*”

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktıktan sonra göğsümün üst kısmından başlayarak elimi vücudumda gezdirmeye başladım. Göğüs uçlarımı parmaklarımın arasına alıp sıkıp oynuyordum. Her bir hareketimde bedenim sızlıyordu. Devam ettim, gözlerimi kapatıp kendimi bu hisse bıraktım.

“Siktir,” diye fısıldadı.

Bu kelimeyle birlikte gözlerim aralandı. İlk defa küfrediyordu ve bunu duyunca kadınlığımın zonklamaya başladığını hissettim.

Elini karnının altına uzatarak kalın aletini kavradı. “Her zaman güzelsin, sevgilim ama seni kendine dokunurken izlemek beni mahvediyor.”

Bana öyle bir bakıyordu ki kendimi tanrıça gibi hissediyordum. Parçalara ayrılan elbisenin kalan kumaşını üzerimden çektikten sonra ona doğru yürümeye başladım. Yeni keşfettiğim özgüvenimin her bir parçamı doldurmasına izin vermiştim. Koltuğa çıktıktan sonra bacaklarının arasına yerleştim. Ellerimi tekrar bacaklarına yerleştirdikten sonra kasıklarına ilerleyen yolu takip ederek yüzümü uzunluğuna yaklaştırdım.

Yeni keşfettiğim bu özgüven damarlarımda süzülürken titrek bir nefes aldım. Sonra yavaşça elimi uzatarak parmaklarımı aletine sardım. Bir anlığına orada bekleyerek nasıl hissettirdiğini anlamaya çalıştım. Hissiyatı beklediğimden daha yumuşaktı, parmaklarımı biraz sıktığımda yerinde zıpladı. İstemsizce kıkırdadım.

Sessizce güldüğünde dudakları beyaz dişlerini açığa çıkarılmıştı. “Emin ol, yüzün bir adamın kucağına gömülüyken duymak isteyeceği son şey gülmendir.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, üzgünüm, ben sadece... Ben hiç-” Elim aletini keşfederken parmaklarım aletin ucunda geziniyordu. “Nasıl hoşuna gittiğini bana gösterir misin?”

Eli, elimin etrafına kapandıktan sonra ellerimizi aynı anda yukarıya doğru hareket ettirip biraz eğdi ve ardından tekrar aşağı doğru hareket ettirdi. Derin bir nefes aldım. Geriye çekilerek boştaki elini yanağıma uzattı, beni rahatlatması gerektiğini biliyordu.

“Bunu daha önce yapmamış olman *hoşuma* gitti. Bana yaptığın herhangi bir şeyden zevk almamam mümkün değil. Anladın mı?”

Başımı salladım.

“Aferin kızım.” Arkasına yaslandı. “Şimdi ağzına al.”

Beni takdir ettiği an içim ferahladı, onu tatmin etme isteğiyle dolup taşıyordum. Eğilerek dudaklarımı araladım ve çenemi elimden geldiğince esneterek onu ağzıma aldım. Eli hızla saçım uzandı. Dilim etrafında gezmeye başladığında ağzıma dolan tadıyla şaşırdım. Dilim aletin ucunu yaladığında inledi, beni biraz daha kendine çekti. Gözlerim irileşse de ona karşı koymadım, kendini bana doğru itmesine izin verdim.

Elinin biri saçımdan çeneme doğru uzanıp kaslarıma masaj yaparken sakinleşmemi sağlamaya çalışıyordu. “Çok iyi bir kızsın,” dedi yavaşça.

Bu söylediğine karşı göğsüm gururla dolduğunda çabalarımı iki katına çıkardım, boğazımın gerisine kadar uzanan aleti ağzımı dolduruyordu. Çenem ağrımaya başlamış, gözlerim yaşarmıştı.

Bunu yapmaya nasıl devam edecektim ki?

Aletin alt tarafındaki damar dilimde bir nabız gibi atarken inledim. İçim yoğun bir arzuyla doldu. Kendimi hayatım boyunca hiç, o an hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim. Damarlarında hâkimiyet dolaşan bir adamın karşısında eğilmiş, kontrolünü kaybetmesine sebep oluyordum.

Başımı geriye doğru çektiğinde aleti resmen ağzımdan dışarı fırladı. Derin bir nefes aldığım an, bu ani hareketiyle gözümünden bir damla yaş döküldü.

“Bu...” Derin bir nefes daha aldım. “İyi değil miydi?”

Gülümsedi ancak hiçbir şey söylemedi. Öne doğru eğilerek beni kaldıracabileceği şekilde kollarını etrafıma sardı. Ardından

kucağında benimle odasına ilerleyen koridora girdi ve beni yatağına bıraktı. Yumuşak örtüler ve ipeksi çarşafların arasında bedenim zıpladı.

“Harikaydın, *güzelim*.” Dudakları bacaklarıma uzanarak bedenimin her bir köşesine öpücükler kondurmaya başladı. “Çok iyiydi.”

Önümde doğrulduktan sonra dizini bacaklarımin arasına yerleştirdi. Bedeni vücuduma gölge düşürüyordu. İleriye doğru uzanarak elimi gömleğinin düğmelerine uzattım ancak beni durdurdu, başını ‘hayır’ dercesine iki yana sallarken çenesi gerildi.

Beni reddettiği an elimi hızla geri çektim, yanaklarım kızarmıştı. Bir açıklama beklesem de hiçbir şey söylemedi, ben de ânı mahvetmemek için sormadım. Bedeni bana yaklaşıırken elini vücudumda gezdiriyordu, dişleri hafifçe çenemi sıyırmıştı. İçimden coşkuyla akan ıslaklık bacaklarımin arasından çarşaflara uzanıyordu. Kalçalarını bana doğru bastırdığı an aletin ucunu şişen klitorisime değdi ve o an karnımın derinliklerine bir zevk dalgası yayıldı.

“Benim olduğunu söyle.”

Kadınlığım kasılırken artık kendimi kaybetmek üzereydim. “Seninim.”

“Kanıtla.” Aletini kadınlığımın ıslak girişine dayadı. Ancak hareket etmiyordu. Yalnızca bekliyordu.

“Yap şunu, James.” Bakışları uzun bir süre gözlerime odaklandığında uzanarak çenesini parmaklarımin arasına aldım. “Sana güveniyorum.”

Gözlerinin kıyısında tanımadığım bir ifade geziyordu. “Güvenmemelisin.”

Ancak söylediğini düşünecek vaktim olmamıştı. İçime girdiği an keskin bir acı bedenime yayıldı. Hızla nefes almama rağmen

men onu saran bedenim gergindi, bedenimdeki bu işgale karşı koymaya çalışıyordum.

Dişlerini sıkı. "Sakinleşmen gerekiyor yoksa içine sığmayacağım."

Dudağımı ısırarak başımı salladım. Hissettiğim acıdan çok onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Elini enseme doğru uzatarak yüzümü kendine çevirdi. "Seninle ilgileneceğim, sevgilim. Nefesine odaklan."

Verdiği nefesi içime çektim, gözümünden bir damla yaş firar etti. *Aptal*. Damlayan yaş silmek üzere elimi uzattığım sırada beni durdurdu. Dudakları çeneme kapandıktan sonra gözyaşımın bıraktığı ıslak yolu diliyle takip etti. İleri doğru ittiği kalçaları bir engelle karşılaşınca duraksadı ve tek bir hareketle kendini daha da derine itti. Kollarımı omuzlarına doladım, onu o kadar sıkı tutuyordum ki sırtını kanattığıma emindim.

Nefeslerimiz birbirine karıştığında yavaşça hareket etmeye başladı. Her bir hareketinde dudakları benimkilere kapanıyordu. Keskin acı derinlerde sızlamaya devam etse de artık varla yok arasındaydı. Acının yerine hissettiğim doluluğa odaklandım.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sordum.

Kalçalarını daha da çok bastırdı. "*İnanılmaz* hissettiriyorsun."

İçimde hareket etmeye devam ederken acı, keyifli bir sızıya dönüştü. Bakışlarımı, yüzünün keskin hatlarına odaklandım. Sanki ben gün ışığıymışım gibi beni içine çeken bakışları bana muhtaçtı.

İçten içe hâlâ biraz rahatsız hissetsem de onun içimde olmasının verdiği zevk dalgası karnıma yayılıyordu. Ona bu şekilde hissettiren kişinin ben olduğumu bilmek bana zevk veriyordu. *Benim için* gardını düşürdüğünü görmek güzeldi.

Yatakta doğrulduğum an göğüslerim gömleğinin kumaşına çarptı. "İçime boşalacak mısın?"

Kulağına fısıldadığım ahlaksız kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde kızarmaya başladığıma emindim. Bunu söyleyecek cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum ama onunlayken kendimi, yapabileceğimi hiç bilmediğim şeyler yaparken buluyordum. Kalçalarının hareketi yavaşladığında kollarımı başımın üzerinde birleştirdi, avuçları bileklerimi sardı.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu. “Bacaklarını ikiye ayırıp günlerce hissedebileceğin kadar derinlerine boşalmamı mı istiyorsun?”

İnledim, karın kaslarım geriliyordu ve bacaklarım titremeye başlamıştı. “Evet.”

Kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı, her bir hareketinde hayaları bana çarpıyor ve bileklerimdeki elleri beni daha da sert yatağa bastırıyordu.

Nabız gibi attığını hissedebiliyordum, patlıyordu ve kendini derinlerime gömüyordu. Kadınlığımın iç duvarları, her bir damlasını içmek istercesine kasılıp onu içime çekerken sessizce inledi.

Kendini üstüme bırakmış, bileklerimdeki parmakları gevşemişti ve Tanrı şahidim olsun ki hayatım boyunca hiç o an olduğum kadar birine kendimi yakın hissetmemiştim.

Birkaç gündür tanıdığım bu adam bana kıymetliymişim gibi davranıyordu.

Onunmuşum gibi.

Nefes nefese kalmış, yüzünü boynuma gömmüştü. Ellerimi uzatarak saçlarını okşamaya başladım, ardından omuzlarına uzandım. Dokunuşumla titrediği an gülümsedim.

Bekâretimi aldığı için pişman olmaktan endişe etmişim ama hissettiğim tek şey rahatlamaydı.

James, o narin kızı alıp en azından şimdilik bulamayacağım bir yere atmıştı ve ben de onun yokluğunun tadını çıkarıyordum.

JAMES

Zihnim sessizleşeli yıllar oluyordu. Kendi evimin konforunda bile yıllardır rahat edemiyordum. Ama dün gece derin, kâbussuz bir uykuya dalmış ve Wendy'nin bedenine sarılmış bir şekilde uyanmıştım.

İçine boşalmak aslında planlarımda yoktu. Sadece onu babasının karşısına çıkardığımda benim çocuğumu taşıyor olduğu düşüncesi hoşuma gitmişti. Ben babasının boğazını kesmenin hayalini kurarken hayalarım gerilmiş ve henüz fantezimi bitiremeden patlamıştım.

Tam olarak anlam veremediğim bir şekilde *sinirimi bozuyordu*. Ancak kâbussuz gecenin ve onun rahatlığıyla uyanmanın tadını çıkarıyordum. Öne doğru eğilerek kokusunu içime çektiğim an aletim sertleşmeye başladı. Kollarımın arasında hareket ederek bir şeyler mırıldandığı sırada gözleri açıldı.

Göğsüm gerildi. "Günaydın, sevgilim."

Gülümsedi. Suratında hâlâ uykulu bir ifade vardı. Kollarını havaya kaldırarak gerindi. Bu hareketiyle bedeni bana dayandığında vücudumdaki tüm kan akışı kasıklarına yöneldi.

Tekrar içine girmek istiyordum.

Bu sefer daha sert. Ama ağrısının olabileceğini düşünerek bu isteğime karşı koydum. Şaşırtıcı derecede onun canının yanması beni heyecanlandırmıyordu.

“Günaydın mı?” Yatakta hızla doğrularak elini karmakarışık saçlarına geçirdi. “Saat kaç ki?”

“Emin değilim.”

“Saatin yok mu?” Alnı kırıştı.

Çenemi sıktım. “Yatağında çok daha önemli bir şey varken kafamı saate takmıyorum.”

Telaşla hareket etmeyi bıraktığında yanakları kızarmıştı. “Ah,” diye fısıldadı.

Eğilerek dudaklarımı, dudaklarına bastırdım. “Evet. Ah.”

Kirpiklerinin altından bana bakarken bedeni bedenime karışıyordu. “Gitmem gerekiyor. Kardeşime, onu bugün yeni okuluna götüreceğime söz vermiştim.”

Kardeşi.

Onu da tanıyordum elbette ancak *Wendy*, tabii ki bunun farkında değildi. Yine de kaşlarımı kaldırarak başımı yana eğdim, şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordum. “Kardeşin mi?”

“Evet.” Gülerek başını iki yana salladı. “Bazen birbirimizi iyi tanımadığımızı unutuyorum.”

Kollarımı beline dolayarak onu göğsüme çektim. “Dün gece birbirimizi yeterince iyi tanıdığımızı düşünüyordum aslında.” Kulağını hafifçe dişlerimin arasına aldım.

Kıkırdadı. “Ne dediğimi anladın sen.” Kollarımda dönerek başını bana doğru çevirdi. “Hiç kardeşin var mı?”

Damarlarımda akan kan buz gibi oldu. “Ailem yok, ne yazık ki. Sadece ben varım.”

Bakışları gözlerimden dudaklarıma ve ardından yine gözlerime çevrildi. “Ah, özür dilerim.”

Endişesini görmezden geldim. “Dileme, sevgilim. Benim gibilerle uğraşabilecek bir aile zaten olamazdı.”

Dudakları aşağı doğru kıvrılrsa da konuyu uzatmadı. Ki buna minnettardım. Ailemi elimden alan *onun* ailesiyken ona detaylı bir senaryo uydurmak istemiyordum zaten.

“Erkek kardeşim on altı yaşında, bugün yeni bir okula başlıyor,” dedi.

“Hangi okula?”

Yüzünü ekşitti. “Şehrin dışında bir yatılı okul. Bunun sorun olmayacağını söylese de...” İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. “Diğer çocuklarla çok iyi deneyimleri olmadı. Ve ızdırap çekmesine rağmen kaçamayacağı bir yerde *yaşamak* zorunda kalmasını istemiyorum.” Gözleri yaşlarla parıldamaya başladığı an uzanıp kaçak bir gözyaşını sildim.

“Ah, üzgünüm. Senin yanında çok fazla ağlıyorum.” Yanaklarını sildi. “Gerçekten normalde böyle değilimdir.”

“Özür dileme. Hayat zorlaştığında sırtını yaslayabileceğin o kişi olmak *istiyorum*.”

Bakışlarına yayılan meraklı pırıltıyla birlikte uzanarak beni yavaşça öptü. Küçük ve basit öpücük olmasına rağmen karnımın tamamen kasılmasına sebep oldu.

“Tamam.”

“Seninle gelmemi ister misin?” Düşünmeden dudaklarımdan dökülen kelimelerle birlikte yüzüme yayılan pişmanlığı bastırmaya çalıştım. *Neden böyle bir şey söylemiştim ki?*

Gözleri, karşısında binlerce havai fişek ateşlenmiş gibi parladı, parmakları gömleğimin kumaşına sarıldı. “Gelir misin? Ben...” Yutkundu. “Bu gerçekten çok güzel olurdu. Hem Jon’la da tanışmış olurdun.”

Zorlukla gülümserken hiç vaktim olmamasına rağmen böyle

bir şey söylediğim için içten içe kendimi azarlıyordum. Ama bu noktada geri adım atamazdım ve ona bir nebze de olsa destek gösterip onu rahatlatırsam bunu yapacaktım ki görüldüğü kadarıyla babası bu durumu göz ardı ediyordu.

Peter Michaels'ın evinin ortasında dikiliyordum.

Wendy, üzerini değiştirmek için üst kata çıkmıştı. Kıyafetlerini parçalara ayırdığım için buraya gelene kadar idareten benim kıyafetlerimi giymişti.

Ve beni burada yalnız bırakmıştı.

Çünkü bana *güveniyordu*.

Oturma odasında gezinip gülümseyen yüzlerinin yansıdığı aile fotoğraflarına bakıyordum. Ben kâbus gibi bir hayat sürerken onların mutlu anılar biriktirdiğini görmek içimin öfkeyle dolmasına sebep oldu.

Uzun holde ilerleyerek birkaç farklı odayı inceledim, sonunda ofisi bulmuştum.

İçeri adım attığımda gerginlikten kalbim ağzımda atıyordu. Odanın kendisi sıcaktı, sedir ve meşe ağaçlarıyla dekore edilmişti ama hissiyatı boştu. Bomboş. Peter'ın buraya sık sık geldiğinden şüpheliydim.

Yine de ona ait bir alana girebiliyor olmak... *Heyecan vericiydi*.

“Sen kimsin lan?” Arkamı dönerek çerçeveli gözlük takan, uzun boylu bir çocukla göz göze geldim. Önünde denizkızı baskısı olan kahverengi bir polo yaka giymişti.

Bu logoyu nerede olsa tanırdım. *Rockford Özel Okulu*.

Zihnim bu logoyu gördüğüm ilk âna gitti. Amcamın çalışma masasına oturmuş elimdeki broşürü inceliyordum. O zamanlar

on dört yaşımdaydım ve broşürün sayfalarını çevirdikçe içim öfkeyle doluyordu. Amcamın, sonunda beni istismar etmekten, babamdan nefret ettiğini bana farklı şekillerle göstermesinden ve onun günahlarını bana ödettiğine dair bana vaaz verip durmasından sıkılıp sıkılmadığımı merak ediyordum.

Broşürü cebime atıp direkt Ru'ya gitmiştim.

"Amcamın beni oraya göndereceğini düşünüyor musun?"
Kelimeler dudaklarımdan dökülürken sesime yayılan umut dolu tona karşı koyamamıştım.

Ru, homurdanarak sigarasından bir duman çekmişti. "Ne o, yoksa Terk Edilmiş Ada'ya mı gitmek istiyorsun?"

"Nereye?"

Broşürü işaret etti. "Rockford Özel Okulu'na. Yatılı bir okul ve yeri kıyının ötesindeki adada, Terk Edilmiş Ada'da. Oraya ulaşmak için bir tekneye binmen gerekiyor ve şöyle ün salmış bir yer..." Duraksadı.

Gözlerimi kıstım. "Neyle?"

"Sorunlu çocukları düzeltmekle işte, evlat. Ve yöntemleri pek dostane değil."

İçimi bir huzursuzluk doldurmaya başlamıştı, çenemi sıktım. "Yine de gitmek istiyorum."

Ru, bir kahkaha patlattıktan sonra gülümseyerek bana baktı. "Öyle mi? İçindeki İngiliz'i dışarı çıkarmak için birkaç numara öğrenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Beni ciddiye almadığı için ruhuma işlenen o utanç duygusu öfkeyle karışarak patlak vermişti. "Daha beteriyle, çok daha uzun süredir karşı karşıyayım." Yerimden kalkarak Ru'ya doğru ilerledim. On dört yaşındaki bedenimde emanet duran bir takım elbise giymiştim. "Ondan uzaklaşmak için her şeyi yaparım." Sesim kısıktı.

Ru'nun gülümsemesi solduğunda öne doğru eğildi. Sandalyesi gıcırdarken gözleri bana odaklanmıştı. "Sana ne yapıyor, evlat?"

Sonunda Rockford Özel Okulu'na gitmemiştim tabii. O gün, Ru'ya en karanlık sırlarımdan birkaçını anlatmaya başladığımda dilimin bağı çözölmüş ve bu da benim yararına olmuştu. Sonunda beni gören ve anlayan biri karşımdaydı.

Bir şeyler yapmıştı da.

Detayları bilmesem de o geceden sonra işin kötü kısmı son bulmuştu. Amcam, ben yeterince büyüyüp ona karşılık verebilecek yaşa gelene kadar beni dövmeye elbette devam etmişti ama o geceden sonra gizlice odama girmemişti.

Ru bu konu hakkında tek bir kelime etmemiş dahi olsa, sebebinin o olduğunu biliyordum.

Gülümseyerek ellerimi cebime yerleştirdim ve bulunduğum âna dönmek için kendimi zorladım. "Sen Jon olmalısın."

Karşımdaki çocuğun Wendy'den ne kadar farklı olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

Çenesini kaldırdı. "Kim soruyor?"

Gülümsedim. Bu çocuğu sevmiştim. "Ben James, ablanın bir arkadaşayım. Buraya gelmemi o istedi."

Sonunda başını sallamadan hemen önce gözlerini kıstı ve bana doğru yaklaşarak elini uzattı. "Güzel. Bir arkadaşaya ihtiyacı vardı."

Elimi ona uzattığım an bu çocuğun ablasına karşı olan sadakatine saygı duydum. Bir saniye olsun göz temasımızı kesmemişti ve elimi güçlü ve kendinden emin bir şekilde sıkmıştı.

"Ah." Ofisin girişinden Wendy'nin sesi yükseldi. "Çoktan tanışmışsınız. Harika." Etrafa baktı. "İkiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Cevap vermek üzere ağızımı açsam da Jon, benden hızlı davranarak araya girdi. "Ona etrafı gösteriyordum," dedi.

Kaşlarımı hayretle kaldırdım.

Wendy sıırttı. "Bu harika. Gitmeye hazır mısınız?"

Kardeşinin bakışları karardı, parmağıyla gözlüğünü düzelitti. "Evet. Gidelim."

Audi'ma doğru ilerlerken cebimdeki telefonum titremeye başladı. Çıkarıp arayanın kim olduğuna baktığımda ekranda Ru'nun ismini gördüm.

Wendy'nin saçını okşadıktan sonra onun için yolcu kapısını araladım. "Buna cevap vermem gerekiyor. Çok kısa sürer."

Başını salladığı an, Jon'la arabaya yerleşmeleri için onları yalnız bırakarak biraz ileriye doğru yürüdüm.

"Roofus."

"Evlat, neredesin? Üç saat içinde bir iş toplantımız var. Adama kabul etmediğimizi söyleyeceğim. Son yaptığımız yatırımlardan biri patlak verdi ve bu yeni adama hiç güvenmiyorum."

Bakışlarım Wendy ve Jon'a döndüğü sırada düğümlendi. Wendy başını geriye atmış, gülüyordu. "Şu an biraz meşgulüm. Ama öğlene kadar işimi halletmiş olurum. Nerede buluşacağız?"

"Önceki yerde. Birkaç saate yola çıkacağım, çocuklardan birini yanıma alırım merak etme."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki kırılmamaları mucizeydi. Zihnim büyük bir kararsızlıkla savaşıyordu. Ru'nun ben olmadan buluşmaya gitmesini istemiyordum ama Wendy'ye de söz vermiştim. Eğer şu an sözümünden dönersem kat ettiğim bütün yol çöp olacaktı.

Derin bir nefes verdiğim sırada gerildim. "Seninle elimden geldiğince çabuk bir şekilde orada buluşacağım."

“Tamamdır, evlat. Bu gece için plan yapma, oyun oynamaktan sıkıldım. Yapacak işlerimiz var.”

Aramayı sonlandırdığında telefona bakakalmıştım. Zihnimde yaşanabilecek muhtemel senaryolar dönüp duruyordu. Rockford Özel Okulu’na gidip gelmesi her iki yön için de birer saat sürüyordu ve ardından *Cannibal’s Cave*’e yarım saatlik bir mesafem vardı. Eğer acele edersem yetişebilirdim.

Telefonumu tekrar cebime attıktan sonra arabaya yöneldim. Huzursuzluk, kana susamış bir köpek balığı gibi göğsümde kol geziyordu.

Önce Wendy’nin işini halledecektim.

Sonra da babasının işini halledecektim.

WENDY

Okulun, bir adada olduğunu fark etmemiştim. Günlerdir o kadar endişeli olmama rağmen aklıma hiç açıp da Google'dan okulun nerede olduğunu araştırmak gelmemişti.

Arabamız feribota yerleştikten sonra sinirlerim daha da gerildi. Öyle ki James ve Jon'un arasındaki muhabbete odaklanamıyordum bile, ikisi birbiriyle laklak edip duruyordu. Ama karaya çıktığımızda odağımı toplamayı başarmıştım ve James'in, babamdan hep beklediğim gibi dikkatini Jon'a verdiğini fark edince kalbim ısınmaya başlamıştı. Bir noktada babama karşı olan nahifliğini geride bırakmam gerektiğini biliyordum. Beni omuzlarına alıp dünyayı yönetmesine yardım edeceğimi söyleyen adam gitmiş, yerine beni küçük ve faydasız gören bir adam gelmişti.

Birinin gitmesine, sadece hatıralarınızda kalacak kadar uzaklaşmasına izin vermek zordu. Ancak bunu yaptığım anda, belki de onun aslında hiç var olmadığını kabullenmem gerekiyordu.

"Sen iyi misin, sevgilim?" James'in sorusu beni düşünceler-

rimden çekip çıkardığında içinde bulunduğumuz arabayı Rockford Özel Okulu'nun önüne çekmişti.

Babamın yokluğuna odaklanmak yerine dikkatimi *James*'in burada olduğuna ve Jon'la beni yalnız bırakmadığına vermeye çalıştım. Zorlukla gülümsedim.

Okulun kendisi oldukça büyüktü ve sivri uçlu kuleleri, kemerli pencereleriyle birlikte etrafımızda bir saray gibi yükseliyordu. Ancak etrafımızı saran hava ağırdı. Boğucuydu. Hassas olduğum için böyle düşündüğümü umarak zihnimdeki kara bulutları dağıttım.

Belki burayı severdi.

"Güzel gözüküyor," dedim. Ses tonuma neşeli bir tını katmaya çalışmıştım.

Jon, koltuğundan kalkarak bakışlarını binada gezdirdi.

James ise elini belime uzatmıştı. "Biraz karanlık görünüyor, değil mi?"

Jon ona dönerek gülümsedi. "Gelmeden önce bakmıştım. Neyle karşılaşacağımı biliyordum."

Şaşkınlıkla ona döndüğüm sırada benimle paylaşmadığı bu detayı James'le paylaşması kalbimin sıkışmasına sebep oldu.

İçeri doğru ilerlerken ciğerlerim melankolik bir hisle sıkışmaya başladı. Jon'u burada bırakmak istemiyordum. Herhangi bir sebebe dahi ihtiyacım yoktu, onu özleyecektim. Benim dünyamda en önemli şey her zaman aile olmuştu ve şimdi bir akıntının ortasında her şeyin yıkılmasını izlerken yapayalnız kalmıştım.

Ofise doğru ilerlerken etrafımdaki hava her bir adımında beni boğuyordu. James'in elini tekrar belimde hissettiğim an doğrularak kendime olan güvenimi yerine getirmesine izin verdim. Biraz destek alabilmek adına ona yaslandım. Ön taraftaki

masada beyaz saçları sıkıca topuz yapılmış bir kadın oturuyordu. Boncuklu iplerle süslenen gözlükleri gömleğinin önünde sarkıyordu.

“Merhaba,” diye söze girdim. “Kardeşimi bırakmak için geldim. Bugün taşınması gerekiyordu.”

Dudakları seğirdiğinde önce bana ardından Jon’a baktı, daha sonra bakışları yanımdaki adama döndü. “Müdür Dixon birazdan müsait olacak,” dedi kadın. “O zamana kadar oturun, müsait olunca size haber vereceğim.”

“Tamam, teşekkür ederiz.” Geri çekilmek üzereyken James’in belimdeki eli beni durdurdu.

“Çok özür dilerim, siz...” Çalışma masasına doğru eğildi.

Kadının gözleri irileşmiş, dudakları kıvrılmıştı. “Bayan Henderson.”

“Evet. Elbette, anlıyorum,” diye mırıldandı. “Çok yazık.”

“Ah, öyle.” Kadın bakışlarını çektiğinde yanakları kızarmaya başlamıştı. James’in onunla *flört* ettiğini fark edince keyifle izlemeye başladım.

“Siz ve Müdür Dixon’ın oldukça yoğun insanlar olduğunuzu biliyorum,” diye devam etti. “Ama bizim biraz acelemiz var.”

Kaşlarımı kaldırdım. *Öyle mi?*

“*Şu an* hazır olduğumuzu müdüre iletirseniz bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz.”

Kadının gülümsemesi soldu ki buna şaşırmadım. Çünkü James’in sesinde bir centilmenden çok tartışmaya sonuna kadar kapalı olan bir emretme tonu vardı.

Masadaki kadın yavaşça başını sallayarak telefonuna uzandı ve bize dönmeden önce kısa bir konuşma yaptı. “Sizi içeri alayım.” Gülümsüyordu.

“Harika.” James ellerini yavaşça birbirine çarptı.

Jon'la birbirimize bir bakış attığımız sırada James'in eli tekrar belime uzanmış beni koridorda yönlendirmeye başladı.

Müdür Dixon, kısa boylu ve yapılı bir adamdı. O kadar geniş gülümsüyordu ki durduğunuz yerden yirmilik dişlerini görebiliyordunuz. Müfredatın üzerinden geçip Jon'un özellikle *Peter Michaels*'in oğlu olduğu için güvenilir ellerde olduğuna söz vermişti. Ki babamla arkadaş olduğunu dakika başı bize hatırlatıyordu. Ancak her ne kadar kendine has bir duruşu olursa olsun, James'in bulunduğu bir odada onun duruşunun hiçbir anlamı kalmıyordu. James'in sorduğu her soruyla birlikte Müdür Dixon'ın sesi geriliyordu.

"Vedalaşmadan önce sormak istediğiniz başka soru var mı?" dedi Dixon. "Son sınıf öğrencilerinden birini çağırıp Jon'a odasını göstermesini isteyeceğim."

Boğazım düğümlendi, veda etmek istemiyordum. Uzanıp parmaklarımı James'in parmaklarına doladım.

Elimi yavaşça sıkarak birleşen parmaklarımızı dudağına götürdü ve elimin tersine minik bir öpücük kondurdu.

"Sen gidip Jon'la lobide bekle, olur mu?" dedi. "Müdürle hızlıca konuşmak istediğim bir konu var."

Başımı kaldırdım. "Ne için?"

"Sevgilim." Saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Seninle ilgilenmek istiyorum, kardeşinle de öyle. Hepimizin aynı tarafta olduğuna emin olacağım sadece."

Sıcak, yapışkan bir his içimde serpilmeye başlıyordu. Çünkü buradaydı. Çünkü Jon'un ihtiyaçlarının karşılandığına emin olacaktı. Çünkü *umursuyordu*. Parmak uçlarımda uzanarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Göz kırptıktan sonra beni döndürerek koridora yönlendirdi.

Kapıyı kapatırken onu görmek için arkamı döndüğümde müdürün gözlerinin irileştiğini fark ettim.

“Sence orada ne yapıyor?” diye sordu Jon, dışarıda beklerken. Omuz silktim. “Bilmiyorum. İşle ilgili bir şeylerdir herhalde.”

Jon başını salladı. “Onu sevdim.”

Gülümseyerek ona döndüm. “Ben de onu sevdim.”

“Sorun yok, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Ne konuda?”

“Gittiğim için üzülmen konusunda.”

Boğazım düğümlendiği an bakışlarımı tavana çevirdim, göz yaşlarına boğulmak istemiyordum. Son iki gündür, annemin ölümünde ağladığımdan daha fazla ağlamıştım ve bundan artık çok sıkılmıştım. Bu kadar zayıf hissetmekten *nefret ediyordum*.

“Üzgünüm.” Ona gülümsedim. “Ama çok uzak değilsin, bir telefonluk mesafe var.”

Başını salladı. “Ben de seni özleyeceğim.”

Kollarını bana sardığı an gözlerimi kapattım. Boğazımdaki düğüm büyüyerek canımı yakmaya başladı.

“Seni seviyorum, Wendy.”

Boğazımdaki batma hissi gözlerime ulaştığında kollarımı ona daha da sıkı sardım. “Ben de seni seviyorum. Babam burada olmadığı için üzgünüm.”

Geri çekilirken çenesini sıkıldığını görebiliyordum. “Ona ihtiyacımız yok.”

Kısa bir an sonra James koridoru aşp yanımıza gelerek elindeki kâğıdı Jon’a uzattı. “Bu numarayı telefonuna kaydetmeni istiyorum. Eğer *herhangi* bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Bu davranışı kalbimin teklemesine sebep oldu.

Jon’un çenesi hâlâ gergindi, derin nefesler alıyordu. “İyi olacağım.”

“İşte buna şüphem yok,” diye cevap verdi James. Uzanarak Jon’un omzunu sıvazladıktan sonra kulağına bir şey söylemek üzere ona doğru eğildi.

Yaklaşarak ne dediğini duymaya çalıştım.

“Her şey kasvetli bir hâl almaya başladığında bu durumların geçici olduğunu hatırla. Senin değerini, içinde bulunduğun durumlar belirlemez. Değerini belirleyen, her şey yanıp bittiğinde küllerinden nasıl doğduğundur.”

JAMES

Wendy'yi doğru düzgün bir veda bile etmeden eve bıraktım. Harcadığım her bir saniyeyle sabırsızlık içime işliyordu.

Rockford Özel Okulu'na yolculuğum beklediğimden uzun sürmüştü ama konu Jonathan Michaels olduğunda personelinin nasıl davranması gerektiğini okul müdürüne hatırlatmam gerekiyordu. Kendimi ona neden bu kadar yakın hissettiğimi bilmiyordum. Belki Wendy'nin kardeşi olduğu için ve Wendy de benim olduğu için böyle hissediyordum. Ya da belki onda kendimi görüyordum. Kaslarının nasıl gerildiğini, herhangi bir saldırıya karşı kontrol edemeden kendini nasıl savunduğunu görmüştüm.

Her ne olursa olsun, Wendy'nin gözlerine baktığım an, bugünün zorlu bir gün olduğunu hissedebiliyordum. Ben olmasam da bugünü tek başına atlatabilirdi elbette. Onunla geçirdiğim bu kısa sürede bile insanlara fazla uysal ve iyi huylu yaklaştığını, aynı zamanda aşırı iradeli ve sadık olduğunu görebiliyordum. Kardeşini seviyordu ve aralarındaki aile bağı görmek, sevdiği insanların mutluluğunu da garantilemem gerektirdiğini hissettirmişti.

Arabamın lastikleri, altındaki çakıl yolu ezerken otuz dakikanın ardından *Cannibal's Cave*'e ulaşmıştım. Gün daha yeni batıyor ve manzarayı hafif bir pembeliğe boyuyordu. Etraf net görebileceğim kadar aydınlık olmasa da hiçbir şey göremeyeceğim kadar karanlık da değildi.

Buluşma noktamıza doğru yaklaşırken etrafta hiç araba olmadığını fark edince göğsüm sıkıştı. Geç kalmış olabilirdim ama o kadar da gecikmemiştim. Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken içimden bir ses dikkatli olmamı söylüyordu. Arabayı park edip eşyalarımı alırken kontağı açık bıraktım.

Boşluk.

Cebimdeki bıçağın ağırlığını hissedebiliyordum. Konsola uzanarak eldiven kutusunu açtım ve eldivenlerimle birlikte *H&P USP. 40* tabancamı yanıma aldım. Normalde, hedefime beni daha da *yakınlaştırdığı* için bıçaklarımı kullanmayı tercih ederdim ama içgüdülerim beni hiç yanıltmamıştı ve silahların konuşacağı bir kavgaya bıçakla gitmem gafil avlanmama sebep olurdu.

Eldivenlerimi tek tek parmaklarıma geçirdikten sonra başımı eğerek boynumu sertçe kütlettim. Arabadan dışarı adım attığım an harekete geçmeden önce tabancamı pantolonumun beline sıkıştırdım. Havadaki sessizliği dağıtmak istemediğim için yavaşça hareket etmeye başladım. Kulaklarım etrafımdaki seslere odaklanmış, bir yerden Ru'nun gürültülü kahkahasını ya da iğneli cümlelerini duymayı bekliyordum. Ama her yer sessizdi. Ağaçlara konan ağustos böceklerinin ve yaprakları yalayan rüzgârın dışında hiç ses yoktu. Güneş ufukta yükselmeye devam ederken gökyüzü bir anlığına kararmıştı ki bu da mağaranın girişindeyken etrafı yeterince iyi göremememe sebep oluyordu. Normalde mağaranın içinde buluşacaktık ama belki bir sebeple işleri içeriye taşımış olabilirlerdi.

Kalbim, göğsümde yavaş ve sabit bir ritim tutturmuştu. Kalp atışlarımı kontrol etmeyi çok uzun zaman önce, amcam, ellerinin altında kalp atışlarımın hızlanmasından zevk aldığını söylediği gün öğrenmiştim.

Bir şeyler eksikti.

Etraf fazla sessizdi. Ayağım sert bir şeyi çiğnediğinde durup bakışlarımı aşağı eğdim. Gözlerim alev aldı. Derin bir nefes alırken kalp atışlarım sabit ritmini kaybetti. Yere eğilerek ince dalların ve yaprakların altına gizlenmiş olan kızıl parıltıları ortaya çıkardım. Bunlar tam olarak *yakuttu*. Sarsıldım.

Hayır.

Doğrularak tabancama uzandım. Ru'ya özel yaptırdığım çakmağı elimde tutarken gergindim. Mağaranın girişine biraz daha yaklaştığım an olduğum yere çivilendim.

Tabancamın yere düşerken çıkardığı sesi, kulaklarımın uğultusunun ardında duymamıştım bile.

Çünkü tam karşımda Ru vardı. Bir ağaca bağlanmış, elleri ve ayakları çivilenmiş, tam ortadan ikiye ayrılarak içi dışına çıkmıştı.

Damarlarımda akan kan buz gibiydi, tüm sinir sistemim şoka uğramıştı. Dikkatle ilerlerken ters yöne doğru koşup zamanı geri almayı ve bu hatayı düzeltmeyi istiyordum. Burnumdan derin nefesler alarak boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Bir insana verebilecekleri zararın boyutunu incelerken çenemi kaldırdım. Sadece nefreti gören genç bir çocukken bana nezaketi gösteren aynı gözler açık ve kan çanağına dönmüştü. Bana asla pes etmemeyi, asla vazgeçmemeyi öğreten ve beni oğlu gibi gördüğünü söyleyen o *aynı* ağız gevşeyerek açılmıştı. Midem o kadar bulaanıyordu ki öğürmeye başladım. Ellerimi dizlerime yerleştirmiş kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Yavaşça doğrulduğumda ellerindeki etlerin kopmak üzere olduğunu gördüm. Bana bıçak

kullanmayı, silah ateşlemeyi öğreten aynı eller. *Ben* daha idrak edemezken yıllar önce beni bir şeytandan kurtaran o eller.

Midem tekrar bulanmaya başladığında bakışlarımı kaçırdım. Derin nefesler alırken zihnimde yüzeye çıkmaya çalışan anıları zorlukla bastırıyordum. Ama artık çok geçti. Keder bir fırtına gibi içimde yükselirken zihnim karşımdaki cesetle bana her şeyi öğreten o adam arasında bir türlü bağlantı kuramıyordu.

Bu adam, beni kâbuslarıma karşı koruyan adamdı.

Daha da yaklaştığım sırada ayaklarım tökezledi, titreyen ellerimi ağaca dayadım. Ayakkabım bir gölete girerek pantolonumun paçalarının ıslanmasına sebep oldu. Yerimde durarak altımdaki kan gölüne baktım. Beni yanında tutacak kadar önemseyen tek adamın yaşam gücü ayaklarımın altındaydı. İçim yanmaya başladığında bu yangın önce boğazıma, ardından gözlerime ulaştı. Yaşlar yüzümü ıslatarak çenemden aşağı dökülüyordu. Göğsümdeki boşluk, içimin ikiye ayrıldığını hissettirircesine ağrıyarak parçalanıyordu.

İç organlarının kokusu, boğazıma safranın yükselmesine sebep olsa da duraksamadan sol elindeki çiviye uzandım. Kaygandı ancak kurumaya başlayan kanla birlikte kabuklaşmıştı. Kolumu gererek çiviye asıldığımda, güçlü bir iradeye sahip insanların bile rahatsız olmasına sebep olacak bir ses çıktı.

Elimdeki çiviye baktım. Sanki *beni* çivilemişler gibi hissediyordum. Karanlık ve ağır bir şey içimdeki boşluklardan taşarak boynuma dolandığı sırada öylece bekledim. Ardından diğer uzuvlarını kurtarmak için kendimi zorladım. Bedeni ağaçtan kayarak yere yığıldı. O an, zaten kırılmış kalplerin bile daha derinden yaralanabileceğini öğrendim.

Çünkü benimki az önce yanıp kül olmuştu.

Onu yalnızca öldürmemişlerdi. Onu *ikiye* yarmış ve hay-

vanların yemesi için asmışlardı. Ama ben, bu ormanda yaşayan vahşi hayvanlardan çok daha tehlikeliydim. Onların her birini avlayacak, kanlarında yıkanacak ve günahlarının bedelini ödene kadar çılgınlıklarıyla dans edecektim. Dişlerimi sertçe sıkarken göğsümde hissettiğim derin acıyla görüşüm bulanıklaştı.

Buna engel olabilirdim.

Ama ben...

Wendy'leydim.

Başımı gökyüzüne çevirdiğim an acaba en başından beri bunun, planın bir parçası olup olmadığını düşünmeye başladım. Zihnim milyonlarca parçaya bölündü. Eğer benim dikkatimi dağıtılabirise babası da yine hayatıma girip benim için önemli tek şeyi ellerimden alabilecekti.

Onun küçük gölgesi.

Fırının sahibi olan adamın, George'un söyledikleri zihnimde yankılandı ancak bu sefer farklı bir açıdan baktım. Zihnim artık netti, bu kadar acıyı yaşamama neden olan adamla aynı DNA'ya sahip bir kadına karşı hissettiği şehvetten sıyrılmıştı.

"Gelen bir kadındı. Kasabada yeni bir patron olduğunu söyledi."

Şok, bir elektrik akımı gibi damarlarımda yayılmaya başladığında içimde yükselen öfke patlayacakmış gibi hissediyordum. Hiddetim damarlarımdan taşıp tenime yayılıyordu. Boğazıma yükselen asidik tadı alabiliyordum. O kadının Peter'in asistanı Tina olduğunu düşünmüştüm. Ama o gün Wendy oradaydı. Derin bir nefes aldım.

Wendy. Oradaydı.

Eldivenli elim kuruyan dudaklarımın üzerine kapandı. "Bundan kurtulamayacaklar." Sesim titriyordu. "Sana eziyet ettikleri her bir ânın acısını onlardan çıkaracağım."

Başparmağım, hâlâ elimde sıkıca tuttuğum çakmağın üzerindeki yazıda gezindi.

Sabaha kadar dayan.

Derin bir nefes alarak çakmağı ateşledim. Kapağın ve ardından parlayan ateşin sesi dışında yükselen tek ses ruhumu parçalara ayıran sessiz çığlıklara aitti.

“Huzur bul, dostum.”

Elimdeki çakmağı kuruyan yaprakların üzerine attığım an içimi bir acı kapladı. Alevler yaprakları aşarak yayıldı ve yavaşça Ru’nun bedenini yutmaya başladı.

WENDY

Mutfak tezgâhının üzerinde tek bir tane kapkek duruyordu. Üzerinde parlak beyaz krema ve şekerlemeler vardı. Gri ve boş evimiz için fazla renkliydi. Jon'un gitmesinin ardından üç gün geçmişti. Beni tamamen yalnız ve dürüst olmak gerekirse karamsar bir şekilde bırakmıştı. Vaktimi her zaman aileme odaklanarak geçirmiştım. Annem öldükten sonra bile aramızdaki bağın kopmasına asla izin vermemiştim. Ama şimdi ne anlamı olduğunu göremiyordum.

"Mutlu yıllar bana." İç çekerek mumu söndürdüm.

Telefonuma baktığımda göğsüm daraldı. Saat neredeyse akşam yediydi ve Angie'nin kısa doğum günü mesajının dışında arayan soran kimse olmamıştı.

Babam aramamıştı.

Jon aramamıştı.

James aramamıştı.

Tabii James haksız sayılmazdı, sonuçta ona doğum günümün

ne zaman olduğunu söylememiştim. Ama pazartesi günü Jon'u Rockford'a götürdüğümüz günden beri ortalıkta yoktu.

The Vanilla Bean'den bir günlük izin almıştım ancak evimizin yüksek tavanı ve mermer zemini arasında yankılanan yalnızlığımın bu karardan pişman olmadığımı söylemek yalan olurdu. Aniden telefonum çalmaya başladığında içim heyecanla doldu. Ama arayanın kimliğine bakınca babamın ismini görmek içime bir fırtına bulutu gibi hayal kırıklığının yayılmasına sebep olmuştu.

Arayanın James olmasını istiyordum.

Ve o an açığa çıkan hislerimle şoka uğradım. Çünkü birkaç haftadır dikkatimi babamdan ayırmış, onun yokluğunun ve özleminin acısını içimde hissetmemeye başlamıştım.

"Selam baba."

"Küçük gölgem, iyi ki doğdun."

Gerildim. "Teşekkür ederim. Keşke kutlamak için burada olsaydın."

"Keşke."

Belki yolda olduğunu haber vermek adına aradığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim.

"Dinle," diye ekledi. "Yarın eve yeni birkaç koruma göndereceğim."

Burnumu kırıştırdım. "Ne? Neden?"

Babam her zaman korumayla gezse de evimizin özel kalmasını sağlardı.

"Bazı aptallar bana şantaj yapmaya çalışıyor ve güvende olduğuna emin olmak istiyorum. Evin, güvenli olduğuna emin olmak istiyorum."

Dudağımı ısırđım. *Şantaj mı?* “Ne? Baba, hayır... Ben... Ben lanet olası bir *koruma* falan istemiyorum. Bu çok saçma.” Güldüm. “Sorun olmaz.”

“Bu tartışmaya açık değıl, Wendy.” Sesi sertti ve cevap vermememe müsaade etmeyen tonu göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Bir çocuk olduğumu ve kendimle ilgilenemeyeceğimi düşünüyordu. Her ne oluyorsa söyleyeceğı gerçeğı kaldıramayacağımı düşünüyordu.

Şantaj. Yok daha neler.

“Baba, ben artık çocuk değılim, ne olduğunu anlat. Belki yardımcı olurum.”

Güldü. “Wendy, yardımcı olamazsın. Sadece beni dinle ve söylediklerimi yap.”

Öfke içime yayıldığında çenemi sıktım. Belki birkaç hafta önce olsa onu *dinlerdim* ama James’le olduktan sonra sesi ve düşünceleri olan bir kadın gibi hissettikten sonra babamın istediğini yapmayacaktım. Ruhumu hapseden çelik parmaklıkların ardında bana biçtiğı rolü oynamaya devam etmeyecektim.

Kararlıyđım.

Ama babamla tartışmaya girmek sadece lafı gevelememe sebep olacaktı, bu yüzden sessiz kalarak telefonu kapattıktan sonra ne yapacağımı düşünmeye karar verdim.

Belki James yardım ederdi.

“Tamam, baba. Anlıyorum.”

“Güzel,” diye cevap verdi. “Önümüzdeki bir iki haftaya evde olacağım, birlikte akşam yemeğı yeriz. Baş başa bir geceye ne dersin?”

Boğazım yanıyordu. “Hıhımm,” dedim zorla.

Telefonun ardından bir kadın sesi yükseldi. “Pete, beni bu

gece nereye götürüyorsun? Güzel bir şeyler mi giyineyim yoksa buraya mı yemek söyleyeceğiz?”

Babamın çalışmadığını ve *benim* doğum günüm olmasına rağmen eve gelip burada vakit geçireceğine Tina'yı yemeğe çıkardığını fark edince nefesim kesildi. Sorun değildi. *Kesinlikle* sorun değildi.

Veda etmeden telefonu kapattım çünkü devam edersem ağzıma gelen cümleleri söylemekten kendimi alamayacaktım ve geri alamayacağım bir şey söylemek istemiyordum.

Göğsümün tam ortasında yükselen bir ağrı vardı. Bu hastalıklı his beni aşağı çekip yıkılmama sebep oluyordu.

Ancak buna izin vermeyecektim.

Merdivenlere yönelerek odama çıktım ve kendime bir çanta hazırlayarak buradan ayrılmaya karar verdim. Banka hesabımda birkaç bin dolar vardı ve bu durum babamı mutlu etmeyecek olsa da elinden hiçbir şey gelmezdi. Ne de olsa burada kalmamı *sağlayamazdı*.

Ben kapkekimle bakışmaya devam ederken güneş battığı için odam zifiri karanlıktı. Başucumdaki lambayı açarak annemle birlikte çekildiğimiz fotoğrafa baktım.

Bir yerlerden bizi izleyip yanımızda olamadığı için üzülüp üzülmeyi merak ediyordum. Belki babamın olması gerektiği gibi o da hâlâ buradaydı.

Başımı iki yana sallayarak göğsüme yayılan acıyı bastırmaya çalıştım. Boy aynama doğru ilerleyerek karşımdaki yansımadan soluk yeşil elbisemin kırıışıklarını elimle düzelttim.

Ardından tarağıma uzanarak yansımamı işaret ettim. “Sen çocuk değilsin, Wendy. Sen *kötü bir kızsın*.” Söylediğim şeye kıkırdarken saçlarımı taramaya başlamıştım. Diğer yandan da bu olumlamayı kafamda tekrar edip duruyordum.

“Özellikle bir çocuk olmadığın kısmına katılıyorum.”

Korkuyla geri çekildiğim an elimdeki tarak yere düştü. Aynada bakışlarım buz mavisi gözlere çarptı. Derin bir nefes almak üzere dudaklarımı araladığımda, onu odamda görmenin verdiği şaşkınlıkla olduğum yerde kalakalmıştım. Hızlıca hareket ederek bedenimi önümdeki aynaya yasladı. Eldivenli eli çılgınlığını bastırmak üzere dudaklarıma kapandığı sırada diğer elindeki bıçağı yüzüme yaklaştırdı.

“Hayır, Wendy, sevgilim,” diye fısıldadı. “Bağırmak yok.”

Kalbim göğsüme sertçe çarparken aklım karışmıştı. Bunun büyük bir eşek şakası olduğunu düşünmek istiyordum ancak üzerimdeki baskısı korkmama sebep oluyordu. Aynadan ona baktım. Koyu renk saçları alnına dökülmüştü, üzerinde siyah bir ceket ve elinde deri eldivenler vardı. Ölüm meleği gibi görünüyordu. Aynaya yansıyan bıçağının parıltısıyla birlikte kanca şeklindeki soğuk metali tenime yasladı.

Hook.

İçim korkuyla dolduğunda isminin elindeki bıçaktan geldiğini anlamıştım.

Boştaki elini saçıma uzatarak başımı yana doğru çekti. Burunu, boynumun soluk teninde geziniyordu. “Korkunun bir kokusu olduğunu biliyor muydun?”

Nefes almaya çalıştığım an burun deliklerim genişledi. Korku, kalp atışlarımla birlikte bedenime yayılıyordu. Çektiği saçlarımın dipleri acıyordu, içimde büyüyen acıya odaklandım.

“Hayır, bildiğini sanmıyorum.” Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Bu aslında feromonların işi. Korkunun kokusu, amigdal ve hipotalamusu tetikliyor. Bir çeşit uyarı gibi düşün. Öyle ki, insanlar

bir zaman sonra hissizleşiyor.” Bana biraz daha yaklaşıp derin bir nefes aldı. Boynuma değen saçlarının ucu tenimi gıdıklıyordu.

Bakışlarımı ondan ayırmamaya çalıştım. Damarlarımda pompalanan adrenalin vücudumun titremesine sebep oluyordu, zihnim bundan kurtulmanın bir yolunu aramaya başladı.

Beni öldürecek miydi?

Onun hakkında bildiğim her şeyin yalan olduğunu fark edince gözlerim yanmaya başladı. Ciğerlerim panikle dolmuştu, aynaya yapışan ellerim titriyordu.

“*Senin* korkunun kokusu bile tatlı,” diye fısıldadı.

Eli vücudum boyunca inerek bacaklarımın arasını avuçladı. Hassas tenime değen eldiveninin kumaşı sertti. Korku, bir zehir gibi bedenime yayılırken kanımı donduruyordu.

“Söylesene, sevgilim...” Göğsünden yükselen sesi hırıltılıydı. Sırtımı ürpertip tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu. “Planın beni kandırmak mıydı?”

Göğsüm sıkışıyordu. Gözyaşlarım yanaklarıma süzülerek eline doğru bir yol izlerken eldiveninden yere damlıyordu. Başımı iki yana salladığımda saçlarım ceketine yapışmıştı. Nefes almaya çalışıyordum. Ona *ne* yaptığını sorabilmem için elini ağızımdan çekmesini istiyordum.

“Sana inandığımı hiç sanmıyorum.” Elini kadınlığıma bastırduğunda, elinin altında şişen klitorisim bana ihanet etti. “Her şeye rağmen her zaman *iyi bir kız* oldun. Söylediklerimi dinlemek konusunda uzmandın.”

Boğazıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra çenesini, boynum ve omzumun arasındaki boşluğa dayadı. Yansımamıza gülümsüyordu. “Çok güzel,” dedi bıçağının keskin ucunu ya-

nağımından dudaklarıma doğru gezdirirken. Bu garip bir şekilde şehvetli bir hareketti, zıt tavrına ve yumuşak dokunuşuna karşı sakin kalmaya çalışırken nefesim titriyordu.

Bu adam kimdi?

“Çok yazık.” İç çekerek bıçağını yüzümden çekti, bakışları aynadan bana odaklandı. “Bu canını azıcık yakacak.”

Kaşlarımı çattım, cebinden çıkardığı şırıngayı gördüğümde kalbim tekledi. Bedenim kendini savaş ya da kaç moduna aldığı an kollarının arasından kaçmaya çalıştım ancak beni sıkı sıkı tutuyordu ve sonra...

Boşluk vardı.

WENDY

Beni uyandıran başımda hissettiğim zonklamaydı. Kirpiklerim aralandığında gözlerime keskin bir acı saplandı. Elimi acıyan yere götürmek istesem de hareketlerim kısıtlıydı. Kolumu kaldırdığımda bir şangırdama sesi yükseldi.

Kolumu çektiğimde vücudum öne doğru hareket ederek arkamdaki sert zemine tekrar çarptı. Zihnim ağır işliyordu, sanki bir fırtınanın ardında kalan sis zihnime çökmüş gibiydi. Ancak kendime gelmeye başladığımda *kesinlikle* bir yerde uzanmadığımı fark ettim. Kollarımdan bağılydım. Gözlerimi tamamen açma ihtiyacıyla bedenim tutuşsa da kendimi ışığa alıştırmak için göz kapaklarımı yavaşça araladım. Bakışlarım etrafa odaklandığında karanlıkta olduğumu fark ettim. *Gerçekten* karanlıktı. Bilincim yerine gelmeye başlarken kalp atışlarım hızlandı, kalbim şiddetle göğüs kafesime çarpıyordu. Gözlerimi kısıtım, odaklanmaya çalışıyordum ama çok zordu. Düşünmek çok zordu.

Yutkunduğum an boğazımın acıdığını hissettiğim, kuruyan dilimi dudaklarımda gezdirdim. Ellerimi oynatmaya çalışsam

da çok fazla hareket ettiremiyordum. Aynı şangırdama sesi duvarlara çarparak kulaklarıma doluyordu. Başımı çevirdiğimde bileklerime sarılı olan kalın metal zincirleri zorlukla fark ettim. Parmaklarımı oynatmaya çalıştım, altımda soğuk ve sert bir zemin hissediyordum.

Tamam, Wendy. Her şey yolunda.

Kalbim kuvvetli bir şekilde çarpmaya devam ederken gözlerimi kapatıp açtım, karanlıkta biraz daha iyi görebilmeyi umut ediyordum. Ama işe yaramıyordu. Korkunun soğuk filizleri içimde büyüyerek dalları vücudumu sardı ve her bir nefesimde beni daha da sıkmaya başladı. Kollarımı bir kez daha zincirlerden kurtarmaya çalıştım, bu sefer daha sert çekmiştim. Ancak bu yalnızca koluma keskin bir acı yayılmasına ve bileklerimin hafifçe kesilmesine sebep oldu. Gözlerimi kapatarak başımı arkamdaki soğuk duvara yasladım, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Paniğe kapılmanın bir faydası yoktu.

Ne olmuştu?

Doğum günümdü.

Sonra James'i görmüştüm.

Hook.

Olanlar bir bir aklıma gelmeye başlarken mahmurluğumdan çabucak kurtulup kendime geldim, göğsüm ikiye yarılmış gibi hissediyordum.

Odanın diğer tarafında bir kilit sesi duyduğumda başımı o yöne çevirdim. Kapı açılıp da içeri ışık girdiğinde gözlerimi kısıtım.

“Güzel. Uyanmışsın.”

Curly'nin odaya girişini izlerken vücudum titriyordu. Kapıyı itip aradan biraz ışık girecek kadar boşluk bıraktı.

“Ne-” Yüzümü buruşturdum, boğazımdaki ağrıyla konuşmam çok zordu.

Bana yaklaşan adımları zeminde yankılanırken bacaklarımı kendime çekmeye çalıştım, elimden geldiğince bu adamdan saklanmak istiyordum ancak gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Curly, karşımda durduğunda dudağının sağ tarafı yukarı kıvrıldı. “Selamlar, gün ışıǒı.”

Nefesimi tutarak bir süre ona baktım. Her zaman bana çok tatlı davranmıştı. Gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm ama o karşıma geçmiş, duvara zincirlenmiş bedenime bakıp sırıttıyordu.

“Siktir.” Sesim çatallıydı ancak yutkunarak canımın yanmasına rağmen devam ettim. “Git.”

Karşımda eğildiğinde, elinde plastik bir tabak vardı. “Bak, bu hiç hoş olmadı. Seni buraya *ben* koymadım.”

Öfke bedenime yayılmaya başladı.

“Sana yemek getirdim.” Uzanarak bir parça ekmek aldı. “Aç ağzını.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı çevirdim.

İç çekti. “Bunu daha da zorlaştırma.”

İçimde bir şeyler harekete geçtiğinde gözlerimi kısarak yüzümü ona çevirdim. Bana uzattığı ekmeğın kokusuyla ağzım sulanmıştı. Biriken tükürüğü dilimin ucunda toplayarak yüzüne tükürdüm.

Tabağın yere çarpış sesi, benim kalp atışlarım ve nefes alışlarımız haricinde odadaki tek sestti.

Yüzündeki gülümseme soldu. Sımsıcak gözleri anında donuklaşırken yanağındaki ıslaklığı sildi. “Tamam.” Öne doğru eğildi. “Açlıktan geber o zaman.”

Yerdeki tabağı alarak doğruldu ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Tekrar karanlıkta yalnızdım.

Gergindim. Göğsümün tam ortasında büyüyen ağrılı ve ağır yumru nefes almaya çalıştıkça canımı yakıyordu. Kalbim, kalp krizi geçiriyor olduğumu düşündürecek kadar hızlı atıyordu.

Boş bir odaya zincirliyen zaman farklı akıyordu. Zihnim hâlâ bulanıktı, iliklerime kadar titriyordum. Her ne kadar uyanık kalıp plan yapmaya çalışıyor olsam da huzursuz bir uykuya dalıp duruyordum.

Bilincim bir kez daha kapanıp kendime geldiğimde gözlerimi zorlukla araladım. *Beni uyuşturmuş olmalıydı.*

Kaç saat geçtiğini bilmiyordum, belki de günler geçmişti ama karanlıkta etrafı daha net görmeye başlamıştım. Odanın uzak köşesinde duvara dayanan uzun bir masa olduğunu ve üzerinde toza benzer paketlerden oluşan bir yığın olduğunu görebiliyordum.

Gözlerimi kısıtım, odaklanmaya çalışıyordum. Kendi avantajıma kullanabileceğim bir şeyler arıyordum.

Ama çabalarımın nafile olduğunun farkındaydım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Nasıl kullanacağımı bilmesem de etrafımda kendimi savunabileceğim bir silah yoktu. Olsa bile bu duvara yapışıp kalmışken ulaşmamın imkânı olmazdı.

Elimde kalan tek şey inancımdı.

Güven.

“Peri tozu.”

Yumuşak aksan kulağıma dolduğunda kalbim tekledi. Midedem, sanki hız trenindeymişim gibi havalandı. Başımı sağ tarafa çevirdiğimde, uyandığım andan beri ilk kez birkaç metre ötemde bir sandalye olduğunu fark ediyordum. O sandalyede James otu-

rup bacaklarını iki yana açmış, beni izliyordu. Bıçağını tuttuğu eldivenli elini rahatça kucağına uzatmıştı.

Başıyla az önce incelediğim masayı işaret etti. “Baktığın şey. *Peri* tozu.”

Yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladığında güzelliği, sinirlerimin gerilmesine sebep oldu. Vücudu bana yaklaştıkça gerginlik tüm bedenimi sarsmaya başladı. Ben ona *her şeyimi* verirken o benim hikâyemdeki kötü adam olmayı seçmişti.

İçimi titreten ayak sesleri odada yankılanırken hayal kırıklığıyla sızlayan kalbim hızla atmaya devam ediyordu. Karşımda durdu. Mükemmel şekilde parlatılmış ayakkabıları benim çıplak ayaklarımın önündeydi.

Dışlerimi sertçe sıktığımda çeneme bir acı yayıldı.

“Bir şeyler yemelisin.”

“Siktir git,” dedim tükürürcesine.

Cık cıkladı. “Pis sözlerle ilgili ne söylemiştim sana?”

Ona bakarken başımı yana eğdim. “Bir sürü şey söyledin, *Hook*. Ama gel gör ki *ashında*, söylediğin hiçbir boku takmıyormuşum.” Dudaklarımdan dökülen kelimeler kulağıma ne kadar garip gelirse gelsin elimdeki tek şey buydu. Söylediğim argo kelimelerin onu rahatsız ettiğini biliyordum. Ellerimi kurtarıp tırnaklarımı yüzüne geçiremeyeceğim için de tek seçeneğimi değerlendiriyordum.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümseme omzumdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu. Bıçağıyla beni işaret etti. “Buradaki yalancı ben değilim, sevgilim. Birbirimize taş atmanın hiçbir anlamı yok.”

“Ne döndüğünden haberim bile yok!” Ellerim işe yaramaz bir şekilde altımdaki zemine çarptığında zincire vurulmuş bednim sarsıldı.

Bakışları yüzümden ayrılarak duvarda bağlı olduğum noktaya çevrildi. Yüzündeki gülümseme siliniyordu. “Kurbanı oynamak oldukça yakışksız bir hareket.” Sesinin düz ve boş tonu göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Görünüşe göre bir zamanlar onda bıraktığım etki tamamen yok olmuştu.

Derin bir nefes verdim, içim kuşkuyla doluydu. “Beni duvara zincirleyen sensin,” dedim.

Başını salladı. “Geçici bir taktik, emin olabilirsin.”

Gözlerimi kısıtım, içim öfkeyle doluydu. “Beni uyuşturdun.”

Bıçağını parmaklarının arasında gezdirmeye başladı. Hünerli ve kusursuz hareketi göğsüme bir korku yayılmasına sebep oldu.

“Kendi isteğinle gelir miydin?” Tek kaşını kaldırdı.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Gözyaşlarımı tutmak için öyle büyük bir mücadele veriyordum ki artık canım yanıyordu. “Seninle *her yere* gelirdim.” Sesim çatladı. “Lütfen, ben...”

Duygularıma karşı başlattığım savaşı kaybetmiştim, serin temimde yol alan sıcak gözyaşları yüzümü ıslatıyordu.

Yanıma eğildiğinde bıçağı bacaklarının arasından sarkıyordu, bakışlarıyla beni soyup diri diri yakıyor gibiydi. “Baban bir şey aldı,” dedi. Gözleri neredeyse kapalıydı. “Benden yeri doldurulamaz bir şeyi aldı.”

Kalbim tekledi. Gözyaşlarım yüzünden akan burnumu çektim. “Babam mı? Ben anla-”

Eğildiği pozisyondan doğrularak az önce oturduğu sandalyeye ilerledi ve sandalyenin arka kısmını tutarak bana doğru fırlattı. Ahşap sandalye saçlarımı uçuracak bir hızla gelip hemen ardımdaki duvara çarptığında ciğerlerimdeki tüm oksijen boşalmıştı. Bana doğru dönerek hızla üzerime atıldı ve eli sıkıca çeneme uzandı. “Masumu oynama, seni ruhsuz, *aptal* kız.”

Kalbim göğsümden kurtulmaya çalışırcasına çarparken hem bana ettiği hakaretlerden hem de duvara çarpan ahşap sandalyenin tenime batan kıymıklardan ötürü hıçkırmaya başlamıştım. Bir zamanlar tanıdığım o adama ait bir şeyler aradım. Her şeyimi verdiğim o adama ait.

Ama o gideli çok olmuştu.

Belki de hiç var olmamıştı bile.

Haklıydı. Ben aptal bir *kızdım*.

Dilimi çıkararak dudağımın kuruyan kenarlarını yaladım. Yavaşça konuşurken içim ürperdi. Bu adam, Hook, bir yabancıydı. Ve içimden bir ses dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıyım.

Babam benim için gelecekti. *Mecburdu*.

“James,” dedim yavaşça. “Babam... O bir şey mi yaptı?”

Tatsız kahkahası odayı doldurduğunda çenemi daha da çok sıkmaya başladı. “Barıma geldin,” dedi tıslarca. “Ve diğerlerinin bana en çok ihtiyacı olduğu an, dikkatimi dağıttın.”

Başımı iki yana sallamak istemişim ancak beni çok sıkı tutuyordu. Arkamdaki zincirlere vurmadan hemen önce üzerimdeki bakışları keskinleşmişti.

İçim burkulmuş, tüm sinirlerim yıpranmıştı. Karşımdaki yabancıнын, binlerce güneşten daha güçlü parlayan öfkesini benden çıkarmasını izliyordum. Beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Parmaklarımı altımdaki zemine bastırırken kalbim boğazımda atıyordu.

Başını yan tarafa eğdi ve gözlerini yavaşça yumdu. Ardından gözlerini araladığında, öfkesinin biraz dindiğini gördüm.

Boş bir sayfa gibiydi. Bakışları ise maviye boyanmış iki koca boşluktu.

Çenemdeki tutuşu gevşediğinde parmakları tıpkı bir âşık gibi tenimi okşamaya başladı. Bakışları, vakit kaybetmeden arkamdaki duvara döndü.

Derin bir nefes alarak içime çektiğim oksijeni ciğerlerimde tuttum. Nefes almaya bile korkuyordum. Onu sinirlendirmek istemiyordum.

Yerinden kalktıktan sonra cebinden bir şey çıkardı.

Tekrar bana yaklaşmaya başladığında bedenim duvara sindi. Bana doğru eğildiğinde baharatlı kokusu burnuma doldu ve o an bile bu kokunun kalbimi tekletmesi, kendimden nefret etmeme sebep oldu. Bileğimi hafifçe çekiştirdiğinde minik bir ses yükseldi. Ardından ellerime doğru ilerlemeye başlayan kan akışıyla birlikte küçük bir acı hissetmeye başladım.

Zincirlerimi çözüyordu.

“Duvarlarıma zincirlenmiş olmanı fazlasıyla erotik buluyorum,” dedi diğer tarafa geçmeden önce. “Ama zarar görürsen işime yaramazsın.”

Kollarımı göğsüme çekerek parmaklarımı hassas bileğimde gezdirmeye başladım.

“En azından şu anlık.”

Yüzünü bana yaklaştırdığında bu ani hareketiyle titredim. “Eğer sorun çıkarırsan karşılığını *alırsın*.”

Kalbim kırılmıştı ve hissettiğim üzüntü midemdeki safranın boğazıma ulaşmasına sebep oluyordu. “Bana daha önce yapmadığın ne yapabilirsin ki?”

Bakışları sanki yüzümdeki her bir çizgiyi ezberlemek istercesine dans ediyordu. Davranışındaki âni değişiklik bedenimdeki tüm hücreleri huzursuz ediyordu. Uzanarak dudaklarını, dudaklarıma bastırdı. Gözlerim irileşirken bedenim şaşkınlıkla dondu.

Başparmağı yanağımı okşadı. “Yiyeceksin. Sana verdiğimiz

suyu içeceksin.” Parmakları enseme doğru ilerlerken boynumu hafifçe sıktı. “*Pervasızca* yapacağın tek harekette seni tavana zincirleyip bu sefer kanını akıtırım.”

Damarlarımda kol gezen ihanet duygusu her bir kelimesiyle daha da derinlerime işledi. “Senden *nefret* ediyorum,” diye fı-sıldadım.

Zorla kafamı geriye yatırmadan önce sırtıttı. Sendelerken kol-larımı kendime doladım, dirseklerim duvara çarptı.

Yerinden kalkarak eldivenli ellerini takım elbisesinde gezdir-di. “Saygısızlık yapabileceğin biri olduğumu sakın düşünme.”

Tüm vücudum titriyordu.

Kapıya yönelmesinden hemen önce, köşedeki masaya ilerle-yip bir yığın peri tozunu almasını izledim. Eşikte durarak bana döndü. “Uslu durmayı dene, sevgilim. Seni cezalandırmayı hiç istemem.”

Arkasını döndüğünde bir kez daha yapayalnız kalmıştım.

JAMES

Wendy'yi evinden alıp JR'ın bodrum katında saklamaya başlamamın üzerinden üç gün geçmişti. Bu süre içinde de son on beş yılda hissetmediğim kadar farklı duyguyu aynı anda hissetmiştim. Uykularım, eskiye kıyasla huzursuzdu. Ru'nun mezarından çıkıp bana başarısız olduğumu söylediği rüyalar görmek beni uykularımdan ettiği gibi paniklememe sebep oluyordu.

Bir zamanlar kâbuslarımı sona erdiren kişinin şimdi kâbuslarıma başrol olması komikti. Hayatta her şey dönüp dolaşıp başa sarıyordu.

Mallarımızı taşıdığımız sandıklar kaybolmaya devam ederken vücudumdaki tüm sinirler harekete geçmişti ve hiç olmadıkları kadar gerginlerdi.

Ve Wendy... *Wendy*.

İşlerin bu noktaya gelmesi yazık olmuştu ama artık yapacak bir şey yoktu. Onu aynı amaç uğruna kullanmaya devam edecektim. Sadece işin sonunda onu serbest bırakmak yerine babasının gözlerindeki yaşam enerjisi sönerken bunu izlemeye zorlayacaktım.

Aynısını ona yapacaktım.

Bunun düşüncesi bile göğsüme keskin bir acının saplanması-
na sebep oluyordu. Elimdeki konyaktan bir yudum alarak likö-
rün acımı yatıştırmasına izin verdim. Kadehimi masaya bıraktı-
ğım sırada içindeki buz parçaları birbirine çarptı. Sandalyeme
yerleştim ve kameralardan Wendy'yi izlemeye başladım. Bugün
yapılacak olan bağış gecesine ait davetiye parmaklarımın ara-
sındaydı.

Karşımda oturan Starkey'e doğru eğilerek dirseklerimi ma-
saya yerleştirdim.

"Tekrar söyle," dedim yavaşça. "Ru'yla buluşmaya kim git-
mişti?"

Starkey'nin çenesi kitlendi, açık kahverengi bukleleri par-
maklarının arasında eziliyordu. "Hiç kimse."

"Hiç kimse," diye tekrarladım.

Bir omzunu kaldırdı. "Gittiğini kimseye söylememişti bile."

Damarlarımda öfke kol geziyordu. Parmaklarımın arasındaki
kâğıdı buruşturdum. "Emin misin?"

Starkey, bacağını sallarken bakışlarımı indirerek hareketini ta-
kip etmeye başladım. Sanki damlatan bir musluğun devamlı sesi-
ni dinlemek zorunda kalmışım gibi öfke içime yayılmaya başladı.
Yanağımı o kadar sert ısırılmışım ki bakırın tadı ağzıma doldu.

"E-evet, patron. Eminim."

İç çekerek burnumun kemerini sıktım. "Gözüme gözükmek."

"Ama yapmamız gereken-"

Sandalyemden fırlayarak çıkardığım bıçağımı hemen ardın-
daki duvara fırlattım. "Sana *gitmeni* söyledim." Elimi önümdeki
ahşap masanın kenarına öyle sıkı sarmışım ki eklem yerlerim
bembeyaz kesilmişti. Bakışlarımı aşağı çekerek derin nefesler
aldım, öfkemi dizginlemeye çalışıyordum. "Ben daha iyi nişan
almadan git."

Saniyeler içinde yanımdan ayrıldığında kapının kapanma sesiyle birlikte omuzlarım düştü.

Kulaklarımda atan kalbim ve dişlerimi sıkıttığım an çıkan gıcirtı sesi bir senfoni oluşturdu. Bu senfoniye ise içimde kopan fırtına eşlik ediyordu. Bu fırtına o kadar gerçekçiydi ki kendimi bir türlü çekip çıkaramıyordum.

Ru'yu katletmelerinin ardından neredeyse bir hafta geçmişti ve ben hâlâ aradığım cevaplara ulaşamamıştım.

Sevkiyatlarımız kaybolmaya devam ediyordu. Peter Michaels, sokaklarımı kontrol edebilmek için elinden gelen *hiçbir şeyi* ardına koymuyordu. Bense artık resmî olarak Ru'nun görevini üstlenmiştim.

Almaya hiç hevesli olmadığım bir unvandı.

Buna ek olarak bodrum katımdaki sinir bozucu kadın vardı. Binlerce parçası olan dağılmış, boş bir yapboz gibi hissediyordum.

Birisi ofis kapısını tıklattığında derin bir nefes aldım. "Gel." Curly içeri girdikten sonra başını aşağı eğdi.

"Gelişme var mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak yanıma yaklaştı. Ekranda görüldüğü kadarıyla Wendy sessizce oturuyordu. "Hayır. Genelde böyle bekliyor."

Bakışlarım elimdeki davetiyeye indiğinde zihnim bir fikirle aydınlandı. Ne de olsa Peter'ın davete geleceğini biliyordum. Onur konuğuydu ve Ru'nun ölümünün ardından ilk kez Massachusetts'e gelmişti.

Bir canavarı hafife almanın sonucunun ne olacağını göstermenin zamanı gelmişti. İçimi heyecan kapladı. Planımın *sonunda* hayata geçeceği düşüncesi, heyecanın elektrik akımı gibi tüm damarlarıma yayılmasına sebep oluyordu.

Ve Wendy, bana yardım edecekti. İstese de istemese de.

“Beni özledin mi, sevgilim?” Karanlık odaya adım atarken sorum havada yankılandı.

Wendy hâlâ kendi köşesinde gözleri kapalı, bağdaş kurmuş şekilde oturuyordu. “Hem de nasıl.”

Boğazıma yükselen kahkahayı zorlukla bastırdım. Ardımdaki duvara yaslanırken onu izliyordum. Bileklerindeki yaraları ve saçlarının nasıl da solduğunu görünce göğsüm sıkıştı.

Bir gözünü hafifçe açsa da benim bakışımla karşılaşır karşılaşmaz tekrar kapadı. “Biliyorsun ki insanlar yokluğumu fark edecek.”

Başımı salladım, ellerimi ceplerime soktum. “Bunu hesap ettim.”

Söylediklerime karşılık iki gözünü de açtı. Bana odaklanan bakışları karnıma bir sıcaklık dalgası gönderiyordu.

“Babam benim için gelecek.”

Başımı yana eğdim. “Buna emin misin?”

Duraksadı. Bakışlarını kaçırırken çenesi gerilmişti. “Elbette.”

“Tabii.” Yaslandığım duvardan doğrularak yanına doğru yürümeye başladım. “Neyse ki buna gerek kalmayacak. Biz ona gideceğiz.”

Ayaklarının üzerine kalkmaya çalışırken başını hızla bana döndürdü.

Ona doğru küçük adımlar atmaya devam ediyordum. Bu hareketim köşeye sinmesine sebep olmuştu, sanki kaçabilirmiş gibi ayağını geriye doğru sürüyordu. Başı taş duvara çarptığında bedenine yaklaştım. Kalçalarımı ona bastırırken kollarımla onu bir kafesin içine aldım. “Nereye kaçabileceğini sanıyorsun, Wendy, sevgilim?” Elimi duvardan ayırarak parmaklarımı hafifçe boynuna sardım. “Bu odadan kaçabilecek bile olsan seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin.”

Dişlerini çıkardı, nefesi titrekti. “Ellerini üzerimden çek.”

Kolunu kaldırdığında avucu yüzüme doğru hareket ediyordu. Eli yüzüme çarpmadan bileğinden yakalayarak kıvrana kadar geriye doğru çevirdim. Gövdemi ona bastırırken inliyordu. Boş-taki elimi uzatarak başının arkasından tuttum ve yanağını arkasındaki duvara yasladım. Kolunu sırtında kıvırmıştım, kımıldamıyordu.

Eğilerek çenemi omzuna yasladım. “Kendimi tekrar etmekten çok hoşlanmam, bu yüzden iyi dinlemenı öneririm.”

Kolunu kurtarmaya çalışırken dirseğı karnıma çarpıyordu. Onu daha da sıkı tuttum. “Seni evime götüreceğim. Orada duş alıp kendine çeki düzen vereceksin.”

“Sen *iğrençsin*.”

“Olabilir. Ama aksini söyleyene kadar, *efendin* benim.”

Yüzü asılmıştı. Yaslandığım bedeni kıvranmaya devam ederken kan akışım kasıklarına yöneldi. Aletim sertleşiyordu. Güldüm. “Devam et, tatlım. Mücadelen hoşuma gidiyor.”

Kaskatı kesildi.

Onu bırakarak kendime döndürdüm. Parmakları, bileğinde kızaran noktalara masaj yapmak için uzanırken gözlerini kısmıştı. Zihnim endişeyle doldu ancak görmezden geldim. Verdiği zararın yanında biraz kızarıklığın lafı bile olmazdı. Eninde sonunda zaten ölecekti.

“Bu akşam bir etkinlik var,” dedim. “Senin de bana eşlik etmeni istiyorum.”

Kahkaha attı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra bakışları irileşmişti. “Ciddi misin?”

“Evet.”

“Cehenneme kadar yolun var,” dedi tükürürcesine.

“Tamam.” Telefonumu cebimden çıkararak kulağıma götürdüm.

“Ne yapıyorsun?”

Parmağımı kaldırarak onu susturdum. “Merhaba, evet, Bayan Henderson. Sesinizi yeniden duymak harika. Ben James Barrie.”

Wendy, nefesini tuttuğunda damarlarıma bir tatmin hissi yayılmaya başladı.

Yüzüme yayılan gülümsemeye birlikte ona göz kırptım. “Acaba Müdür Dixon’a, Jonathan Michaels’ı almaya geleceğimi söyleyebilir misiniz?”

“Seni şerefsiz.” Sesi kısıktı. Bakışlarım onunkilere çevrildiğinde göğsüme *bir* his saplandı.

Telefonu elimle kapatarak kaşlarımı kaldırdım. “Tekrarlar mısın, sevgilim? Seni duyamadım da.” Telefonumu işaret ettim. “Anlarsın ya, önemli bir iş.”

“Sana şerefsiz dedim.” Yüzüne kapattığı elleri titriyordu. “Ne istersen yapacağım. Lütfen sadece...”

Anlaşmamı kabul ettiği an göğsüme oturan düğüm çözüldü. Başımı salladım. “Biliyor musunuz, boş verin, Bayan Henderson. Planlarım değişmiş gibi gözüküyor. Sizlere harika bir gün dilerim.”

Telefonu kapatarak cebime koydum ve ona doğru yaklaştım. Ayakkabımın uçları, çıplak parmak uçlarına değdiğinde durdum. Parmaklarım çenesine uzandı. “İşin sonunda muhtemelen pişman olacağım. Bu şekilde olmasına gerek yoktu. Ama hepimizin hayatında taraf seçmesi gereken bir an olur.”

Kaşlarını çattı. “Ne? Ben...”

Parmağımı çenesinden aşağı indirdim. “Ne yazık ki, sen yanlış tarafı seçtin.” Elimi yüzünden çekerek kapıya döndüm. “Yakında döneceğim. O zamana kadar neyin tehlikeli olduğunu aklında tutman lehine olur.”

WENDY

Bileklerim yeniden bağlanmıştı ancak bu sefer ağır zincirler yerine *gerçek* bir kelepçe vardı. Bakışlarımı metale indirdim, kucığımdaki parmaklarım birbirine dolanmıştı. Ardından Curly'ye döndüm. "Beni kelepçelemene gerek yoktu. Kaçacak değilim."

Curly'nin yüzünde sabırlı bir ifade vardı. Sanki söylediklerimi duymuyor gibiydi.

Yüzüne tükürdüğümünden beri böyle davranıyordu. Ama pişman değildim. Zaten ne onunla ne onlardan *biriyle* konuşacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Gözümü kapatarak başımı pencereye yasladım. Güneş ışınlarının pencereyi aşarak tenime işlemesine izin veriyordum. Artık göğsüme çöken ağırlıkla yaşıyor olsam da *sonunda* aydınlığa ulaşmış olduğum gerçeğine tutunuyordum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ama karanlığa gömüldüğünüzde düşünceleriniz de kararıyordu ve saniyeler, asır gibi geçiyordu.

Artık beynim sulanmıştı. Bir noktadan sonra bulunduğum izolasyon odası bir tür mental işkence odasına dönüşmüştü.

Düşüncelerim ve hislerim dışında kimsem olmadığı için odanın ortasına oturup meditasyon yapmaya şans vermiştim. Doğru yaptığımdan emin bile değildim ama içime dolan panik duygusunu azalttığı ortadaydı. Akıl sağlığını kaybetmeden bir şekilde zamanın geçmesini sağlıyordu en azından.

İçime döndüğüm o anlardan birinde acıyan yaralarımın hepsinin yeni olmadığını fark etmiştim. Sadece eski yaraların üzerine bazı çizikler atılmıştı. James -hayır, James değil- Hook, bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini sanan, sözleriyle beni kestirip atan, oturup kenarda beklememi söyleyen, dilimi ısırp gülümsememi bekleyen insanlardan biriydi yalnızca. Ve evet, hayatım boyunca bunları yapmıştım. Hiçbir zaman kendimi savunmamıştım. Her zaman “arkadaş” kisvesi altında bana yapılan aşağılamaları ve sınırı aşan benmişim gibi babamın beni küçük düşürdüğü anları yutmuştum.

Ama ne yapacağımın söylenmesinden artık sıkılmıştım.

Araba marinaya döndüğünde buraya geldiğim ilk ânı düşündüm. Günler önce olsa da sanki tamamen farklı birisine dönüşmüşüm gibi hissediyordum. O zamanlar, insanların tabiatının iyi olduğuna inanıyordum ve dünyaya başka türlü bakıyordum.

Ancak o tozpembe bakış açım gitmiş, yerine gri gölgeler gelmişti.

Curly, arabayı park ederek hızla yanıma koşarak kapımı arladı. Kelepçeleri açmadan önce kolumdan çekerek beni çıkardı. “Aptalca bir şey yapma.”

Sanki kardeşimi tehlikeye atacak kadar aptal olabilmişim gibi.

Gösterişli *Kaplan Lily*’e doğru ilerlerken iskele boyunca onu takip ettim. Yat, marinanın sonundaydı. Smee, güneş güvertesini silerken üstümüzden üç beyaz kuş uçu.

Güneş parlıyordu, kristal rengindeki su ıslıl ıslıldı.

Her şey normal gözüküyordu. Hatta güzel bile denebilirdi. Sanki bütün dünyam tepetaklak olmamış gibiydi. Sanki baştan çıkarılmamış, uyuşturulmamış, kaçırılmamış ve taştan bir bodruma kapatılmamıştım. Gerçekten Hook'un merhametine kaldığımı fark edince çaresizlik içimde kol gezmeye başladı.

Kendisini *efendim* olarak görüyordu.

Ailemin güvende olmasını sağlayacak bir plan yapana kadar ne dese haklıydı.

"Hadi, gün ışığı. *Devam et.*" Curly'nin eli omzumun gerisine uzandığında beni öne doğru itti. Bacaklarım harekete geçmese de zorlayarak yata adım attım. Curly, beni takip etmek yerine kaldırımda beklemeye devam ediyordu. Kollarını dolamış, gözlerini kısmış bir şekilde atlayıp kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmamı bekliyordu.

Belki bunu yapmalıydım.

Ama yüzme bilmiyordum ve başarılı olabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim.

Smee el salladığında bakışlarım ona döndü. Yüzündeki çocuksu ifade ve başındaki kırmızı şapkayla fazlasıyla masum görünüyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Olanların ne kadarını bildiğine emin değildim ama yine de hak etmeyen kimseye güvenmemek konusunda kararlıydım. Kapıyı aralayıp oturma odasına adım atana kadar ellerim titriyor ve kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Etrafa baktım.

Boştu.

Yavaşça ilerleyerek mutfak tezgâhının önünde durdum. Hemen yanımdaki doğrama tahtasının köşesinde bıçaklar dizilmişti. Zihnimde aynı anda binlerce çark dönüyordu. Uzanıp birini almak istesem de akıllı davranmalıydım. Elimde bir silahla beni

bulursa Hook'un ne yapacağını düşünmek bile tansiyonumu düşürüyor, kanımın donmasına sebep oluyordu. Beni nasıl öldürebileceğinin görüntüleri zihnimde canlanmaya başladığında kaşlarımı çattım.

"Yerinde olsam yapmazdım."

Duyduğum sesle birlikte gerildim. Dönerek mavi gözlü şeytanla göz göze geldim. "Hook."

Başını eğdi. "Eğer istersen bana James demeye devam edebilirsin."

Çenem gerilirken kollarımı göğsümde bağladım. "İstemem."

Başını salladı. "Peki o zaman. Bu taraftan."

Eli, belime uzandığı an vücuduma bir ürperme yayıldı. Vücudumun ona bu şekilde tepki vermesi sinirlenmeme sebep oluyordu. Beni koridora yönlendirerek odasının kapısını açtı. Benim arkamdan odaya girdi. İpek çarşafarla örtülü yatağının üzerinde bordo bir yorgan vardı. Benimse soğuk taş zeminde yatmaktan kemiklerim ağrıyordu.

"Banyoda temiz havlu var ve bir de elbise sipariş ettim."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Bakışlarım ona döndü. "Hangi beden olduğumu nereden biliyorsun?"

Güldü. "Uygulamalı öğrendim diyelim."

Yanaklarım ısınmaya başlarken içimi bir tiksinti kapladı. *Bekâretimi* alan kişi oydu. Beni resmen öldüresiye boğmasına izin vermiştim. Yanında güvende olacağıma inanmışım.

Acınasısın, Wendy.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Bunu hak edecek ne yaptım? Ben-" Boğazım şişmeye başladığı an kelimelerim yarıda kesildi. Elimi uzatarak ağzımı kapattım.

Bana doğru yürürken bakışları boştu. İçgüdüsel olarak geri çekildim. Bacaklarım ardımdaki yatağa çarptığında takılarak

yatağa düştüm. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda dirseklerimin üzerinde doğruldum.

Bana doğru eğildi ancak hareketi sevgi dolu değil göz korkutucuydu. Enerjisi bir gök gürültüsü gibi etrafa yayılıyor ve tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu.

O kadar yakındı ki, kendi nefesim yerine onun nefesini alıyordum.

“İstediğim şu,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Beni aptal yerine koymayı bırak.” Kendini bana bastırırken gözlerindeki ifade değışkendi. “İstediğim şu, ölülerin ruhlarını geri getirip babanın çığlıklarıyla bayram etmelerini sağlamak.” Burnu boynuma uzandığında nefesimi tuttum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönmüştü. “Bunlardan birini bana verebilir misin, Wendy, sevgilim?”

Göğsüm sıkıştı. *Nasıl unutmuştum ki?* Bu benimle ilgili değildi. *Babamla* ilgiliydi.

“Kim olduğumu biliyor muydun?” diye patladım. “Başından beri...”

Dudaklarını eğerek geri çekildi. Gözlerindeki ateş geldiği hızla yok oldu.

“Kim olduğumu biliyor muydun?” Bu soru boğazımı yakarken yaşlar görüşümü bulanıklaştırmaya başlamıştı.

“Tabii ki.” Gömleğinin kolundan var olmayan bir ipliği alıp yere attı. “Barıma adım attığın an kim olduğunu biliyordum.”

Tabii bilirdi.

Başımı salladım. Can sıkıcı bir teslimiyet hissi damarlarıma yayılmaya başlamıştı. Yoğun ve ıslaktı, tıpkı bataklık gibi ne kadar çırpınırsam o kadar batıyordum. “Sanırım artık duş almak istiyorum.”

Banyoyu işaret ederken kaşlarını kaldırdı.

Yerimden kalkıp banyoya ilerledikten sonra kapıyı kapattım. Parmaklarım metal kola sarıldı. Başımı ahşap kapıya dayadım. Ciğerlerim oksijene muhtaç kalana kadar nefesimi tuttum, hatta sonrasında bile dudaklarımı aralamadım. Sanki aralarsam dudaklarımdan bir çığlık firar edecekti. Aklım karıştı, hislerim beni farklı yönler sürüklüyordu. Kaçmayı denemediğim için aptallık mı ediyordum, bir plan yapmaya çalışmam mantıklı mıydı, bilmiyordum. Bu geceden sonra karanlık ve soğuk odaya tekrar atılıp atılmayacağımı bilmiyordum. Ya da belki beni sonunda öldürürdü.

Bu *kesinlikle* babama bir mesaj vermiş olurdu.

Ve bir de her şeyin yanı sıra en baskın olan his suçluluktur. Midemden başlayarak göğsüme yayılıyor ve içimi yararak boğazıma ulaşıyordu.

Çünkü burada olduğum için kendimi çok *rahat* hissediyordum. Duş alabildiğim için. Temiz hava soluyabildiğim için. Buna sebep olan kişiyle de olsa insanlarla iletişim kurabildiğim için. Sevdiğim herkesi tehdit eden bir adama karşı kendimi minnettar hissetmem beni nasıl bir insan yapardı?

Her şey yoluna girecekti.

Jon'u *Rockford Özel Okulu*'na bırakırken o zamanlar benim için James olan Hook'un söyledikleri zihnimde tekrarlamaya başladı.

"Her şey kasvetli bir hâl almaya başladığında bu durumların geçici olduğunu hatırla. Senin değerini, içinde bulunduğun durumlar belirlemez. Değerini belirleyen, her şey yanıp bittiğinde küllerinden nasıl doğduğundur."

JAMES

“Bu gece kalacak mı, efendim? Eğer öyleyse misafir odasını hazırlayabilirim.”

Mutfakta dikilen Smee’ye döndüm, elindeki kupadan çay içiyordu.

Başımı hafifçe sallayarak kendi içeceğimden bir yudum aldım. Boğazımdan inen sıvı dilimi yakmıştı. “Benim yatağım dışında bir yerde yatacağını nereden çıkardın?”

Bakışları az da olsa irileşmişti. Bu konuya burnunu sokması dikkatimi çekmişti.

“Bir yerden çıkarmadım. Sadece teklif etmem gerektiğini düşündüm.” Mutfak lavabosuna ilerleyerek elindeki kupayı bıraktı. Ardından tezgâhın ön tarafına gelerek arkasına yaslandı. “Bu gece buralarda olmayacağım, hazırlık yapmadan gitmek istemedim. Tek başına yatmayı sevdiğini biliyorum.”

Tavrını anlamaya çalışırken çenemi kaldırdım. Endişeli gözüktüyordu, sanki Wendy’nin burada olmasından rahatsız olmuştu. “Planların mı var?” diye sordum.

Smee'nin özel hayatı hiç ilgimi çekmemişti ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Ama onunla konuşmak en azından dikkatimi odamdaki kızdan almamı sağlıyordu. Çünkü ne zaman onu düşünsem ya da yüzünü görsem öfke damarlarımda kaynamaya başlıyordu.

Smee sırtarak elini saçlarına daldırdı. Mutfağın ışıkları koyu kahverengi buklelerine düşüyordu. "Onun gibi bir şey."

"O zaman, misafirperverliğin için teşekkür ederim ama gerek yok."

Davetten sonra Wendy'ye ne yapacağıma karar vermemiştim. Bir tarafım onu JR'ın bodrum katına atıp çürümeye bırakmamı söylüyordu. Daha fazlasını hak etmiyordu. Diğer yanım ise onu yatağa bağlayıp ağzından laf almanın *diğer* yollarını göstermemi söylüyordu. Hâlâ masummuş gibi davrandığını görünce *deli* oluyordum. Sanki ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun bu akşam babasıyla onu izlerken hareketlerinden anlam çıkarabilecektim. İkizleri önden göndererek bizi de onur konuklarının masasına yazdırmalarını istemiştim. Menüde ne olduğunu görmek için *sabırsızlanıyordum*.

Koridordan gürültülü bir çarpma sesi yükseldiğinde güldüm. Çayımın son yudumunu aldıktan sonra elimdeki kupayı tezgâha bıraktım.

Gürültüye doğru başını çevirdiğinde Smee'nin bakışları irileşmişti. Tekrar bana döndü. "Orada kilitli mi kaldı?"

Doğrularak smokin ceketimi ilikledim ve yanından geçerken durup omzunu sıktım. Elimin altındaki kasları gerildi. "Oyuncaklarımla ne yaptığın seni hiç alakadar etmez, Smee."

Bakışları donuklaşırken başını salladı. "Üzgünüm, patron."

Gülümsedim. "Sorun yok."

Parmaklarımı cebimdeki anahtara sardım. Yatak odama doğ-

ru ilerledikçe vurma sesi artıyordu. Wendy'nin ahşap kapıya uyguladığı güç menteşelerin oynamasına sebep oluyordu. Parmaklarımın arasındaki metali kilide doğru ittikten sonra açılan kapıyla birlikte Wendy'nin kızaran yüzü beni karşıladı. Yumruğu havada asılı kalmıştı.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Her şey yolunda mı? Deliye dönmüş gibisin."

Yanaklarındaki kırmızılık, altımda olduğu anlardan birini gözümün önüne getirdiğinde uyarıldığımı hissettim. Bakışlarım vücuduna odaklanırken bu düşünceyi zihnimden silmeye çalışıyordum. Moira'ya aldırđığım elbise her bir kıvrımını sarıyordu.

Büyüleyiciydi. Zarif ve öz güven dolu. Kare yakası ve açık sırtıyla birlikte giydiği bebek mavisi elbise enfesti. Kolumda hoş gözükecek kadar iyi ve her bir adamın ona sahip olmak isteyeceği kadar büyüleyici.

Mükemmel küçük oyuncağım.

Dişlerini sıktı. "Beni buraya kilitledin."

"Tedbir aldım diyelim."

Bir süre daha onu süzmeye devam ettim. İçinde olmanın nasıl bir his olduğunu anımsarken kaliteli bir şarabı yudumlar gibi ânın tadını çıkarıyordum. Damarlarımda akan kan aletime yönelirken bacaklarımın arasında sertleştđđimi hissettim.

Kollarını iki yanına uzatmıştı. "Evet, onay verdin mi?"

Bu sinsi kaltağa karşı anlık da olsa bir şeyler hissettiğim için öfke göğsümü doldurdu. Onu zihnimden atmaya çalıştım. Yerini, Ru öldüğünden beri ruhuma bulaan karanlık hislerle doldurmaya çalışıyordum.

Tamamen bir parçası olduğu ölümden bahsediyordum üstelik.

Gözlerimi kıstım. Öfke bir sarmaşık gibi kaslarımı sarmaya başladı. "Fena değil," dedim.

Yüzü asıldığında arkamı döndüm. “Beni takip et, geç kalma-
yalım.”

Cilalı ahşap zeminde arkamdan ilerlerken topuklu ayakka-
bıları yeri dövüyordu. Arkama dönmek için onun bir hain
olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Yalandan sözümü din-
liyormuş gibi yapmasına kanacak değildim. Bu kadar acınası
ve aptalca numaralara düşecek kadar beni küçümsüyorsa aptal-
lık ederdi. Bu yüzden kardeşi Jonathan’ı gündeme getirmiştım.
Aklımda gerçekten ona zarar vermek yoktu. Birini aramamış-
tım bile. Karşınızdaki kişiye boyun eğdirmenin en kolay yolu
onları zayıf noktalarından vurmaktır ki Wendy için bu *ailesiydi*.

Kongre merkezine yolculuğumuz sessiz geçti. Wendy,
camdan dışarı bakarken parmaklarını birbirine dolamıştı, ifa-
desi yorgun ve kasvetliydi. Limuzinde hemen karşısında otu-
ruyordum. Uçucu bir kokteyl gibi öfke ve arzum birbirine ka-
rışmış bedenimde kol geziyordu. Bu da bedenimin alev almak
üzereymiş gibi hissettirerek titremesine sebep oluyordu.

Bedenimin ona karşı tepkisini kontrol edemediğim için ol-
dukça öfkeliydim. Onu ilk gördüğümde arzu gözümü kör et-
mişti. Hem onun yüzünden hem de düşmanımın kızını ağzına
boşalarak boğmanın hayaliyle.

Dürüst olmak gerekirse bu fikir hâlâ cezbediciydi. Ancak bu
sefer gözlerimi dört açmıştım ve bir daha kapatmayacaktım. Bu
kadar kısa zamanda onun bana fazlasıyla yaklaşmasına izin ver-
miştim, fazla rahat davranmıştım.

Tavrımın büyük bir sebebi ise onu tehdit olarak görmemem-
den kaynaklanıyordu.

“Yanlış bir şey yaparsan ne olacağını sana hatırlatmama ge-
rek yok sanırım,” diye sordum limuzin durduğunda.

Gözlerini kıstı. "Yürümeyi öğrendiğimden beri bunu yapmaya programlandım. Motivasyon konuşmasına ihtiyacım yok."

Arabanın içine yayılan öfkeyi hissedebiliyordum ve bu öfke ortalığı yakıp kavurmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Önceden öyle olabilir," dedim öne doğru eğilerek. "Ama artık boynunda bir *tasma* var, güzelim. Beni zorlayacak bir şey yapma." Yerimden kalkarak cebimdeki kadife kutuya uzandım.

Yanına yaklaştığımda bedeni limuzinin kapısına doğru sinmişti. Sanki yakınımda olmayı kaldıramıyor gibiydi.

Parmaklarım boynuna uzandı ve ipeksi saçlarını omzuna doğru ittim. "Kaçmaya çalışmayacaksın." Kutuyu açtığımda elmaslarla süslenmiş kolyeyi görür görmez nefesi kesildi. "Dikkat çekecek *hiçbir şey* söylemeyeceksin de yapmayacaksın da."

Soğuk taşları olan kolyeyi elime alarak öne eğildim. Boynuna yerleştirdikten sonra parmaklarım teninde geriye doğru uzanarak kolyeyi bağladı. Bakışlarım dudaklarından boğazına dönerken karnımın altında yoğun bir istek hayat bulmuştu. "İşte." Parmaklarım inip kalkan göğsünün üzerindeki mücevhere uzandı. Aldığı derin nefeslerle elim de inip kalkıyordu. "Bütün iyi kızların güzel bir kolyesi olmalı."

Başını çevirerek bakışlarını pencereden dışarıya odakladı. Elimi çenesine uzatarak yüzünü kendime doğru çevirdim. "Ne olursa olsun kolyeyi çıkarmayacaksın. Anladın mı?"

Çenesi seğirdi. "Anladım."

"Mükemmel."

Şoföre, inmeye hazır olduğumuza dair bir işaret verdiğimde önümdeki kapı açıldı. Limuzinden indikten sonra ardımdaki kapıya döndüm. Wendy elini uzattığında, parmakları avucumu gıdıklıyordu. Kırmızı halıyı aydınlatan kameraların flaşları yanıp sönerken kalkmasına yardım ettim ve onu kollarıma aldım.

Bir kolum belini sararken bana oldukça yakındı. Bir anda nasıl değiştiğine yakından şahit oldum. Yüzü aydınlanarak kocaman bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Bana odaklanan gözleri sınımsıyordu. Kalbim tekledi, yine vücudum onun yanındayken kontrolünü kaybettiği için kendimden nefret ettim.

Eğilerek burnumu saçlarına gömdüm. “İyi bir kız ol ve ben de taşta değil yatakta yatmana izin vereyim.”

Elimin altındaki sırtı gerildiğinde gülümseyerek bana döndü. Ancak gözlerinde soğuk ve karanlık bir şeyler vardı. “Önden buyurun, *efendim*.”

İçeriye doğru ilerlerken kalbim göğsümde taklalar atıyor, heyecan damarlarımda akan kana karışıyordu.

Artık hedefime çok yaklaşmıştım. *İntikamın* tadını damağımda alabiliyordum.

WENDY

Hook'un benimle konuşma şekli kanımın donmasına sebep olmuştu.

Yaptıklarından *nefret* ediyor olmamın yanı sıra bana ettiği hakaretler bıçak misali tenime saplanarak acı veriyordu. Damarlarıma karışıp kanımın donmasına sebep oluyordu.

Parmaklarım kolyeye dolandığında, bunu çıkartmamı neden istemediğini merak ettim. Güzeldi ancak maddi değeri dışında herhangi bir önemi olduğunu sanmıyordum. Ne takacağımı bile kontrol edemiyor olmak içimde yeni keşfettiğim gurura sert bir darbe vurmuştu.

Balo salonuna girerken Hook'un kalçama uzanan eli, tenimin kavrulmasına sebep oluyordu. Bu tip etkinliklerde her zaman olduğu gibi salon çok güzeldi. Kristal avizeler tavana asılmıştı ve masalar krallara layık donatılmıştı. Ancak bundan hiç etkilenmemiştim. Oldukça kıymetli olduğum yalan değildi. Babam fazlasıyla zengindi ve bu tip bağış gecelerinin çoğunda bilinen bir simaydı.

Buraya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bu düşünce

zihnimde vuku bulduğunda uzanarak günler sonra göğsüme dolan umuda sıkıca sarıldım.

Smokinler ve balo elbiselerinin arasından geçerek bara ilerleyene kadar yürüdük. Hook, kendine sek viski sipariş ederken bana da bir kadeh şampanya uzattı. Bir yudum alarak dilimde patlayıp mideme inen kabarcıkların tadına baktım. Normalde alkolün verdiği hissi sevmezdim ama yüzümdeki sahte gülümsemeyi korumak için *bir şeylere* ihtiyacım vardı.

“Doğum günün kutlu olsun bu arada.” Kadehini benimkine tokuşturdu. “Birkaç gün gecikmiş olmamı affedersin herhalde, biraz dalgındım da.”

Göğsüm keskin bir öfkeyle doldu. “Bunu nereden biliyorsun?”

Gülümseyerek kadehini bar tezgâhına bıraktı. “Ne kadar çok şey bildiğimi bilsen şaşarsın.”

“Bu ne demek?”

“Ne *diyorsam* o demek.” Bana doğru eğildiğinde bakışları buz gibiydi. “Doğum tarihini biliyorum, Wendy Michaels.” Dudaklarını yanağıma bastırdı. “Ölüm tarihini de bileceğim.”

Kalbim tekledi. “Bu bir tehdit mi?”

İç çekerek geri çekildi. “Tehditlerin zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Sadece gerçekleştirmeye niyetlendiğim şeylerden bahsederim.”

İçinde bulunduğum bu durumdan ötürü içim öfkeyle doldu. “Beni zaten öldürecekse neden itaatkâr *kaltağın* gibi davranıyorum ki?” Sesimin ne kadar yüksek çıkıp da etrafa yayıldığını biraz geç fark etmiştim.

Eli hızla uzanarak boynuma sarıldı ve beni kendine çekti. Diğerleri tutkulu bir yakınlaşma yaşayan âşıklar gibi göründüğümüzü düşünebilirdi. Ama benim hissettiğim tek şey huzursuzlukla boğazıma ulaşan panik dalgasıydı.

“Ne söylediğine çok dikkat et.” Tutuşunu gevşetti. “Yufka yüreklisin, sevgilim. Seni endişelendiren kendi hayatın olmamalı.”

Yüzüm düştü. Dişlerimi o kadar sertçe sıkımsıttım ki azı dişlerimden birisi kırılmış olabilirdi.

Işık saçan bir çift bize doğru yaklaşılmaya başladığında yavaşça yan tarafa döndü. “Neşelen, canım, gösteri zamanı.”

“Sayın emniyet müdürüm, sizi görmek harika.” Sesi zengin bir çikolata gibi baştan çıkarıcı ve günahla doluydu. “Ve güzel karınız. Tekrar merhabalar, Linda. Seni görmek her zaman büyük bir zevk.” Bana doğru uzanarak kolunu belime dolamadan önce kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu gece bana Wendy Michaels eşlik ediyor.”

O kadar geniş bir şekilde gülümsüyordum ki yanaklarım acıyordu.

Adamın dudakları kıvrıldığında gür bıyıkları titredi. “Peter’in kızı olan Wendy Michaels mı?” Gülerek Hook’a döndü. “Bu seferkini nasıl cebe attın? Senin fiyat aralığının biraz dışında gibi gözüküyor?”

İşittiğim hakaretle göğsüm sıkıştı.

Linda kıkırdadı. “Ah, sevgilim. Kabalaşma.”

Hook’un da gülmesini bekliyordum ancak gülmedi. Başını eğerken vücudu gerildi. “Ne demek istediğini sanırım anlamadım Reginald. İmada bulunduğun kişi *ben* miyim?” Kendisini işaret etti. “Yoksa kolumda olmasını seçtiğim kişi mi?”

Emniyet müdürünün ifadesindeki gülümseme silinirken ortam gerildi. Hook’un adama doğru attığı bakışlardan öfke yayılıyordu. “Eğer bir centilmen, bir hanımefendiye hakaret ettiyse nerede özür dilemesi gerektiğini bilir.” Kaşlarını kaldırdı.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarparken bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

Reginald boğazını temizledi, bakışları bana döndü. “Üzgünüm, Bayan Michaels. Saygısızlık etmek istememiştim.”

Hook'un ne kadar nüfuzlu bir adam olduğunu fark edince bakışlarım irileşti. Emniyet müdürüyle bile böyle konuşuyorsa ondan kurtulabileceğimi nasıl düşünebilirdim ki?

Emniyet müdürü duruşunu değiştirerek bakışlarını odada gezdirmeye başladı. "Ru, hâlâ vebalıymış gibi bu tip ortamlardan uzak mı duruyor yoksa?"

Hook'un bedeni gerildi. Belimdeki elini sıkmaya başladığında huzursuz hissederek dudaklarımdan minik bir inilti döküldü. Bakışları bana döndüğünde parmaklarıyla sıktağı yeri ovmaya başladı.

"Ne yazık ki Ru'nun ani bir şekilde süresiz izne çıkması gerekti," dedi. Sanki kelimeleri zorla söylüyormuş gibi boynundaki damarlar gerildi.

Linda iç çekti. "Bu kulağa harika geliyor. Reginald'a da emekliliğe ayrılmasını söyleyip duruyorum."

Emniyet müdürü Hook'a bakarken kaşları çatılmıştı. "Bu çok yazık," dedi yavaşça. "Onunla gelecek hafta bir bağışla ilgili toplantımız vardı."

Hook hafifçe gülümsedi, âdemelması hareket etti. "Zannediyorum ki toplantıyı benimle yeniden planlamanız gerekecek."

Emniyet müdürü başını salladı, dişlerini sıkıyordu. "Ru her zaman çok..."

Hook'un parmakları kalçamı sıkıp beni kendine daha da çok bastırduğunda kulaklarım uğuldamaya başladı. Başımı kaldırarak ona baktım, ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum bile. Çenesindeki kas seğiriyordu ancak bakışları Reginald ve karısının üzerindeydi.

Bunu bana hangi gücün yaptırdığını bilmiyordum ve gecenin sonunda gerçeğe dönünce pişman olacağımı da biliyordum ama uzanıp kolunu okşamaktan kendimi alamadım. "Sevgilim, ayaklarım ağrımaya başladı. Bana yerimize kadar eşlik edebilir misin?"

Hook'un bakışları bana çevrildiğinde kaşları kalkmış, bakışları yumuşamıştı. Elimi kendi eline alarak dudaklarına götürdü. Nazikçe elimin tersine bir öpücük bıraktı. "Tabii ki, bir tanem."

Kolumda bir ürperti yayılırken hain kelebekler karnımda uçuşmaya başladı.

Benim neyim vardı böyle?

Önümüzdeki çifte başını salladı. "Emniyet müdürüm. Linda. Müsaadenizle."

Yürümeye başladığımızda konuşmasını böldüğüm için kızıp kızmadığını bilmediğim için gerilmiştim. *Aklımdan ne geçiyordu ki?*

"Üzgünüm," diye mırıldandım masaya ulaştığımızda. "Ben sadece... Sen rahatsız olmuş gibi görününce ve adam da konuşmaya devam edince ben-"

Sandalyemi çekerek oturmama yardımcı olduktan sonra parmaklarını dudağıma bastırdı. "Sus."

Ağzım kapandığında rahatsızlık hissi bir yılan gibi içimde dolanıyordu. Onun yanındayken hissettiğim kaygıyı hayatım boyunca hiç hissetmemiştim. Genelde karakteri dalgasız deniz gibi sabit ve pırıl pırıldı. Ama yüzeyine çarpacak tek bir damlayla birlikte tüm sakinliği yok olabiliyordu ve yağmurun ne zaman başlayacağını bilmiyordunuz.

Masada oturan birkaç kişinin üzerinde gözlerimi gezdirdim. Bu tip etkinliklerden tanıdığım yüzler vardı. Ancak burası Florida değil Massachusetts olduğu için etrafım birçok yabancıyla sarılmıştı. Hiçbiri dikkatini bana vermiyordu. Herkesin gözü onun üzerindeydi ve bunun için onları suçlayamazdım. Bana neler yaptığını bildiğim hâlde odadaki en güçlü adamın yanında olmak içimi garip bir hisle dolduruyordu. Bunu göz ardı edebilmeyi istesem de durum böyleydi. Emniyet müdürüyle aralarındaki konuşmayı bölmüş olmam da bu yüzdendi. Hook'u hiç bu

kadar tedirgin görmemiştim. *Bu durum* onu geriyordu. Zihnimdeki düşünceyi itmeye çalıştım, onu kafama takmamam gerektiğinin bilincindeydim.

Ama takıyordum.

Gerçek yüzünü bana göstermeden önce ona kapılmaya başlamıştım. Belki de kapıldığım, bana gösterdiği o kişiliği idi. Ama hislerim bir anda yok olmamıştı. Ruhum parçalara ayrılırken yavaşça değişmeye başlamış ve etraflarındaki çatlaklardan kendilerine yol açmışlardı. Hook'a karşı *hislerim* değişip tanınmaz bir hâl almış olsa da ortadan kaybolmamışlardı.

"Ru'yla tanıştım, değil mi?" diye sordum. Kelimelerin dudaklarımdan fırlamasına engel olamamıştım.

Masada ritim tutan parmakları duraksadı. "Tanıştın."

"Emekli olmasına sevindim."

Hook'un yüzü hızla bana döndü. Elini uzatarak sandalyemin altından tutmuş ve ahşap zeminde gürültüyle beni kendine çekmişti. Zorlukla nefes aldım. Boğazıma dolan buz gibi hava, göğsüme yayılan utancın aleviyle birbirine karıştı.

Burnu benimkine sürtündü. Bakışlarındaki yoğunluk yerimde donakalmama sebep olmuştu. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama son vermelisin. Beni denemeni öneririm."

Kalbim tekledi. "Ben oy... Oyun falan oynamıyorum."

Derin bir nefes alırken bakışları önce dudaklarıma ardından bir kez daha gözlerime odaklandı. Aramızda yoğun bir enerji vardı. Üzerimdeki bakışları arka tarafa odaklandığında tüm tavrı aniden değişti.

Eli masanın altından bacağıma uzanıp sıkmaya başladığında yerimden zıpladım. "Neyin tehlikeli olduğunu unutma."

Yüzüm asıldığı an öfke içime dolmaya başladı. "Sanki unutmam mümkün..."

"Wendy?"

3.1

JAMES

Wendy arkasını dönünce Peter'la yüz yüze geldi.

“Baba?” Sandalyesinden kalkmaya çalıştığında bacağındaki elimi sıkılaştırarak onu yerinde tuttum. Bakışları bana döndüğünde kaşları çatılmıştı. Ben de başımı eğerek bakışına karşılık verdim.

Olanların farkına vardığı an gözleri kısıldı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Bakışları benden babasına ve ondan Tina'ya çevrildi. Tina, altın rengi işlemeli yeşil bir elbise giymişti ve aval aval bakıyordu.

Peter'ın ifadesine bir şaşkınlık yayılmıştı. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken alını kırıştı. Elimi Wendy'nin bacağından çektim ve kolumu sandalyesinin sırt kısmına uzattım. Küçük planlarının işe yaramadığını anlayacağı an gelip çatmıştı.

Ru'yu benden almış olabilirlerdi ama ben de Wendy'ye sahiptim. Kaçamazdı.

“Peter,” diye karşıladım onu. “Ne büyük bir zevk.”

Dudakları kıvrıldı. “Hook.”

“Sizi tanıştırmak isterdim ama zaten birbirinizi yakından tanıyor sunuz.”

Garsonlar salataları servis etmek için gelene kadar olduğu yerde dikildi, ifadesi donmuştu. Boğazını temizleyerek elini Tina'nın beline yerleştirdi. Ardından sandalyelerine doğru ilerlediler.

Wendy'nin omuzları düşmüştü. Yüzümdeki geniş gülümsemeyle ona baktım. *Aynen öyle, güzelim. Oyun bitti.* Bana karşı kimse üstün gelemezdi.

Garsonlar salatalarımızı servis ettiğinde çatalımı alarak damarlarımda kol gezen heyecanla domatese batırdım. Wendy, yanımda huzursuzca kıpırdanırken Peter'in bakışları üstümüzdeydi.

Kolum hâlâ Wendy'nin sandalyesinin arkasında uzanırken çatalımı ağzına götürdüm. “Acıktın mı?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı.

Çatalı kendi ağzıma götürdüm. Domatesin suyu ve çekirdekleri dilime yayılmıştı.

“Mmm,” diye mırıldandım. “Bunları *patlatmaya* bayılıyorum.” Peter'a gülümserken kolumu sandalyeden çekip Wendy'nin omuzlarına uzatmıştım. Parmaklarım çıplak teninde geziniyordu. Wendy, kolumun altında kaskatı kesildi, bakışları tabağına odaklanmıştı. Dikkat çekecek kadar sessizdi. Bodrum katımdaki o cesur kız, babasının karşısına çıktığı an yok olmuştu.

Bunun beni, olması gerekenden daha fazla rahatsız ettiğini hissettim.

“Wendy.” Peter iç çekti. “Burada ne yapıyorsun? Malikânede olman gerekmiyor mu?” Bakışları masada geziniyordu. Herkesin dikkati üzerimizdeydi ve olay çıkartmak istese de hiçbir şey

yapamaması enfes bir histi. Ancak Peter’la aramızdaki fark buydu. O toplumun baskısını dikkate alarak hareket etmek zorundayken ben, insanların ceplerini doldurup onlara dokunmadan işime devam ediyordum.

Babasının sorusuna karşı Wendy başını kaldırdı. Çatalına sardığı parmak boğumları bembeyazdı. “*Malikânede* derken neyi kastediyorsun?”

Tina elini uzatarak Peter’ın koluna yerleştirdi. Bu harekete karşı Wendy’nin çenesi kasıldı.

İlginç.

“Sanırım babanın söylemeye çalıştığı şey,” diye söze başladı Tina. “Seni görmeyi bekleyeceğimiz son yer burasıydı.” Bakışları bana döndü. “Ve yanında olmanı bekleyeceğimiz son... kişiylesin.”

Konuşmak üzere dudaklarımı aralasam da Wendy benden erken davrandı. Gözleri alev saçıyor gibiydi. Öne doğru eğildiğinde omzundaki elim düştü. “Peki, beni burada gördüğünüze neden bu kadar şaşırdınız? *Açık izin* almadığım için mi?”

Peter, boğazını temizledi. “Küçük gölgem-”

Wendy’nin bakışıyla babasının sözü havada kaldığında, hideti uyarılmama sebep oldu.

“Belki hatırlamıyorsun baba ama bu tip yerlere seninle gelirdim.”

Peter etrafa baktı, tüm gözler kızının taşkınlığına çevrilmişti.

“Ve bilgin olsun,” diye devam etti Wendy. Yanakları kızarmaya başladı. “Tina’nın fikrine ya da ilgisine hiçbir zaman *hiçbir* konuda ihtiyacım olmadı. Özellikle de nerede olduğuma kafa yormasına gerek yok.”

Tina’nın ağzı açık kaldı.

Wendy'nin taşkınlığına karşı dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Öfke saçarken ne kadar çekici olduğunu görmek bedenimin ısınmasına sebep oldu.

“Yeni koruman beni bulamadığında nerede olduğumu umursamadın mı?”

Elim sırtından uzanarak boynundaki kolyenin arka kısmına dolandı, söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmak için hafifçe sıktım.

Peter'ın kaşları kalkmıştı. “Konumuz bu mu? Seni güvende tutmaya çalıştığım için mi evden kaçıyorsun?”

Wendy, alayla dudaklarını eğdi. Çatalını tabağındaki salataya daldırdı.

“Yanındakine sahip çık,” dedi Tina, bana dönerek.

Gülümseyerek sandalyeme yaslandım. “Nedenmiş o?”

Olaylar enfes bir şekilde geliyordu. Bu durumun Peter'ı böylesine üzeceğini tahmin etmemiştim.

“Wendy, burası ne yeri ne zamanı.” Peter'ın sesi keskindi. Sesi, karşısında duran bir çocuğu cezalandırır gibi emreden bir tondaydı. “Özel bir yere gidip konuşmak ister misin?”

Wendy'nin bakışları bana döndü. Yerimden kımıldamadım, elindeki fırsatı değerlendirip değerlendirmeyeceğini görmek istiyordum.

Çenesini kaldırarak derin bir nefes aldı. Başını iki yana salladı. “Hayır. Diyecek bir şey kalmadı.”

İtaatkarlığının verdiği zevk içime dolmaya başladığı an onun ödüllendirebileceğim biri olmadığını kendime hatırlattım. O bir *haindi*.

Ama yine de babasıyla konuşma şeklinde bir gariplik vardı. Sanki iyi anlaşıyorlarmış gibiydiler.

Gözleri uzunca bir süre kızından ayrılmadı. Tina araya girene kadar söylenmeyen kelimeler aralarında asılı kaldı. “Peki, ikiniz nasıl tanıştınız?” Şampanya kadehiyle bizi işaret etti.

Viskimden bir yudum aldım. *Çünkü onu, benim barıma gönderdin seni zavallı domuz.*

“Bunu sana zaten söylemedi mi?” Wendy başını yana eğdi. “Beni *patlattı.*” Masadaki herkesin nefesi kesildiğinde içkim boğazıma kaçtı. Öksürüğümü yatıştırmak için elimi göğsüme vurdum.

“Wendy,” dedi Peter uyarırcasına.

Wendy’nin gülümsemesi genişledi. “Ne oldu, baba? Umur-samaya mı karar verdin?”

Aklım karışmıştı.

Ortadan kaybolduğunu fark etmediği için babasına kızgın olmasını anlıyordum. Buna alınması normaldi ancak neden işin içinden sıyrılmaya çalıştığını anlamıyordum. Zaten beni yok etmek için birlikte çalışıyorlardı. Bu yüzden tanışmış olmamız şaşılacak bir şey değildi.

Eğer başka bir fikirleri yoksa tabii.

Zihnimdeki düşünceyle birlikte yaralı kalbim sızladı.

“Daha önemli olan soru bence şu,” diye devam etti Wendy. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?” Çatalıyla önce babasını ardından beni gösterdi.

Peter, ellerini ağzının önüne doğru uzatarak arkasına yaslandı. “İlgi çekici bir tanışma değildi. İş için bir araya geldik.”

Güldüm. Parmaklarım Wendy’nin boynunun yan tarafında geziniyordu. Kolyeye her dokunduğumda geriliyordum. *Benim sahipliğim böyle olurdu işte.* Ve tabii bir de kolyeye bağlı olan GPS vardı ama bu konuyla alakasızdı.

“Ah, bu kadar mütevazı olma Peter,” diyerek ona küçük bir taş attım. “Aramızda *tanışıklıktan* fazlası var. Ayrıca yakın olduğum kişileri gayet iyi tanıdığını düşünüyorum. Ben de bu iyiliğine karşılık vermek istedim.”

Peter gözlerini kısmış, parlak dişlerini göstermek adına dudaklarını aralamıştı. “Evet, bu doğru.” Etrafına bakındı. “Peki, bu gece neredeler?”

Vücudum gerildi. Öfke bir kasırğa gibi göğsümde gezinmeye başladı. Wendy’nin yüzü bana döndü. Önce beni süzdü sonra babasına döndü, gözlerini az da olsa kıstı. Çatalını bıraktığı an çıkan gürültü kulaklarımı çınlattı. Elini inip kalkan göğsüme yerleştirdikten sonra yukarı doğru uzanan parmakları çenemi buldu. Dokunuşu beni şaşırttığı için gözlerime inen sis dağılmaya başlamıştı.

Öne eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. “Derin bir nefes al. İnsanlar bakmaya başladı,” diye fısıldadı.

Kendimi toparlamaya çalışırken derin nefesler aldım.

Wendy, arkasına yaslandı ve bakışlarını babasına çevirdi. “Bu ne anlama geliyor?”

Bu sorusuyla göğsüm sıkıştı. Çünkü Peter’in planının bir parçası olarak bunun ne anlama geldiğini *tam anlamıyla* biliyor olmalıydı.

“Wendy, bu basit bir soru.” Peter iç çekti.

“Bu oldukça doğru.” Wendy’yi yanıma çekerken gülümse dim. Elim okşamak üzere saçlarına uzandı. “Çok daha *davetkâr* birini buldum diyelim.”

Peter’in çenesi seğirdi. Öne doğru eğildiğinde bakışlarıyla kızına yalvarıyordu. “Kimin yanında oturduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

Wendy'nin ifadesi sertleřti. "Onun *tam olarak* kim olduđunu biliyorum. Beni řüpheye dűřüren sensin."

Kalbim tekledi. Birbirleriyle konuşma tarzlarına bakılırsa aklımdaki teori doğruydu.

Babasının kim olduğunu bilmiyordu.

Bu da bana hiçbir zaman ihanet etmediği anlamına geliyordu.

WENDY

Yemeğin kalanı gergin bakışmalarla geçmişti. Gümüş çatal bıçak takımının sesi ve sahneye çıkıp adaletsizliklerin, milyon dolarlık partilerin binlerce dolarlık davetiyeleriyle çözebileceğini düşünen insanların, şiirsel konuşmaları dışında hiçbir konuşma yoktu.

Ama içim öfkeyle doluydu.

“Malikânede olman gerekmiyor mu?”

Yokluğumu bile fark etmemişti. *Kaçırılmışım* ve yokluğumu fark etmemişti.

Aylardır kendime, onun hatırladığım o adam olmadığını anlatmaya çalışıyordum. Ancak tam da bu akşam ruhumun bedene tutunduğu o bağ sonunda kopmuş, yere dağılarak yüzlerce parçaya bölünmüştü.

Yokluğumun farkına varmamıştı.

Ama bu davete elbette katılması gerekiyordu.

Tanrı korusun, ya imajına bir laf gelseydi? İnsanların üzerinde bıraktığı şu kıymetli imaj hem de. Onu nasıl gördüğümün hiçbir önemi olmadığını artık farkındaydım.

Hook'un arkadaşı Ru'yla ilgili de anlamadığım bir olay vardı. Emniyet müdürüyle yaptıkları sessiz konuşma ve arkadaşının ismini duyunca Hook'un paniklemesi bunun en büyük kanıtıydı. Üstelik bir de babam, arkadaşlarının kaybolmasıyla alakalı espri yapmıştı. Her bir hareketi sinirlerimin daha da gerilmesine sebep oluyordu.

Hook'un beni neden buraya getirdiğini biliyordum, bu oldukça açıktı. Ama babamın *ona* neden sataştığına bir türlü anlam veremiyordum.

Hook gibi biriyle kendisinin ilgilenmesini gerektirecek ne olabilirdi?

Eğer gösterdiği gibi birisi değilse tabii...

Ve bu düşünce, kendimi dünyadaki en aptal insan gibi hissetmeme sebep oldu. Çünkü nasıl olurdu da aynı evi paylaştığınız, aynı havayı soluduğunuz, her bir hareketine taptığınız, tüm kalbinizle sevdiğiniz birinin kim olduğunu gerçekten anlayamazdınız?

Olanları idrak ettiğim an zihnimde söylenmeyen tüm cümlelerimin ve karşılık vermek istediğim tüm anların gizlendiği odacığın kilidi paramparça oldu. Bunları yapmak yerine insanlara başımı sallayıp gülümsüyordum. Tepki gösterdiğim için Hook'un bana kızabileceğinin farkındaydım ama umurumda değildi. Sonunda *-sonunda-* özgürce konuşabiliyordum. Hook, buna izin verip beni cesaretlendirdiğinde de arkamda duran birisi varmış gibi hissetmiştim.

Her ne kadar karışık görünüyor olsa da...

Yanındaki adamın söylediği bir şeye başını sallarken bakışlarımı ona çevirdim. Zihnimde dolaşan karmakarışık düşüncelerden ötürü midem karnımda taklalar atıyordu. Nasıl oluyordu da bir saat önce beni hayatımla tehdit edip beni bodrum katının

duvarlarına zincirleyen bu adam, bana değerliymişim gibi hissettiren tek kişi olabiliyordu?

Emniyet müdürü bana hakaret ettiği için *özür dilemesini* sağlamıştı. Babama ve o sürtük asistanına karşı çıktığımda boynumu ovalayarak bana destek olmuştu. Ve bunlar Hook'un hareketleri gibi değildi.

James gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak sadece oyun oynuyor olduğunu kendime hatırlattım. Bana karşı olan davranışlarının hiçbir *le-hime* değildi ve yaptıklarını unutmamın bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Bakışlarımı Hook'dan ayırarak bize doğru yaklaşan ikizlere çevirdim. Bize ulaştıktan sonra kulağına bir şey fısıldamak üzere yanımdaki adama doğru eğilmişlerdi. Hook'un, bacağımın üst kısmında gezinen eli donakaldı, oturduğu yerde doğrulmuştu. Bacağımı hafifçe sıktıktan sonra yerinden kalkarak peçetesini masaya yerleştirdi. "Bana bir dakika müsaade edin, ilgilenmem gereken bir konu var."

Yerinden kalktıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurarak bakışlarını babamdan ayırdı. Parmakları saçlarımda geziniyordu. "Uslu ol," diye mırıldandı tenime doğru. "Seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın."

Endişe kanıma karışırken benden uzaklaşmaya başlamıştı. Kararsızlıkla kasılıyordum. Babam *hemen* yanımda oturuyordu ve bu dünyada beni kurtarabilecek tek kişi oydu ama karşılığı ne olacaktı?

Jon'un güvende olduğuna emin olmadan tek bir adım bile atmazdım ve babam da Jon'u önceliği olarak görmediğini bana defalarca kez kanıtlamıştı.

Hayır. *Benim sorunum neydi?* Jon'un ölmesine izin vermezdi. Hâlâ onun çocuğuydu sonuçta.

Midem bulanırken boğazım düğümlenmeye başladı. İnsanların iyi niyetli olduğunu düşünen biriyken ne tür bir katil olduklarını sorgulayan birine dönüşmüştüm. Suçluların yanında birkaç gün geçirir geçirmez etrafımdaki olaylara hızla adapte olmuştum.

Bu durumun beni rahatsız etmesi gerekiyordu ancak ufacık bir rahatsızlık bile duymamıştım.

“Wendy, seninle konuşmak istiyorum, lütfen.” Babam peçetesiyle ağzının kenarını sildikten sonra peçeteyi masaya yerleştirdi. “Özel olarak.”

Kalbim tekledi. Hook’un bunu hoş karşılamayacağını biliyordum ama... Hook burada değildi. Ve birkaç cevap almayı hak ediyordum. Başımı sallayarak sandalyemi geriye doğru ittim ve etrafıma baktım. Üzerime atlayıp beni kollarına alacak kimse yok gibiydi ve attığım her adımla nefes alışverişim rahatlamaya başlamıştı. Kimse peşimden gelmiyordu.

Balo salonunu aşarak arka taraftaki verandanın kapısına ulaştık. Babam önce benim çıkmama müsaade ettikten sonra peşimden geldi. Dışarıda bir tek biz vardık. Esen rüzgâr tenimin ürpermesine sebep oldu.

“Bana ulaşmak için seni kullanıyor.”

Bir anda söylediği cümleye karşılık başımı kaldırdım. Elimi göğsüme götürdüm. Ne beklemem gerektiğini bilmesem de yokluğumu fark etmediği hâlde buraya gelebildiği ve hayatımdaki her şeyi kaçırdığı için özür dileyeceğini düşünmüştüm.

Babam hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor olmam boğazımda acı bir tat bıraktı.

Kahkaha attığım sırada başımı iki yana salladım. “Gerçekten ortalarda olmadığımı fark etmedin mi?”

“Wendy, mantıklı davran. Eğer ilgi çekmek için böyle yapıyorsan-”

“Soruma cevap ver!” Yanımda duran ellerimi yumruk yaptım. İç çekerek elini kaşına uzattı. “Koruma ekibim senin evde olmadığını söyledi. Ben de öfke krizine girdiğini falan düşündüm.”

Söylediği kelimeler birer bomba gibi göğsüme düştü. *Öfke krizi*. Bir çocukmuşum gibi.

“Psikopat bir suçluyla gülüp oynadığını bilsem dünyayı didik didik edip seni bulurdum.”

Ağzım hayretle açıldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“*Neyi?*”

“Onun psikopat bir suçlu olduğunu.” Midem bulandı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sen nasıl *bilmiyorsun?*” Kollarını iki yana açtı. “Oldukça tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Wendy. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir oyun.”

İçimdeki öfke büyüyerek boğazıma tırmandı. “Beni küçümseme!”

Gözleri irileştiğinde ellerimi saçlarımdan geçirerek ileri doğru bir adım attım. Kalbim sertçe göğsümü yumrukluyordu. “Ağzını kapalı tutup güzel görünmesi gereken bir porselen bebekmişim gibi davranılmasından bıktım. Benim fikirlerim *önemli*.”

Bakışları yumuşadı. “Tabii ki de önemli, küçük gölgem.” Bana yaklaştı. “Çaba gösteriyorum.”

Yüzümü astım. “Annem öldüğünden beri çaba göstermiyorsun.”

Çenesi gergindi. “Annen hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Ellerimi kaldırdım. “O zaman ben aptalım yani. Hook’u bilmiyorum. Annemi bilmiyorum. *Seni* de bilmediğime o kadar eminim ki.”

“Seni buraya gelmek için zorladı mı?” Bir adım daha yaklaş-

tığında ses tonu sanki kafesteki bir hayvanı sakinleştirmek ister gibiydi. “Seni... Seni *incitti* mi?”

Dişlerimi sıkarken nefesim kesildi. Ona bağırma isteğimi zorlukla bastırıyordum. “Jon nasıl?” Cevap vermek yerine bunu sormuştum.

Hareketleri yavaşladı. “Ne?”

“Jon’un nasıl olduğunu sordum. Oğlun ya hani.”

“Bu konuşmayla ne alakası var?” Kaşlarını çatı.

“Çok alakası var.” Onu görmeye gitmiş olabileceğini düşünürken kalbim umutla doldu. En azından onunla telefonda konuşup iyi olduğunu öğrenmiş olduğunu düşünüyordum.

Bir elini yüzüne götürdü. “İyi olduğuna eminim.”

Bir tuğla gibi göğsüme oturan hayal kırıklığı içimin parçalanmasına sebep oldu. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Onunla konuşmamıştı bile. Bir telefon konuşması bile yapmayan bu adamın, onu, Hook’tan koruyacağına nasıl güvenebilirdim ki?

Jon’un yapayalnız olduğunu düşününce suçluluk duygusu içimi doldurdu. Kendi başına bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes verdim. Bulunduğum durumu kabul edip bu hissin her yanıma sarılmasına müsaade ettim. İçim hastalıklı bir hisle dolmuştu.

“Beni zorlamıyor,” dedim yavaşça

“Bana ulaşmak için seni *kullanıyor*,” diye tekrarladı.

Haksız değildi. Hook, sadece babama ulaşmaya çalıştığını bana söylemişti. Ama bu durumun canımı ne kadar yaktığını o âna kadar fark etmemiştim. Geçirdiğim tüm günler beni acıdan uyuşturmuş olsa da olanları kabul edip farkına varmışım. Hook’un kalbime girip ardından parçalarcasına çıkarken açtığı yaralar sızlıyordu.

Arkamdaki kapının açılıp kapandığına dair küçük bir ses duysam da kimin geldiğine dönüp bakmadım. Gerek yoktu.

Bir ortama adım attığında onu hissetmemek imkânsızdı.

“Evet.” Aksanı rüzgâra karışıp bir kement gibi boynuma sarıldı. “Çok hoş değil mi?”

Sıcaklığı sırtımı örttüktan sonra kolunu uzatarak beni kendi bedenine çekti. Kalbim göğsümde teklediğinde yediğim yemek boğazıma yükselmeye başladı. Elimle dudaklarımı örttüm.

“Sevgilimi çalmaya mı çalışıyorsun, Peter? Yoksa sıradaki aptalca maceranı planlamak için onu mu kullanacaksın?”

Babamın gözleri kısıldı. “Her ne yapmaya çalışıyorsan, *evlat*. İşe yaramayacak.”

Hook’un vücudu kasıldı. Eli karnımda geziniyordu. Ellerim koluna uzandığı sırada hızlı bir şekilde beni tutarak kafamı sertçe yan tarafa çevirdi. Boynumdaki damarlar son raddesine kadar gerildi. Acıyla inlerken tırnaklarımı Hook’un tenine sapladım.

“Onu öldürtmeye mi *çalışıyorsun*?”

Söyledikleriyle kalbim hızlandı. İrileşen gözlerimi babama çevirdim.

Ama babamın yaptığı tek şey sırtıtmaktı. Bakışları bana çevrildi. “Sana söylemiştim, küçük gölgem. Seni önemsemiyor.”

İçim yanmaya başladı.

Hook’un göğsü derin kahkahasıyla sarsıldığında kemiklerim titredi. Tüm sinirlerim alev almıştı. Eğilerek yumuşacık dudaklarını boğazıma bastırdı. Dudaklarının arasından uzanan dili tadıma bakıyordu.

Bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılmaya başladı. Böylesine *iğrenç* bir durumdayken bile bedenimin bu şekilde tepki vermesi şaşırtıcıydı.

“Sakin beni tanıdığın diğer adamlarla karşılaştırma gafletine

düşme.” Hook başımı bıraktı ve babama doğru ilerlerken beni nazikçe öne doğru itti. “Şöhretimi umursamıyorum. Parayı ya da senin *yaktığın* işlerimi umursamıyorum.”

Babamın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Bahsettiği şeyin ne olduğunu merak ederken başım dönüyordu.

“Hatta benden zaten aldıkların dışında hiçbir şeyi çalamazsın.” Babama üstten bakacak kadar yaklaştı. “Bunlar *benim* sokaklarım,” diye devam etti. “Ve senin gelip oyuna girmeni sabırsızlıkla bekliyordum.”

Elini cebine attıktan sonra kahverengi kabzalı bıçağını çıkardı. İçim korkuyla doldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Kendimi durduramadan ayaklarım hareket etmeye başladı. Koşarak aralarına girdiğimde babam geriye doğru sendeledi.

“Yapma,” diye yalvardım. “*Lütfen... Ona... Zarar verme.*”

Hook’un bakışları az da olsa derinleşti. Olduğu yerde sabırla dikilirken küçük bir gülümseme yüzüne yayıldı. Parmaklarını uzattı ve çenemi yavaşça okşadı. “Ne kadar sadıksın.”

Bakışları ardımdaki babama çevrildi. “Senin yakarışların nerede, Peter?” Kaşlarını kaldırdı. “Yoksa günahlarının bedeli olarak onun kanını dökmemi mi tercih edersin?”

Sessizlik.

Sağır edici. Kalp kıran bir *sessizlik*.

Hook’un gözleri benimkilere odaklanmıştı. Bakışlarımı ondan ayırmadım. Midem, kalbimin düzensiz atışlarının altında çalkalanırken göğsümü ikiye yaran acıyla burun deliklerim genişledi.

Hook, bir nefes verdikten sonra boynunu bir tarafa yatırarak kütletti. Başını sallayarak elini bana uzattı. “Çok güzel.”

Rahatlama hissi damarlarıma yayılırken eline uzattı. Vücudum tir tir titriyordu. Beni çektiğinde vücudum hızla ona çarptı.

Parmaklarım göğsüne uzandığında kolu belime dolandı. Dudakları kulağımı buldu.

“Bu ânı hatırlamanı istiyorum, sevgilim. Babanın nasıl kendini kurtarmak için senin *ölmene* izin verdiğini unutma.”

Ruhum parçalanıp toza dönerken beni oradan uzaklaştırdı.

WENDY

Hook, limuzine bindiğimizde sessizdi ancak ondan yayılıp havaya karışan öfkeyi hissedebiliyordum. Ağır, boğucu bir hava vardı. Bakışlarımı ondan çekerek yanıımızdan akıp giden sokaklara çevirdim. Bana kızgın olup olmadığını merak etsem de neden umursamadığımı bilmiyordum.

Araba bir sokağın köşesine döndüğünde görüş alanımıza giren tanıdık binalarla nefesim kesildi. Bu sokağı biliyordum.

Burası marina değildi.

“Beni bir daha buraya getirmeyeceğini söylemiştin,” diye patladım. İçim panikle dolmuştu.

“Sen de uslu duracağını söylemiştin.” Takım elbisesinden görünmeyen bir iplik parçasını aldı.

Dudaklarım aralandı. “Durdum da! İstedğin her şeyi yaptım.”

“Etrafta babanla gezip tozman benim istediğim bir şey miydi sence?” Artık patlamıştı.

Kalbim tekledi. “Bu...” Yutkundum. “Bu seninle alakalı değildi.” Söylediğim kendi kulaklarıma bile fazlasıyla acınası geliyordu, utanmıştım.

Güldü. “Sevgilim, söylediğine inanmamı bekliyorsan gerçekten aptal bir kızsın.”

Dişlerimi sıktım, ellerim yumruk olmuştu. “Ben bir kız değilim.”

Başını yana eğdi. “O zaman sadece aptalsın?”

Burnumdan derin bir nefes aldım. Karanlık zindana benzeyen o odaya tekrar atılacak olduğumu düşündükçe midem çalkalanıyordu. “Lütfen, o bodrum kata dönmek istemiyorum.”

İç çekerek parmaklarını çenesine uzattı. “Dönmeyeceksin.”

Başımı kaldırdım. İçim rahatlamıştı. “Öyle mi?”

Araba durduğunda pencerelerden yansıyan mavi ve kırmızı ışıklar tenimde parıldıyordu.

Bu da neydi böyle?

Kapı aralandıktan sonra Hook, dışarı adım attı ve ardından elini bana uzattı. Elini tutup beni arabadan çıkarmasına müsaade ederken kalbim deli gibi atıyordu. Bir ikilem gibiydi. Beni hayatımla tehdit edip sonra bir centilmen gibi davranabiliyordu. İkisini de bu kadar kusursuz yürütebiliyor olması korkutucuydu. Sanki bunlar ayrılmaz parçalarıymış ve bir bütün olarak var olmuş gibiydi. Öyle ki şimdiye kadar iyi ve kötü olarak sınıflandırdığım her şeyi bir köşeye atmış ve zihnimi karmaşaya sürüklemişti.

Arabadan indiğim an şaşkınlıkla bakakaldım. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı.

Havada o kadar güçlü bir is kokusu vardı ki burnum kırıştı. İtfaiyeler, ambulanslar ve birkaç tane de polis arabası yola park etmişti. Ve JR artık yoktu. Yanıp kül olmuş, moloz parçaları dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Elimle ağzımı kapattım. “Aman Tanrım. Ne olmuş burada?”

Hook, zararı incelerken ifadesi sabitti. “Baban diye tahmin ediyorum.”

“Hayır.” Kalbim hızla göğsüme çarptı. Daha düşünmeden onu savunan kelimeler dilimden firar etti. “Ama bu gece bizimleydi. Bunu yapmış...”

Kelimeler yarıda kesildiğinde bu gece olanlar gözümde canlanıp duruyordu. Hook bana baktı. Her bir uzvuma yayılan üzüntüyle yutkundum.

Kaldırımın aşağısından bir feryat sesi yükseldiğinde başımı o yöne çevirdim. JR’daki garson kız Hook’a doğru koşup kollarını onun omuzlarına sardı.

Bu âna şahit olduğum için göğsüm gerildi. Geriye doğru bir adım atarak onlara müsaade ettim. *Birbirlerini rahatlatacak olmaları beni neden ilgilendiriyordu ki?*

Hook, elleriyle kadını yavaşça kendinden uzaklaştırdı. “Moir.”

“Hook, çok korkunçtu. Bilmiyorum-” Hıçkırdı. “Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ben sadece... Bir anlığına her şey yolundaydı ve sonra...” Ağzını kapatarak tekrar hıçkırıklara boğuldu. Bakışlarımı ondan çektim. İçeride kimsenin zarar görmemiş olmasını umut ediyordum.

Ama diğer yandan içimde bir rahatlık da vardı. Eğer artık JR yoksa zincir ve kelepçelerin olduğu bir bodrum da yoktu.

Orada çok fazla durmadık. Hook’la birlikte limuzine binip yata dönmüştük.

Kendimizi üzerimizdeki kıyafetlerin hiçbirini çıkarmadan onun yatağında uzanırken bulduk. Konuşmuyor hatta hareket bile etmiyorduk. Zihnimde son birkaç gün dönüp duruyor, her

şeyin üzerinden geçip Hook'un söylediklerinin doğru olma ihtimalini tartıyordum.

Gerçekten bunca zarara sebep olan kişi babam olabilir miydi?

Kalbim sertçe göğüs kafesime vurmaya devam etti. "Beni gerçekten öldürecek misin?" diye sordum, bakışlarımı tavanda tutmaya devam ederek.

Karnının üzerinde duran parmakları birbirine dolanmış aldığı nefeslerle hafifçe inip kalkıyordu. "Henüz karar vermedim."

Göğsüme ağırlık çökmüştü. "Gerçekten babamın yaptığını mı düşünüyorsun?"

İç çekti, gözlerini kapatıp eliyle alnını ovmaya başladı. "Sevgilim, soruların oldukça yorucu olmaya başladı."

Ağzıma kan tadı dolana kadar yanağımı ısırdım. Söylemek istediğim kelimeleri zorlukla tutuyordum. Çaktırmadan yüzüne doğru baktığımda ifadesine üzüntü yayılmıştı. Gözlerinin çökmesinden ve sessizliğe gömülmesinden üzüldüğünü anlayabiliyordum. Sanki melankoliye kapılmış, yas tutuyor gibiydi.

"Barın için üzgünüm," diye fısıldadım.

"Benim değildi."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ah, ben sanmıştım ki-"

"Ru'nundu."

Başımı sallarken dudağımı ısırdım. "Ve Ru... Nerede?"

Başını çevirdi. Saçları yastığına dağılmış, bakışları üzerimde geziniyordu. Yerimden kımıldamadan bekledim, bakışlarıyla her ne arıyorsa onu bulmasını umut ediyordum.

Dilini alt dudağında gezdirdi. "Öldü."

Tahmin etmiş olsam da bu kelimeyi duymak içimin paramparça olmasına sebep oldu. Bu gece yapılan konuşmaların hep-

si yapbozun parçaları gibi yerine oturuyordu. Ru ölmüştü. Babam yüzünde bir sırtmayla onun nerede olduğunu sormuştu.

Öfke ve hayret içimi kaplarken dehşet verici bir kederle sarsıldım. Kederlenmemin sebebi beni yetiştiren adamdı. Kaybettiğim babamın yasını tutuyordum.

Ru'nun ölümüne üzüldüğümü söylemedim. İçimden bir ses, Hook'un benim sözlerime ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Aksine, söylediklerim onu daha da sinirlendirecekti ve isteyeceğim son şey onu daha fazla üzmekti. Üstelik geçici de olsa bir ateşkes imzalayıp ilişkimizi dengeli yürütürken işlerin değişmesini istemiyordum.

"Ben küçük bir kızken," diye başladım. "Babam bana meşe palamutları getirirdi."

Hook'un yanımdaki bedeni gerildiğinde durdum. Ancak hiçbir şey söylememesinden cesaret alarak tekrar dudaklarımı araladım.

"Bu aslında çok... Aptalca bir şeydi. Beş yaşındaydım ve babam, zamanının çoğunu uzaklarda geçirse de dünyadaki en babacı kızdım."

Göğsüm sıkıştı.

"Ama eve döndüğünde odama gelir ve saçlarımı yüzümden çekip alnıma iyi geceler öpücüğü kondururdu." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmaya başladığında gözlerimi sıkıca yumdum. Yüzümden aşağı doğru sıcak ve ıslak bir yol oluşmaya başlamıştı. "Uyuma taklidi yapardım. Çünkü eğer uyanık olduğumu anlarsa gizlice girmeye son vereceğinden korkuyordum."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Konuşmaya devam edemeyeceğimi düşündüğüm için duraksadım.

"Meşe palamutları ne içindi?" Hook'un sesi kısık ve çatallıydı. Bakışları direkt karşısına odaklandı.

Gülümsedim. “Her gittiğinde ardından kriz geçirirdim. Evden uçup bir daha geri gelmeyeceğinden korkuyordum. Bir gece benimle vedalaştığı sırada aralık pencereden içeriye bir şey düştü. Sabah uyandığımda onu yerden alıp küçük bir notla komodinime bırakmış, döneceğine söz verdiğini yazmıştı.” Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Aptal bir meşe palamuduydu ama... Bilmiyorum.” Akan bir damla yaşı silerken omuz silktim. “Salak bir çocuktum. Hak etmeyen şeylere fazla anlam yüklüyordum. Ama o geceden sonra her gittiğinde masama bir başka meşe palamudu bırakarak döneceğine söz verdi.” Kırılan kalbime yayılan acı, ruhumun en derin parçalarını sızlatıyordu. “Ve ben o meşe palamutlarını birer öpücük gibi sakladım.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu.

Yüzümü ona dönerek ıslak yanağımı elimin üzerine yerleştirdim. Başım yastığa gömülmüştü. “Bilmiyorum. Sana aslında çok kötü birisi olmadığını göstermeye çalışıyorumdur belki? Bir zamanlar öyle değildi, gerçekten beni umursardı.” Bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtığı anda elim hızla ağzıma kapandı.

Hook, o an bana dönerek elini uzattı. Yüzümü okşayan başparmağı dökülen gözyaşlarımı topluyordu. “Seni umursamamak imkânsız, Wendy. Eğer öyle olsa şimdiye çoktan ölmüş olurdun.”

Tüm bu olanların absürtlüğüne karşı kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Beni rehin tutan adam, kırılan kalbimi onarmaya çalışıyordu. Bu kadar rezil bir şey söyleyip yine de kulağa güzel gelmesini sağlayabiliyordu.

“Bunun romantik olması mı gerekiyordu?” diye fısıldadım kıkırtılarımdan arasından.

Yüzü küçük bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. “Bunun asıl gerçek olması gerekiyor.”

...Kahkaham kesildi, birbirimize bakakaldık. Karmaşık duygular bedenimi sarıp mahvolan kalbimin her bir parçasına yayılıyordu. Ondan nefret etmem gerektiğini biliyordum.

Ama o an, etmiyordum.

“Her neyse.” İç çekerek aramızdaki bakışmayı sonlandırdım. Damarlarıma yayılan ateşi söndürmek istiyordum. “Annem öldüğünde meşe palamutları da ortadan kayboldu.” Burnumu çektim. “Babam da öyle sanırım.”

O da ben de bir şey söylemedik. Bir süre sonra yerinden kalkarak odanın köşesindeki dolaba yöneldi. Bir baksır ve düz siyah bir tişört alarak bana uzattı. Onu bu kıyafetlerin içinde düşünemiyordum bile. Hiçbir şey söylemeden kıyafetleri alıp üzerime geçirdim ve başka seçeneğim olmadığını bildiğimden yatağa kıvrıldım.

“Hook,” diye fısıldadım karanlıkta.

“Wendy.”

“Ölmek istemiyorum.”

İç çekti. “Uyu, sevgilim. Ruhun bu gece güvende.”

“Tamam.”

Parmaklarım çıkartmaktan korktuğum elmas kolyeye uzandı. Bana, bu kolyeyi takmamı söylemişti. Bu kuralın evinde de geçerli olup olmadığını bilmesem de var olan sakinliği bozarak bir şeyler sormak istemiyordum. Daha önce öfkesine şahit olmuş-tum ve yine aynı şeyi yaşamaya hiç niyetim yoktu.

“Hook,” dedim tekrar.

Oda sessizliğini koruyordu.

Karnım sıkışıyordu ancak eğer şimdi söylemezsem bu kelimeler bir daha asla dudaklarımdan dökülemeyecekti. “Seni izlediğimi biliyorsun, değil mi? Hiç... Hiç kimse seni göremiyor

sandığın zamanlarda da?” Örtünün altındaki parmaklarım birbirine dolandı. “Eğer babam seni bu kadar üzecek bir şey yaptıysa...” Elimi düşünmeden uzattığımda parmaklarım onunkilere çarptı. “Seni anlıyorum. Sadece bunu bilmeni istedim.”

Cevap vermedi ancak elini de çekmemişti. Ben uyuyana kadar öyle kaldık.

JAMES

Yatağa uzanmış, Wendy'nin göğsünün hafifçe inip kalkmasını izliyordum. Rüyalarında dudaklarından küçük iniltieler fırlar etse bile huzurlu görüntüsüne hayran kalmıştım.

Benim için bu gece uyku yoktu.

Peter'la ilgili önceki planlarımın hepsini çöpe atmıştım. Damarlarımda kol gezen öfke hücrelerime karışıp kalbimin taş kesilmesine sebep oldu.

JR artık yoktu.

Yanıp kül olmuştu ve ardında moloz ve toz yığınlarından başka hiçbir şey kalmamıştı. Herkes güvenli bir şekilde kurtulmuş olsa da geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Orada zaten önemli şeyleri tutmuyordum. Hukuka aykırı işler yapan biriyseniz saklamanız gereken şeyleri insanların beklediği yerlere koymamanız gerektiğini çabucak öğreniyordunuz.

Yine de JR para aklamamızı sağlayan en büyük paravanımızdı. Öyle olmasa bile benim için *anlamı* vardı. Orada büyümüşüm, kafesteki bir canavar olmak yerine *Hook* olmayı orada

öğrenmiştim. Elbette başka işletmelerimiz de vardı. Şehrin uç noktalarında birkaç striptiz kulübü ve merkezinde bir gece kulübümüz olsa da JR *evimizdi*.

Tüm bunların yanı sıra, Wendy'le ne yapacağımı bilmiyordum. Babasıyla arasındaki ilişkiyi gözümde fazla büyütmiştim. Şiirsel bir dille ve süslü harflerle atılan manşetlerin gerçek olduğuna inanmışım. Ama kalbinde sevgi olan hiçbir adam, kızının bir katilin karşısına geçip *babasının* hayatı için yalvarmasına müsaade etmezdi.

Acınasıydı.

Artık bana ihanet ettiğini düşünmüyordum. Ama gitmesini de istemiyordum.

Eğer Peter Michaels, benim şehrimde gelip öfkemle karşı karşıya kalacağını düşünmeden uyuşturucumu çalabileceğini, barımı yakabileceğini ve çevremdeki insanları öldürebileceğini düşünüyorsa büyük gaflete düşmüştü.

Yataktan kalkarak odadan çıktım ve ardımdaki kapıyı kilitledim. Adımlarım mutfığa ilerlediği sırada Smee'yi elinde bir bardak çayla tezgâha oturmuş şekilde görünce duraksadım.

"Bu gece burada olmayacağını söylemiştin."

Smee bana döndüğünde kırmızı şapkası sıyrıldı, gülümsedi. "İşlerimi tahmin ettiğimden erken bitirdim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bardağını kaldırdı. "Bir çaya ne dersin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, halletmem gereken işlerim var. Wendy burada ve bu yattan ayrılmayacak. Anlaşıldı mı?"

Smee'nin gözleri arkamdaki koridora çarptıktan sonra bana döndü. "Her şey yolunda mı, patron?"

Başımı salladım. "Eğer sorun çıkarırsa vakit kaybetmeden beni ara. Ne olursa olsun ona *dokunmayacaksın*."

Çayından bir yudum daha aldı. "Anlaşıldı."

“Aferin sana.” Gülümsedim.

O sesi duyduğumda odadan çıkmak üzereydim.

Tik.

Tik.

Tik.

Başım dönmeye başladı, damarlarıma pompalanan kan alev almış gibiydi. Yavaşça topuklarımın üzerinde dönerek bakışlarımı mutfak tezgâhında bir şeyle uğraşan Sme'e'ye çevirdim.

“Sme'e,” dedim yavaşça, ellerim iki yanımda düşmüştü. “Bu ses de *ne*?”

Sme'e başını kaldırdığında dudağının kenarı kıvrıldı. “Hımm?”

Öne doğru sarsak bir adım attığımda göğsümdeki düğüm beni ortadan ikiye yaracak gibiydi. Tezgâha uzanarak derin bir nefes aldım, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum.

“Ah, bu mu?” Tezgâhtan sarkan eski saatin ucunda altın bir zincir vardı. “Bunu rehin dükkânında buldum ve almam *gerekiyormuş* gibi hissettim.” Başparmağını yüzeyinde gezdiriyordu. “Biraz gürültülü olduğunu biliyorum, ama...”

Elindeki tüm parmaklarını kırma hissini zorlukla bastırırken görüşüm bulanıklaştı. Sadece o *aralıksız* sesin kesilmesini istiyordum.

“İyi misin, patron?”

“Lütfen,” dişlerimi sıktım. “O şeyi evimden at.”

“Ben...”

Uzanıp bardağına vurduğum an içindeki çay tezgâha saçıldı ve porselen bardak ahşap zeminde parçalara ayrıldı. “Dedim ki... *O. Şeyi. At.*”

Geri çekildiği an gözleri irileşti. “Tamam.” Güverteye koşarak elindekini denize fırlattı.

Gözlerimi kapatarak kendimi güzel sessizliğe bıraktım. Öfkem dinerken derin nefesler alıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyordum.

Smee mutfağa döndüğünde bakışları benimle yerdeki kırık parçalar arasında gidip geliyordu.

Boynumu küttettim ve derin bir iç çektim. “Bu yata bir daha sakın saat getirme. Anlaşıldı mı?”

Yutkunarak başını salladı.

Arkamı dönerek kapıdan çıktım ve öfkemin kalıntılarından kurtularak attığım her adımda kontrolümün tekrar bende olduğunu hissettim.

Yaptığım ilk şey Lagoon’daki çocuklardan birisiyle acil bir toplantı ayarlamak oldu. Lagoon kasabanın dış mahallelerinden birindeki striptiz kulübümüzdü. Genelde oraya gitmesem de geçici olarak kullanmam gereken bir yere ihtiyacım vardı ve en iyi ofis orası olacaktı.

Ardından Moira’yı arayarak benimle orada buluşmasını söyledim. Aslında onunla konuşma işini ertelemem gerekiyordu, en azından çocuklardan birinin ona eşlik etmesini söylemeliydim ama Wendy’nin karmaşık hislerine o kadar kendimi kaptırmıştım ki düzgün düşünememiştim. Gaflete düşmüştüm.

Artık onun yatak odamda kilitli olduğunu bildiğimden rahatça nefes alabiliyordum ve dikkatimi başka şeylere verebilirdim.

Çocukları görevlendirmemin ardından Moira ofisime girdi. Bakışları parlıyordu ve dudakları yine kıpkırmızıydı.

“Hook,” diye mırıldandı. “Uzun zaman oldu.”

“Meşguldüm.” Masanın arka tarafına yürümeye başladığında elimi uzatarak onu durdurdum. “Bunun için burada değilsin.”

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken kaşlarını çattı. “Ah.”

“Geçen gece ne olduğunu anlat.” Parmaklarımı dudaklarımın önünde birleştirdim.

İç çekerek elini saçından geçirdi ve masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturdu. “Starkey’e bildiğim her şeyi zaten anlattım, Hook.”

Gülümsedim, sabrım azalıyordu. “Tekrar anlat.”

“Bilmiyorum, tamam mı?” diye patladı kollarını ileriye doğru uzatmıştı. “Her şey yolunda gidiyordu ve sonra birden... *Bum!*” Ellerini hızla birbirine çarptı. “Patlama gibi bir şey oldu. Dürüst olmak gerekirse herkesi çıkartmaya odaklandığım için ne olup bittiğine fazla kafa yoramadım.”

Parmaklarım kirli sakallarımın üzerinde geziniyordu. “Tamam.”

Gülümsedi. “Tamam.”

Ona doğru işaret ettim. “Yerinde kal ve konuşma.”

Alnı merakla kırışsa da dediğimi yaptı. En azından başta sessiz kalarak Lagoon’un giderlerini hesaplarken beni bekledi. Bunu yapmama gerek yoktu ama zamanın geçmesini *istiyordum*. Eskiden bunun için Moira’nın bedenini kullanıyor olsam da artık içimden gelmiyordu.

Gürültülü bir şekilde iç çekerek ellerini bacaklarına vurdu. “Bir şey yapacak mıyız yapmayacak mıyız, Hook? Çok *sıkıcı*.”

Bakışlarım ona döndü. “Konuşmamamı söyledim.”

Yerinden kalkarak bana doğru yaklaşmaya başladı. “Yapabileceğim başka bir şey var aslında.”

Bana yaklaşmasını izlerken öfke göğsüme doluyordu. Dizlerinin üzerine çöktükten sonra kırmızı tırnaklarını bacaklarımda gezdirmeye başladı. Aletimi avuçlayıp parmaklarını kumaşın

üzerinden uzunluğuma sardığında elini geri iterek çenesini tuttum. Yüzünü benim seviyeme gelene kadar sertçe çektim. “Bana dokunmanı söyledim mi?”

Başını iki yana sallamaya çalıştı.

Boştaki elimin tersi yanağına çarptı. “Beni *memnun* etmek istemiyor musun?”

Başını salladı. “İstiyorum.”

Eğilerek burnumu, burnuna değdirdim. “O zaman otur ve sessiz ol. Ağzının benim için artık hiçbir anlamı yok.”

Yüzünü bıraktığım an gözlerini kapattı. Vücudu geriye doğru sendelerken uzanarak çenesini ovmaya başladı. Sandalyesine döndü ve kollarını bağlayıp bakışlarını yere dikti.

Geçen bir saat boyunca sessizce oturduk. Çalışan farklı insanları, sadece benim tam da o an Moira’yla oturduğumu görmeleri için odaya çağırıyordum.

Kapı çaldığında, bu sefer beklediğim kişiler gelmişti.

“Gelin,” dedim. İkizler içeri girdiğinde göğsüme bir rahatlama yayıldı. “Bitti mi?”

Moira’ya bakarak başlarını salladılar.

Sandalyeme yaslandığım sırada memnuniyet damarlarıma yayılmaya başladı.

Peter’in parası ve statüsü olmasına rağmen anlamadığı şey tam da buydu. *Sadakat*. Ve sadakat ancak saygıyla var olurdu. İnsanlarla ilgilenirseniz onlar da sizinle ilgilenirdi. Ru’yla birlikte bu kasabada yaptığımız bir şey varsa o da insanlarımızla ilgilenmekti.

Bloomsburg, Massahusetts ya da dünyanın neresi olursa olsun bu yerlerin sakinleri, geldikleri gibi şehirlerini ateşe veren yenileri sevmezlerdi.

Şansa bakın ki yeni *NevAirLand* uçuş pistinin güvenlik gö-

revlisi yakın bir arkadaşımı. Çocuk birkaç yıl önce kansere yakalandığı zaman kemoterapi ve doktor ücretlerini Ru ödemişti.

Aslında benim adamlarım her bir uçağı ateşe verirken güvenlik sistemini kapatıp ortadan kaybolması gerekiyordu. Ama insanlar sevdikleri için her şeyi göze alırlardı ve karısıyla çocuklarının *Kayıp Çocuklar* tarafından son nefeslerine kadar korunacağını bildiği için her şeyi yapmaya hazırды.

Gerçek sevgi bazen fedakârlık gerektirirdi.

Bu da Peter'in bilmediğı bir şeydi.

Moira'ya bakarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Şimdi gidebilirsin."

Yerinden kalktığında sıkıttığım çenesi kızarmıştı. Arkasını dönerek tek bir kelime etmeden yürümeye başladı.

"Moira," dedim. Kapıda durdu. "Bugün sayemde iyi vakit geçirdiğini insanlara söyleyebilirsin. Namına leke sürülsün istemeyiz."

Yüzünü asıp kapıyı arkasından çarparak çıktı. Yerimden kalkarken sırtıyordum. Yatıma dönme isteğı göğsüme dolarken yerimde duramadım.

Arabama bindiğim an cebimdeki telefonum mesaj sesiyle titredi. Ekranda tek bir mesaj vardı.

Smee: Senin kız gitmiş.

WENDY

Uyanıp gerinirken vücudum uzun zaman sonra aldığı derin uykuyla rahatlamıştı. JR'ın bodrum katına atılmadan önce bile bu kadar iyi bir uyku çekmemiştim. Esneyerek gözlerimi ovuştur-
dum. Yerimde hareket ederek etrafa göz attım. Hook'un yanı-
nda huzurla uyuyor olmasını beklemiştim.

Tabii ki uyumuyordu.

Tamamen yalnızdım. Yatakta oturarak ne yapmam gerekti-
ğini düşündüm. Önce tuvalete ilerleyerek yüzümü yıkadım ve
yardım gecesine hazırlanırken bana verdiği diş fırçasıyla dişle-
rimi fırçaladım.

Buradaki tüm eşyaları sanki bana aitmiş gibi kullanıp böyle
bir lükse uyanmak garipti. Aklımı karıştırıp dengemin bozulma-
sına sebep oluyordu. Beynime, *aslında* burada her şeyi yapma
iznim olduğunu kabul ettirmek zordu.

Zincirlerim artık görünmez olsa da hâlâ vardı.

Bakışlarım boynumdaki kolyeye çarptı.

Neredeyse görünmez diyelim.

Hook'un odasına dönerken bakışlarım yatak odasının kapısına takıldı. Gecedен beri kilitli olduğunu düşünüyordum. Ancak ilerleyip kapının kolunu aşağı çektiğimde hemen açıldı.

Yat tamamen sessizdi, bu içimin bir ürpertiyle dolmasına sebep olmuştu. Koridordan çıkıp mutfağa ilerlerken kalbim kulaklarımda atıyordu.

Mutfağa ulaştığımda ise Smee'yi lavabonun yanında görünce duraksadım.

Elim hızla göğsüme uzandı. "Aman Tanrım, selam."

Gülümsedi. "Merhaba, Wendy Hanım. Sizi korkutmak istememiştim."

"Hayır, birilerinin burada olduğunu tahmin etmeliydim." Bir şey olmadığını göstermek istercesine elimi salladım ve etrafa bakmaya başladım. "Hook nerede?"

Kaşını kaldırdı. "James mi demek istedin?"

Başımı yana eğdim. Bir başkasının ona ismiyle seslendiğini ilk kez duyuyordum ve bu da Smee'yle ne kadar yakın olduklarını merak etmeme sebep oldu. Bir keresinde bana Smee'nin hayatına karışmadığından bahsetmişti. Ama *herhangi* birinin ona adıyla seslenmesine müsaade edebileceğini düşünmüyordum.

Eğer yakınlarsa da bu, Smee'nin diğerleri kadar kötü biri olduğu anlamına geliyordu.

Öfkenin içimi doldurmasını bekledim. Şu anki durumumdan sorumlu olan herkesi ve her şeyi yakıp yıkmak istiyordum ama öfkem ortalıkta yoktu. Onun yerine içime bir kabulleniş çökmüştü. Ardından da bana yeni gerçekliğime ne kadar çabuk adapte olduğumu hatırlatan kötü bir his göğsüme doldu.

"Halletmesi gereken işleri varmış. Evindeymişsin gibi hissetmeni istedi." Gülümsedi. "Kahve?"

Onu yakından izlerken tanımadığım birisinin hazırlayacağı kahveyi içip içmemem gerektiğini kafamda tartıyordum. Ne de

olsa bu yataın sahibi beni uyuşturdđu için herkesten her şey beklenirdi. Bu *onların* dünyasıydı. Bense kendi sularıma açılmaya çalışıyordum. Suçluların kurallarının nasıl işlediğinden habersizdim.

Teknik olarak Smee'nin bir suçlu olmadığını düşünüyordum. Sadece tek bir kişiye çalışıyordu.

Başımı iki yana sallayarak zorla gülümsedim. "Gidip dışarıda otursam sorun olur mu?"

Beni birkaç saniyeliğine dikkatle izledikten sonra bakışlarını kaçırdı. Sanki vereceğı cevabı kafasında tartıyordu. Kabul etmesini umarak nefesimi tuttum. Biraz temiz hava almaya muhtaçtım. Hâlâ karanlıkta olmadığını, kendi düşüncelerime terk edilmediğimi fark etmem gerekiyordu.

"Lütfen, söz veriyorum hiçbir yere gitmem. Sadece..." Parmaklarımı tezgâha uzattım. "Biraz güneşlenmek istiyorum."

Başını salladı. "Buyurun, Wendy Hanım."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hiç vakit kaybetmeden güneş güvertesine ilerledim.

Şezlonglardan birine uzanmama rağmen ne yaparsam yapayım rahat edemiyordum. Gergin bir his bacaklarımı huzursuz ediyordu. Etrafa bakınsam da Smee buralarda değildi. Birkaç metre ötedeki liman gözüme takılıyordu. Etrafta dolaşabilecek hatta ayaklarımı suya sokup kaslarımı da biraz esnetebilecek olmanın düşüncesi zihnime doldu.

Kapıya doğru dönsem de gidip Smee'den izin isteme dürtüme engel oldum. *Ne yapıyordum ben? Sonuçta kaçıp gitmiyordum ya.*

Güneş güvertesine çıkıp etrafa bakan herkes benim nerede olduğumu görebilirdi. Elimi kapı kolundan çekerek kulaklarım da atan kalbimle arkamı döndüm ve yattan dışarı, zemine adım attım.

Bir yanım yattan dışarıya adım attığım an içime koşma isteğı

dolacağını düşündü ama şaşırtıcı olsa da öyle bir isteğim yoktu. Limanın kıyısında yürürken güneş ışınları tenime işliyordu. Belki de gidemiyor olmamın sebebi nereye döneceğimi bilmiyor olmamdan kaynaklanıyordu.

Malikâneye dönüp babamla yaşayabileceğimi sanmıyordum. Öğrendiğim şeylerden sonra olmazdı. Bu kadar incinmişken olmazdı.

Vanilla Bean'deki işimi kaybettiğime emindim. İşe günlerce gitmedikten sonra kovulmuş olmam muhtemeldi.

Angie ya hasta olduğum için endişelenmiş ya da ümitsiz vaka olduğuma karar vermişti. Çok yakın arkadaşlar değildik ve birlikte ne kadar vakit geçirirsek geçirelim birbirimizi henüz birkaç aydır tanıyorduk.

Jon, yine yanımda olamayacaktı.

Bense yapayalnız olacaktım. İşsiz, hiçbir ihtimal olmadan, ailesiz.

Kalbim sıkıştı.

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum ama ayaklarım suyun üzerinde sallanırken bana yaklaşan ayak sesleri duydum. Arkamı dönüp ahşap yolda yaklaşan kişinin Hook olduğunu gördüm. Dudakları memnuniyetsiz bir şekilde kıvrılmış, gözleri kısılmıştı.

Kesinlikle mutlu görünmüyordu.

Selam vermek için ağzımı açsam da bana fırsat vermeden elini koluma dolayarak beni ayağa kaldırdı. Kolumu sıkıca kavramıştı. Kalkarken sendelesen de düşmemek için takım elbisesine tutundum.

Tek bir kelime etmeden beni *Kaplan Lily*'e doğru sürüklemeye başladı. Ona yetişmeye çalışırken çenesini sıkıldığını görebiliyordum. "Ahh, canımı acıtiyorsun."

Bunu söylediğim an parmaklarını daha da sıkı. Onun her bir

adımına karşılık ben, üç adım atıyordum. Marinada belki bizi fark edip endişelenecek birileri olabileceği düşüncesiyle etrafı baktım ancak kimse yoktu. Varsa bile eminim Hook onları çoktan parmağında oynatıyordu. Her yere gidebilir ve *her şeyi* yapabilirmiş gibi dokunulmaz görünüyordu.

Yata döndükten sonra kapıyı açarak beni oturma odasına sürükledi ve koltuğa itti. Vücudum yastıklara çarpınca koltukta zıpladım. Yüzüme düşen saçları itmek üzere uzandığım an kaba davranışına karşı içimi öfke kaplamaya başladı.

“Bu gerekli miydi?” Parmaklarım beni tuttuğu noktayı okşamaya başladı.

“Bunun bir *şaka* olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. Sesi sertti.

Kaşlarımı çattım. “Ne? Ben...”

“Öyle düşünüyorsun,” diye devam etti. “Çünkü tam tersi olsa bu yattan çıkmaman gerektiğini anlamış olurdun.”

“Ben-”

Bana doğru bir adım attığında bedeni hemen üzerimdeydi. Damarlarımda adrenalin kol geziyordu.

Gözleri benimkilere odaklandığında içim düğüm düğüm oldu.

“Cömertliğimi sakın zayıflık olarak algılama, Wendy.” Başparmağını alt dudağıma bastırdı. “Yoksa gitme fikrini aklından atana kadar seni yatağıma bağlarım.”

“Ah!” Artık patlamıştım. Bir iyi bir kötü davranmasından artık bıkmış usanmıştım. “Sen *lanet olası* bir delisin!”

Bu cümle dudaklarımdan dökülürken hata yaptığımın bilincindeydim. Çok geç olmadan özür dileyerek bunu düzeltebileceğimi bilsem de yapmadım. Bu dengesiz tavırları artık sabrımın taşmasına sebep olmuştu. Dirseklerimin üzerinde doğrularak

burnum onunkine değene kadar durmadım. “Dedim ki sen *lanet olası* bir manyaksın!”

Dudakları aralandı, yavaşca nefes verdi. Nefesi yüzümü yaladığında sanki tadını almak istercesine dilimi çıkararak alt dudagımı yaladım. Ellerim titriyordu.

Yüzüme uzanarak beni öpmeye başladı.

Beni gafil avlamıştı. Onu hissetmek olduğum yerde donakalmama sebep oldu ama dili ağzımı araladığında kendimi kaybederek tüm hislerimin ona akmasına izin verdim.

İleriye doğru atılarak kollarımı boynuna doladım. Vücuduna tırmandığım sırada dişlerimiz birbirine çarptı. Ona daha da yaklaşmak, tadını daha *derinden* almak istiyordum. İnlerken ellerinden biri saçlarıma karışmış, diğer eli belime dolanarak beni sıkıyordu.

Bu öpücük kesinlikle tatlı bir öpücük değildi. Sapkın ve hastalıklıydı, şekerle gölgelenmiş bir zehirdi, ölümün tadını almamı sağlıyordu.

Ölümüne de olsa, duramazdım.

Dudakları benden ayrılarak çeneme doğru küçük ısırıklar bırakmaya başladı. Ardından dişleri boynuma uzanırken başımı geriye atarak inledim, omuzlarına tutunmuştum. Belimdeki parmakları gerilirken diğer elini saçımdan ayırarak beni kaldırdı ve ters çevirdi. Vücudumun ön kısmı koltuğa yaslanırken kollarım koltuğun etrafına sarılmıştı. Elleri iki yanımda uzanırken kalın ereksiyonunu kıcımda hissedebiliyordum. Yüzünü omzumun boşluğuna gömdü. Kolunu yavaşça göğsümün üzerinden boğazıma uzattığı an meme uçlarım sertleşti. İçime bir sıcaklık yayılıyordu.

Dokunuşu karnımdan daha aşağı inmeye başladığında tüylerim ürperdi. Eli giydiğim baksırın içine girerek bacaklarımla arasını avuçladı. Parmakları üzerimde geziniyordu.

Karnım gerildi.

“Manyak olduğumu mu düşünüyorsun?” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Manyak olmamın sebebi *sensin*.” Dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere geçirdiği an parmaklarını içime soktu. Aynı anda hem keskin bir acıyla hem de içimi dolduran zevkle titredim.

Başım geriye doğru kalkıp göğsüne çarptığında gözlerim hissettiğim yoğunlukla kapandı.

“Sana dokunmamı sevdiğini söyle, güzelim,” diye emretti. “Nasıl hissettirdiğini özlediğini söyle.”

“Ben... Özledim... Aman Tanrım.” Başparmağını şişen klistorisime bastırarak sertçe daireler çizmeye başladı. Parmakları içime girip çıkarken diğer eliyle ciğerlerime dolan oksijenin yolunu kapattı.

Başım zevkle dönüyordu. Sıcaklık karnımdan tüm bedenime yayılırken beni boşalmanın kıyısına getirene kadar devam etti.

“Kurallarımı hiçe saydığın için özür dileyecek misin?” Hareketi yavaşladı.

Kalçalarımı ona doğru ittim. Temas etmeye muhtaçtım. Boşalmaya o kadar yaklaştım ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. “Evet,” dedim nefes nefese.

Parmaklarını tekrar içime ittiği an sırtımın yükselip dudaklarımın zevkle aralanmasına sebep oldu.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı.

Söylediği cümlenin de verdiği zevk içimde patladığında ıslaklığım parmaklarına ulaşarak eline akmaya başladı.

Soluk borumdaki baskısını artırmıştı. Artık zorlukla nefes alabiliyordum. Panik olmaya başladığım an zihnimin en kuytu köşeleri bana bağırmaya başladı. Bu adamın yirmi dört saatten kısa bir süre önce beni öldürmekle tehdit ettiğini ve isterse işimi bitirebileceğini zihnim bana çılglık çılgılığa hatırlatıyordu. Baştan çıkmış ve acınası bir şekilde ölebilirdim.

“Bana bir daha itaatsizlik yapmayacaksın, değil mi?” Dişleri kulağımda gezinirken sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

“H-hayır,” dedim boynumdaki baskının altından. Zevk zihnimi hezeyana uğrattığı için göğsüm sıkışıyor ve bacaklarım titriyordu. Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Bedenim rahatlamak için çılgınlıklar atarken inledim, cennetin kıyısında sendeliyordum.

“İşte benim kızım,” diye fısıldadı tenime doğru.

Klitorisimi sıkarak boğazımdaki parmaklarının baskısını artırdı. Oksijenimi tamamen kesmişti. Bu kombinasyonla bedenim alevlendi, eline boşalırken gözümün önünde milyonlarca şimşek çakıyordu.

Ciğerlerimi dolduracak kadar havayı içime çektiğimde parmaklarının etrafında düzenli olarak kasılmaya devam ediyordum. Tekrar gerçekliğe döndüğüm an mantığımı yavaşça yerine oturmaya başladı.

Altındaki bedenim titriyor, göğsüm derin nefeslerle inip kalıyordu.

Elini çekerek boşaldığım parmaklarını dudaklarımın arasından ağzıma soktu. Onun teninin tadına karışan kendi tadını almak içimdeki zevk dalgalarının yoğunlaşmasına neden oldu. Bana uzattığı parmaklarını yalayarak temizledim.

“Beni bir daha *asla* bırakmaya çalışma.”

Tartışmak istedim. Ona, onu *bırakmadığımı* anlatmak istedim. Kapıyı kilitlemediği için dışarıya çıkmamda bir sorun olmadığını düşünmeme sebep olduğunu ve bunun sadece kendi aptallığı olduğunu söylemek istedim. Ama kavga etmek için çok yorgundum.

Bunun yerine başımı sallayarak göğsüne yasladım. Bulunduğum cenneti terk edip de utanç ve keder beni yutmadan önce ânın tadını çıkardım.

JAMES

Wendy'le amacımın ne olduğu konusunda artık emin değildim. Smee, bana gittiğini söylediğinde kafamda yüzlerce senaryo vuku bulmuştu. *Onu Peter mı almıştı? Yoksa diğer dűřmanlarım*dan birisi mi iřin işindeydi?

Marinaya dűnene kadar dűřüncelerim, beni bırakıp bir daha dűnmemek üzere kaçıđı fikrine odaklanmamıř aksine *endiřelenmiřtim*.

Bu da beni aşırı sinirlendirmişti.

Hem beni bıraktığı işin hem de bunu umursadığım işin...

Ama birini sakınmak hayatınızda size sorundan başka bir şey getirmezdi. Kendinizi kontrol etmek işin duygularınızı kabul etmeniz ve ne hissederseniz hissedin, o duyguları kendi lehinize kullanmanız gerekirdi.

Benim sorunumsa, Wendy'nin bana o kıymetli kontrolümü *kaybettiriyor* olmasıydı.

Üstelik bu daha önce hiç olmamıştı.

Onu bırakarak geri çekildim. Pantolonumun içindeki aletim zonkluyor olsa da mantıklı düşünmeye başlamıştım.

Koltuğa uzanmış, vücudu aldığı derin nefeslerle inip kalkarken ona bakıyordum. Tüm bedenime şaşkınlık yayılmıştı. Onu öldüreceğimi kendi ağzımla söylemiş olmama rağmen benden korkmuyordu.

Deli olduğumu düşünüyordu ama asıl o, kırılgan yaşamını benim ellerime bıraktığı için gerçekten aklını kaçırmıştı.

Beni endişelendirdiği için kızgındım.

Bana hissettirdikleri yüzünden öfkeliydim.

Artık gerçekten bir anlam ifade ettiği, bir araç ya da bana güzel zaman geçirten birisinden daha fazlası olduğu düşüncesine kapılmıştım.

Onca şeyin ardından umursamaya başlamıştım.

Onu artık babasına karşı kullanmak istemediğimi fark edince nefesim kesildi, keder içindeki kalbim tekledi. Ama eğer ona özgürlüğünü verirsem çok, çok uzaklara kaçacaktı.

Başını geriye yasladı. Gözleri kapalı ve derin nefesler alan dudakları aralıktı. Onu içime çekerken kalbim hızla göğsüme çarpıyordu. “Epey güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözleri hızla açıldı. Dilini uzatarak yavaşça alt dudağının kenarını yaladı. Bu hareketiyle vücudumdaki kan akışı kasıklarına yöneldi. Çoktan sertleşen uzunluğum nabız gibi atıyordu.

Yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. “Bunu tüm rehinele-
rine söylediğine eminim.”

“Hımm,” diye mırıldandım. “Ağzından neler çıkıyor böyle.” Ona yaklaştım. “Benim korumam altına girdiğinden beri bu esprilerin daha *kötü* bir hâl aldı.”

Güldü. Yanına oturduğum sırada başım omzuna düştü. “Artık böyle mi diyoruz? *Koruma?*”

Omuz silktim. “Dışarıdayken benimle olduğundan daha güvende olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

Kaşlarını çattı. “*Hook*.”

Bu lakap, her söylediğinde olduğu gibi ürpermeme sebep oldu. Özellikle bu dünyada kendimi James gibi hissettiren tek kişi oyken beni Hook olarak tanınması hoşuma gitmiyordu.

“Beni ciddi anlamda birkaç kez tehdit ettin,” diye devam etti.

Uzanarak boynundaki saçları geriye ittim. “Bu senin parmaklarıma boşalmana engel olmadı ama yaramaz kız.” Elim yavaşça köprücük kemiğine inerken kızarmaya başlayan teninin tadını çıkarıyordum. “Hayatının tehlikede olması seni heyecanlandırıyor mu?”

Yüzünü astı, dokunuşumun altındaki teni gerildi. Koltukta tekrar arkama yaslandığım sırada yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Telefonum çalmaya başladığında her ne kadar aramayı reddedip Wendy’nin âleminde kalmak istiyor olsam da cebime uzandım. Starkey’nin ismi ekranda parlıyordu. “Konuş.”

“Selam, patron. Bugün bir buluşma için vaktin var mı? Bir mülakatımız var, ilgini çekebileceğini düşünüyorum.”

Odak noktamı Wendy’den alıp hayatımdaki sorunlara vermiştim. Mülakat tek bir anlama geliyordu. Bir şey olmuştu ve sorgulanacak insanlar vardı.

“Çok güzel. Nerede yapılacak?”

“Lagoon’da.”

Bir nefes vererek telefonu kapattım ve çeneme yasladım. Bakışlarım Wendy’nin üzerindeydi, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu burada bırakabilirdim ama Smee’nin ona göz kulak olamadığı kanıtlanmıştı.

Onu pis işlerime alet etmek istemiyor olsam da kaçma ihtimali varken burada kalmasına da izin veremezdim. Alaycı söz

ve davranışlarına rağmen boynuna taktığım kolyeyi hâlâ çıkar-mamıştı. Onu takmaya devam ettiği müddetçe de onu her yerde bulabilirdim.

Ama eğer kaçarsa onu sonsuza kadar kaybederdim. Tam da o an, onu yanımda tutmak istediğimin farkına vardım.

“Yatak odasından nasıl çıktın?” diye sordum.

Parmaklarını karmakarışık saçlarından geçirdi. “Anlamadım?”

“Açıkça sordum. Kapı kilitliydi. Nasıl çıktın?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Kapı kilitli *değildi*.”

Göğsüm sıkıştı. “*Hayır*, kilitliydi.”

“Ben açtığımda *değildi*.” Bir omzunu kaldırdı.

İçimi derin bir huzursuzluk kapladı. “Bana yalan mı söylü-yorsun?”

“Neden sana yalan söylemem gereksin ki?”

Kaşımı kaldırdım. “Birkaç sebep biliyorum aslında. Muhte-melen şu an bu dünyadaki en sevdiğin insan *değilim*.”

Gözlerini kıstı. “Bu dünyada en sevdiğim insan *değilsin*. As-lında *en az* sevdiğim insansın.”

Gülerek yerimden kalktığımda doğrulması için elimi ona uzattım. Parmaklarını bana uzatarak onu koltuktan kaldırmama izin verdi. Bedenini kendime çektiğim an elim, beline uzandı. Üzerindeki pamuk tişört, dokunuşumun altında toplandı.

Dudaklarımı, dudaklarına değdirdiğim an nefesi titredi. “Bunu çok komik bir şekilde gösteriyorsun, sevgilim.” Geri çekilerek gözlerinin irileşmesini izledim. Oldukça zevkliydi. “Halletmem gereken bir işim var. Sana güvenemeyeceğim için benimle geliyorsun.”

İç çekti. “Tamam, ne giymemi istiyorsun peki, *bunu* mu?” Eli vücudunda gezerek yumuşak bedenine bol duran kıyafetleri gösterdi.

Sırıttım. “Seni kendi kıyafetlerimin içinde görmek beni bir hayli etkiliyor.”

Ofladı.

“Moirra’nın bizimle buluşup sana bir şeyler getirmesini söylerim.” Bakışlarımla onu süzerken Moirra’nın ismine karşı verdiği tepki hoşuma gitmişti. “İkiniz de aynı bedensiniz.”

Gözleri karardığında gergin bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Bunu da *uygulamalı* mı öğrendin?”

Parmaklarım yanağına uzandı. “Kıskançlık sana oldukça yakışıyor. Ne yazık ki bunun tadını çıkaracak vaktimiz yok.”

Kollarını birbirine doladı. “Kıskanmadım. Sadece ondan hoşlanmıyorum.”

Sırıttım. Göğsüm keyifli bir hisle dolmuştu. Belki de bana karşı söylediklerinden fazlasını hissediyordu. Belki her şeyi telafi edilemeyecek şekilde mahvetmemiştim.

Tüm iş yerlerimiz gibi Lagoon’un da bodrum katı vardı. Genelde burayı depo olarak kullanıyor, elimizden geçen yasal olmayan malları geçici olarak burada tutuyorduk.

İdeal bir buluşma yeri olmasa da JR artık yoktu ve elimizde sadece burası vardı.

Wendy, üst kattaki ofiste beni beklerken Curly ona göz kulak oluyordu. Bense aşağıda, etrafım kutular ve sandıklarla çevrili bir şekilde alt düzey bir *diğer* uyuşturucu satıcısının yüzüne bakıyordum. Bana ihanet edebilecek kadar akıllı olduğunu düşünüyordu.

Adının ne olduğunu bilmiyordum, çok umurumda da değildi. Umursadığım tek şey büyük resme odaklanmak için vaktimi boş yere harcadığımdı. Ama çocuklar ne yazık ki hainlerin sırları-

nın dökülmesini sağlayacak kadar becerikli değildi. Bense, bana karşı olan ihanetin tüm detaylarını bilip her şeyini öğrenmek istiyordum.

“Söylesene.” Bağlayıp ağzını kapadıkları adama yaklaştım. Ağzındaki beyaz bezi çektiğim an öksürüp derin nefesler almaya başladı. Bıçağım yanağında geziniyordu. “Adın ne?”

“To...Tommy.”

“Tommy.” Başımı salladım. “Tommy, bana ihanet ederek ne kazanmayı umuyordun?”

Bakışlarını kaçırırken yutkundum.

Eldivenli elimle çenesini tutarak bana bakmaya zorladım. Dudaklarına doğru bastırdığım bıçağıma, tenine yaptığım baskıyla kan bulaşmıştı. “Tereddüt edecek vaktin yok, Tommy. Değerli vaktimizi harcamayı bırakıp sadede gelelim. Buradan canlı çıkmayacaksın.” Yanağına hafifçe vurarak yüzünü bıraktım. “Ama ben adil bir adamım.” Geri çekilerek gömleğimin kollarını kıvrırmaya başladım. “Ölümünün eziyetli mi yoksa kolay mı olmasını seçmene izin vereceğim.”

Sessizdi.

Kolumu yavaşça kaldırdım. “Evet? Ne yapıyoruz?”

“Bir kadındı,” diye patladı. “Birkaç ay önce gelip bizimle takılmaya başladı. Anlarsın ya. Bizimle, ah...” Bakışları odada gezinirken arkamdaki ikizleri ve Starkey’i süzdü, sonra tekrar bana döndü. “Bizimle yatmaya başladı. Patronundan bahsedip bizimle daha iyi ilgilenebileceğini söyledi. Daha fazlasını verebileceğini...”

Duraksadığı an çenemi kaldırdım. “Neyden daha fazlasını?”

“Ah... Bize verilenden daha fazlasını.”

Çenem seğirmeye başladığında içimi öfke kaplamıştı. Dönüp arkamdaki çocuklara baktım. “Eli açık bir işveren değil miyim?”

Tommy'e döndüm. "Aldığın ürünü serbest bir şekilde sokaklarında satmana izin vermedim mi?"

Gözleri irileşti. "Hayır, hayır, verdin. Sadece... Bak, reddetmek istedim. Ama bir şeyin parçası olmak istiyordum, adamım." Öne eğildi. "O işareti istiyordum."

Merakla ona baktım. *Sonunda*, yeni bir bilgiye ulaşmıştım. "Ne işaretiymiş bu?"

"Bir dövme. Aşırı havalı bir şey, kanka."

Rahatsızlık hissi içime dolarken kontrolümü kaybetmeye başlıyordum.

"Anlıyorum," dedim bir adım yaklaşarak. Elimi hızla indirdiğimde bıçağımın ucu sinirlerini aşarak bacağına derinlerine saplandı.

Çılgılığı kulaklarımı rahatsız edip içimi gıcıkliyordu.

Elimle ağzını kapatarak sesi gölgeledim. Yüzüne doğru eğilmiştim. "Bıçaklarla ilgili en sevdiğim şey ne biliyor musun?" Diğer elim hâlâ bıçağımın kabzasındaydı. Yavaşça çevirerek kaslarını zorladım. "Çok incelikle, *titiz* bir iş yapma fırsatı veriyor. Anlıyorsun değil mi? Sekiz santim yukarıya saplamış olsam uyluk atardamarını kesip hemen kan kaybından ölmene sebep olurum. Önce bilincin kapanır ve ardından ölürdün."

Tommy inledi. Kablo bağlarının altındaki bedeni titriyordu.

"Ama bizim aramızda 'kanka' samimiyeti olduğuna karar verdiğin için seninle biraz güzel vakit geçirmek istiyorum." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "*Kesilebilen* şeylerden ne kadar keyif aldığımı sana göstermek istiyorum."

Elimi ağzından çektim. Yüzüne yayılan gözyaşı ve sümüklerin görüntüsü midemi bulandırdı.

"Bir timsah," dedi hızla. "Bir... Bir saate sarılmış şekilde. Onlara katıldığında sana yaptıkları dövme bu şekilde."

Şok içime dolduğunda kelimeleriyle zihnimde oluşan görüntü içimin berbat bir hisle dolmasına sebep olmuştu.

“Başka?” Bıçağımı daha da derine bastırdım.

“Hepsi bu, adamım. Yemin ederim.”

Parmaklarımı çevirdim. “Starkey, tuzu getir lütfen.”

“Ona Croc diyorlar!” Tommy hızla bağırdı. “Lütfen, dur, ben...”

Elim kabzaya uzandığında bıçağı sıkıca tuttum. Öfke kanıma karışmış, karanlık bir fırtına gibi içime yayılmıştı. Bıçağımı teninden çekerek tekrar ve tekrar saplamaya başladım. Bu sefer bıçağım, daha yukarılardaki etine saplanıyordu. İstıraplı çığlıkları beni sarhoş etmişti.

“Yalancı,” dedim tıslarca. “Bu ismi nereden biliyorsun?”

“Sana do... Doğruyu söylüyorum. Yemin ederim.” Yüzü bembeyaz olmuştu. Altımızda bir kan gölü uzanıyordu. “Croc ismini kullanıyor. Onunla hiç tanışmadım ama kadının ismi...”

Bum.

WENDY

Striptiz kulübünün soğuk ve rutubetli ofisinde oturmuş Hook'un her ne işi varsa halletmesini beklerken göğsümde bir ağırlık vardı.

Bu çok can sıkıcıydı.

Curly, ofis masasının arkasında oturmuş telefonunda gezerken Moira da bize eşlik etmeye karar vermişti. İçime işleyen bakışları ateş saçıyordu. Bense ona kocaman gülümseyerek beni buraya getirenin Hook olduğu gerçeğinin onu paramparça ettiğini umut ediyordum. Kıyafet getirmişti ancak kabul etmemiştim. Ne giydiğimi fark ettiği an ifadesindeki değişim içimin zevkle dolmasına sebep olmuştu.

Düşünerek geçirdiğim birkaç saatin ardından duygusal olarak berbat hâlde olduğuma karar vermiştim. Hook gibi bir adamın bana dokunmasına izin vermiş ve bu kulağa çok sağlıksız gelse de bana hissettirdiklerinin *tadını* çıkarmıştım. Oldukça net bir şekilde düzgün biri olmadığını kanıtlamıştı. Bazılarına görmek bile istemediğim korkunç şeyler yapmıştı.

Ama bana ve diğer herkese yaptıklarının yanı sıra onunlay-

ken -sahiden *onunlayken*- kendimi daha çok keşfettiğim gerçeğini değiştiremezdim. Kim *olduğum* gerçeğini...

Özgürlüğümü kaybedince sesimi bulmuş olmam *ironikti*.

Bu da benim düşündüğümünden daha fazla babama benzediğim anlamına geliyor olabilirdi.

Ama hepimizin içinde biraz sapkınlık vardı. İyi ve kötü diye bir şey yoktu. Sadece bakış açıları vardı ve hangi açıdan bakarsan bak, algılar değişiyordu.

İnsanlar sabit değildi. Ahlâki değerlerimiz durağan değildi. Değişkenlerdi ve her değişimde kendilerini farklı bir şekle sokup çarpıtılan enerjileriyle yeniden bir düzene oturuyorlardı.

“Telefonunu ödünç alabilir miyim?” diye sordum Curly’ye.

Gözlerini devirdi. “Gün ışığı, yirmi dakika önce sorduğunda verdiğim cevap değişmedi. *Hayır*.”

“Sadece arkadaşlarımı kontrol etmek istiyorum. Bir de kardeşimi.”

Moira, oynadığı tırnaklarından gözlerini ayırarak meraklı bakışlarını bana çevirdi. “Neden telefonum yok demiştin?”

Curly oturduğu yerden doğrularak bana uyarı dolu bir bakış attı.

“Kaybettim,” dedim. Hatamın üstünü örtmeye çalışıyordum.

“Ah.” Başını salladı. “Yazık olmuş.” Beni baştan ayağa süzerken gözlerinde bir parıltı belirdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. “Biliyor musun? Seni anlıyorum aslında. Ben de dün gece telefonumu kaybedince endişelenmişim ama sonra Hook’la buluşmak için acele ederken yanıma bile almadığımı fark ettim.”

Dondum. *Yalan söylüyordu*. “Dün gece mi?” Moira bana Maria’yı anımsatıyordu ve ona karşı kendimi savunma fırsatı bulamamıştım. Çünkü beni aralarına kabul etmeleri konusunda endişelerim vardı. Ama artık insanların hakaretlerini birer yük gibi omuzlarında taşıyan o uysal kız gitmişti. “Bu çok garip çünkü Hook dün gece benimleydi.”

Yüzündeki gülümseme büyürken başını yana yatırdı. “Buna emin misin?”

“Ben...” Uyuduktan sonra bir yere gittiye de bundan haberim olmadığını fark edince duraksadım. Benden erken uyanmış olabileceğini düşünmüştüm ancak içime kuruntu dolmaya başladı.

“Moira, kes sesini,” diye patladı Curly. “Patronla yaptığın gayrimeşru hiçbir şeyle ilgilenmiyoruz. Git.”

“Ama ben...”

Curly ayağa kalktı. “Sana defolup gitmeni söyledim.”

Moira yerinden kalktı ve ayaklarıyla yeri döverken kapıdan çıkıp gitti. *Rahatlamıştım.*

“Peki, neredeydi?” diye sordum Moira gider gitmez başımı Curly’ye çevirdim.

Çenesini sıkıyordu. Bana acırcasına bakarken göz kenarları kırışmıştı, cevap vermek istemiyor gibiydi.

Bir nefes vererek kollarımı göğsümde bağladım. *Umurumda değildi.* Zamanını kiminle geçirdiği beni ilgilendirmiyordu. Sadece o kadınla vakit geçirdikten sonra gelip aynı parmaklarını *benim* içime sokmuş olması midemi bulandırmıştı.

Bunu yapmasına karşı çıkmamıştım üstelik. Hatta neredeyse yapması için yalvarmıştım.

Kapı birden açıldığında Hook fırtına gibi içeri girdi. Odanın enerjisi anında değişti. Bizi bara geldiğimiz ilk gece içeri alan adam hemen arkasındaydı. “Hook, ben...”

Hook arkasını döndü. “Starkey, eğer hayatından olmak istemiyorsan *konusma.*”

Hook’un ifadesini süzerken gözlerim irileşti. Siyah deri eldivenlerini yine giymiş, gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrırmıştı. Teninde kırmızı lekeler vardı ve saçları sanki savaştan çıkmış gibi darmadağınktı.

Starkey yutkundu. Başını eğerken yüzünü buruşturdu. Hook, boynunu kütletse de ruh hâline rağmen nispeten sakin görünüyordu. Elinin hafifçe titrediğini ve kendini kastığını fark ettim. Ve havası... Farklıydı. Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmesem de ruh hâli ne zaman değişse bunu hissedebiliyordum. Sanki enerjisi uzanıp bana dokunuyor ve onu boğulmaktan kurtarmam için beni kendine çekiyormuş gibiydi.

Patlamasına saniyeler olduğunu hissedebiliyordum.

Hook patladığında ise buna sebep olan kişilerin lehine olmayacağı ortadaydı.

Yaptığım şeye neden kalkıştığımı bilmiyordum. Belki ölmeyi istiyordum belki de eğer beni öldürmek istiyorsa -ki öldürebileceğini biliyordum- bunu kabullendiğimden harekete geçmiştim. Oturduğum koltuktan kalktım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Yüzünün tam karşısına gelene kadar durmadım.

Elini saçından geçirirken bir nefes verdi. Bakışları bana döndü. "Selam," dedim.

Bakışları karardı. "Selam."

"Bunun iyi bir zaman olmadığıнын farkındayım," dedim şakaşmaya çalışarak.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Bir adım yaklaştığımda bakışlarını benden ayırmamasını umut ediyordum. Eğer bakışlarını kaçırırsa onu kaybedecektim ve biraz da olsa hissettiğim *James* tamamen silinecekti.

Elimi göğsüne uzatarak kalbinin sabit ritmini avuçlarımda hissettim. Göğsündeki ellerim inip kalkıyordu. Parmak uçlarımda ona doğru uzandım. "Seninle yalnız konuşabilir miyim?"

Beni iki yanımdan tutarken delici bakışları üzerimdeydi. Bakışlarıyla sanki göğsümü sarıp sımsıkı tutuyordu. Belimdeki parmakları kasıldı.

"Lütfen," diye fısıldadım kirpiklerimin altından ona bakarken.

“Çıkın,” dedi sertçe.

Sarhoş gibiydim. Bakışlarım ona odaklandığı sırada arkamızdaki kapanın kapandığını duydum.

Elleri sırtıma uzanarak içimin titremesine sebep oldu. Artık onu sakinleştirmeye çalışmıyordum. Artık *çaresizce* onu kendime istiyordum. Gündüz yaşananların görüntüsü zihnime dolduğu an şehvet damarlarımda kol gezmeye başladı.

Bu sefer uzanıp onu öpen ben oldum.

JAMES

Hayatımda hiç uyuşturucu kullanmamıştım. Ama Wendy'nin damarlarıma karıştırdığı bu histen farklı olduğunu düşünmüyordum.

Tüketiyordu.

Dili benimkine karıştığında onu sertçe tuttum. Zihnimi ele geçiren anıları yok etmek için onun tadında boğulmak istiyordum. Kendimi kaybetmeye *çok yakındım*. Korku ve hiddet kanıma karışırken kendimi zor tutuyordum, sadece Tommy'nin dudaklarından *Tina Belle*'in isminin dökülmesini beklemiştim.

Ama lanet olası Starkey aptalı Tommy'nin kafasına sıkılmıştı. Söylediğine göre tetikteki parmağı kaymıştı.

Bu kadar acınası bir bahaneye inanacağımı düşünüyorsa yanılıyordu. Ama önce kendi şeytanlarımla yüzleştikten sonra onun icabına bakacaktım.

Croc.

Sadece bu isim bile midemi bulandırıp içimin utançla dolmasına sebep olmuştu. Bu *imkânsızdı*. Peter onu tanımıyordu - *kimse* onu tanımıyordu.

Eğer Ru'ya işkence ederek öğrenmedilerse...

En yakın dostumun, en karanlık sırlarımı can düşmanıma anlatmış olduğu düşüncesi öfkemi katlamıştı. Ki bu öfkem Wendy'nin ağzına karışıp sanki tadını seviyormuş gibi kana kana içtiği öfkeydi.

Kanım kaynayıp damarlarımda gürlerken zihnim önüne çıkan her şeyle savaşmak ya da ruhuma kazınan amcamın hatırası yeniden canlanana kadar beni parçalara ayırmak istiyor gibiydi.

Göğsüme sert bir acı yayıldığında dudaklarımı Wendy'den ayırdım. Çocukluk kâbuslarım zihnimde yankılanmaya başlamıştı.

Wendy, elimi tutarak kalbine götürdü. Alt dudağımı dişlerinin arasına almıştı. "Bana ver," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım, vücudum titriyordu. "Sana verecek hiçbir şeyim yok."

Ağzı çeneme doğru yol alırken tenime küçük öpücükler bırakıyordu. "O zaman tüm *hiçliğini* bana ver," diye cevapladı.

Kelimeleri en derinlerime işlerken kırıla kadar öfkeme karıştı. Onu sıkıca tutarak çevirdim ve sırtını çalışma masasına yasladım. Parmaklarım kollarını başının üzerinde sabitlemiş, ellerim bileklerine sarılmıştı. "Beni önemsiyormuşsun gibi rol yapma," dedim tükürürcesine. "Şimdi olmaz. Bunu kaldıramam." Boğazımdan bir ateş gibi yükselen kelimelerim dudaklarımdan döküldü.

Wendy'nin üzerimdeki gözleri irileşmişti. Dudakları şişmiş ve öpüşmemizden pembeleşmişti. Dudaklarından bir fısıltı döküldü. "Eğer rol yapmıyorsam?"

Nefesim kesildi, kelimelerine karşı göğsüm sıkıştı. "Önemsemem için hiçbir sebep yok." Vücudumu ona bastırdım. Kalçalarım bacaklarının arasındaydı. Masanın üzerindeki kâğıtlar ağırlığımızın altında eziliyordu. "Ben iyi bir adam değilim."

“Biliyorum,” dedi nefes nefese.

“İşkence ettim.” Dudaklarımı eğerek boynunda gezdirdim. “Öldürdüm.” Tişörtünü boştaki elimle kaldırarak parmaklarımı vücudunda gezdirmeye başladım. Dudaklarım köprücük kemiğinin tadını alırken parmaklarım şişen göğüslerine uzanmıştı. “Ve ikisini de tekrar yapacağım, bir kez bile pişman olmadan. Çünkü *keyif alıyorum*.”

Kalçalarımın etrafındaki bacakları kasıldı.

Elimi bileklerinden çekerek yüzüne uzandım. Parmaklarımın altındaki teni yumuşacıktı. Kalbim hızla çarparken göğsüm sıkıştı. “Ama ellerimin altında eziyet gördüğün her andan, varlığımın her hücresiyle pişman oldum.”

Gözleri irileşti. Kahverenginin en güzel tonu gözlerinde parıltıyordu.

“Sen, hiç şüphesiz, bildiğim tek iyi şeysin.” Alnımı onunkine yaslarken titrek nefesler dudaklarımdan boşalıyordu. Başparmağım yanağını okşadı. “O yüzden bana yalan söyleme Wendy, sevgilim. Çünkü eğer bunu yaparsan kalbim buna dayanamaz.”

Hızla uzanarak ağzını dudaklarıma kapattı. Her bir hücrem tutkuyla sarsılıyordu. Kolları ve bacakları etrafıma sarıldığında inledim. Ona sürtünen sikim sertleşti.

Zihnimdeki tüm kıyameti ona akıtıyordum, kendimi kaybetmişim.

Tişörtünün yakasına uzanarak iki parçaya ayırdım. Pembe, sertleşmiş ve *muhteşem* memeleri gün ışığına çıkmıştı. Bir tanesini ağzıma alarak dilimin altında döndürmeye başladım. Diğer yandan elim altındaki baksırı bacaklarından sıyırmakla meşguldü.

İnlerken sırtı bana doğru yükseldi. Kalbim ona bir şeyleri göstermenin isteğiyle sıkışıyordu. Kelimelerle aram hiç iyi ol-

madığı için ona nasıl hissettiğimi hareketlerimle göstermek istiyordum. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek bile olsa bunu istiyordum.

Beni seçmesini istiyordum.

Ben emrettiğim için değil kendi istediği için...

Parmaklarım kadınlığının dışındaki ıslaklığa doğru kaydı.

Dudaklarımla gövdesinden aşağı doğru iniyordum. Öpüyor, ısıtıyor ve dilimle onu incittiğim ve canının yanmasına sebep olduğum her bir an için af diliyordum.

Yüzüm bacaklarının arasına indiğinde derin bir nefes aldım. Islaklığının bu aroması tutkumun tenime yayılmasına sebep oluyordu.

“Benim için her zaman çok ıslaksın, güzelim.” İki parmağımı içine ittikten sonra teninin beni nasıl sıkıca içine çektiğini izledim. “Aferin kızıma. Ne kadar iyi bir kız olduğunu biliyor muydun?”

Daha çok araladığı bacakları titriyordu. Onu övdüğüm an, ziyafet çekmem için kendini bana sundu. Parmakları saçlarıma sarılmıştı beni kendine doğru çekiyordu. İstekle yaklaşarak klitorisini ağzıma aldım, tadı damağıma yayılmıştı. İnleyerek yüzümü daha da derinlerine gömdüm. Onu ruhumun derinliklerinde hissedene kadar özünde boğulmak istiyordum. Parmaklarımı içine sokarak çıkarmadan önce hafifçe büktüm. Sonra daha da derine soktum.

Başımın etrafındaki bacakları kasılmıştı. Yavaşça doğrularak ellerimle kalçalarını daha da açtım ve her şeyini gözler önüne serdim. Ağzımda biriken tükürük yavaşça amcığını aşarak altımızdaki masaya doğru damladı.

Titrediği an gülümsedim. Bu ahlaksız görüntü aletimin zonk-lamasına sebep oluyordu. Parmaklarım amında gezinerek dudaklarını araladıktan sonra artık kaygan ve ıslak olan kaslarında gezindi.

“Sen çok ahlaksız bir kızsın, değil mi?” Arzuyla yanıyordum. Klitorisini ağızıma alarak dilimi üzerinde gezdirmeye başladım. Parmağım anüsüne uzandı.

“Aman *Tanrım*,” dedi sertçe.

Ağızımı daha çok açarak tükürüğümün ıslaklığına karışmasına ve onu masaya damlatacak kadar ıslatmasına sebep oldum.

“Bunu sanmıyor...”

“Şşş,” dedim onu sakinleştirerek. “Düşünme, güzelim. Sadece al.”

Parmağımın ucunu yavaşça içine iterek acı yerine zevk hissedebileceği kadar ıslak olduğuna emin oldum.

“*Siktir*,” diye haykırdı.

Dudaklarım tekrar üzerine kapanarak dilim kadınlığının içine uzandı ve klitorisine doğru bir yol çizdi. Anlamsız iniltiler dudaklarından dökülürken bedeni titriyordu. Boştaki elimi uzatarak karnını masaya doğru bastırdım.

Göğsü aldığı nefeslerle hızla inip kalkarken yaklaştığını biliyordum.

Nefesini tutuyordu.

Parmaklarım sımsıkı deliğe girip çıkarken aynı anda dilim kadınlığında geziniyor ve başparmağım klitorisine daireler çiziyordu.

Tüm bedeni titremeye başladı. Bakışlarımı kaldırdığımda tene yayılan ıslaklıkla birlikte aletim seğirdi.

Sessiz bir çığlık atmak üzere aralanan dudaklarıyla birlikte vücudu masadan havalandı. Kıçındaki kaslar parmağımı menene gibi sımsıkı sardı.

Orgazmı bitene kadar ıslaklığını yalayıp tadıyla inlemeye devam ettim. Titremesi sakinleşmeye başladığında yavaşça bedeninin üst kısmına doğru dilimle bir yol çizerek dudaklarımı

kulağına dayadım. Sadece parmağımın ucu kıkırda kalana kadar geriye çekerek hafifçe bastırdım.

“Bir gün,” diye fısıldadım. “Sana buradan sahip olacağım. Aletimden boşalan her bir damlayı kaslarının içine çektiğini hissederken o küçük güzel amından seni tatmin edeceğim.”

Nefesini tuttu. Gözleri arsızca parlarken yanakları kıpkırmızıydı.

“Bunu ister miydin?” diye fısıldadım, burnumu yanağına sürterken.

Ellerini uzatarak yüzümü tuttu ve beni kendine çekti. Ardından ağzıma yayılan ıslaklığı *yaladı*, diline dolan tatla inlerken göz kapakları ağırlaştı.

Karnım kasılmış, sikim titremeye başlamıştı.

Parmaklarını çenemden çektikten sonra kemerime uzanırken dili dudaklarımın arasına kaydı. Ona yardım ederek pantolonumu hızla çıkardım ve aletimi özgür bıraktım. Kalın ve ağzına kadar doluydu. Onun içine girme *ihtiyacıyla* sızlıyordu.

Parmakları gömleğime uzandığında donakaldım. Ellerim hızla onunkilere uzandı. Tenimde iz bırakan kusurlarımı görmesini istemiyordum.

“Sorun yok,” dedi. Yüzü benimkiyle aynı seviyeye gelene kadar doğruldu. Eli göğsüme, direkt kalbime dokundu. “Ben rol *yapmıyorum*.”

Derin bir nefes aldım. Tüm duygularım birbirine karışmıştı. Yavaşça gömleğimin düğmelerini açtığı sırada damarlarıma korku doldu. Her bir seferinde tek bir düğmeyi açarak ellerini omuzlarıma götürdü. Kumaş tenimden düştü. Olduğum yerde bekledim, çenem kasıldı. Ne göreceğini bildiğim için kendimi hazırladım.

Bana daha da yaklaşarak bacaklarını kalçalarıma doladı. Aletim, tam merkezine dayanmıştı. “James,” diye fısıldadı.

Dilinden dökülen ismim beni kendime getirdiğinde göğsüm, muhtaç olduğu o sıcak hisle doldu. Kollarımı kaldırarak atletimi çıkarıp atmasına izin verdim.

Sonra bekledim.

Parmakları göğsümde gezinirken bakışlarım bir anlığına ona çevrildi. Yüzündeki acıma ifadesini görmeyi bekliyordum.

Ama yoktu.

Gözleri, her bir yaraya dokunurken daha da irileşiyordu. Bu yaraların birçoğunu odama geldiği geceler amcam yapmıştı. Kendi kanımı görünce felç olmuş gibi korkuyla kalakaldığımı biliyordu.

Kalbim, göğsümde düzensizce atıyordu. Eli kalçama doğru inerken yan tarafımda uzanan yara izini takip etti. Dokunduğu her yer yanıyordu.

“Buraya ne oldu?” diye sordu.

Dişlerimi sıktım. “Uçak kazası.”

Bakışları bana döndü ve ardından uzanarak yara izime küçük öpücükler kondurmaya başladı. Ciğerlerim sıkışırken, bu hareketi boğazıma bir yumru oturmasına sebep oldu. Babasının sebep olduğu yarayı öptüğünü, dokunuşuyla acımı sildiğini ona söylemek istedim.

Ama neden bilmiyorum bunu yapmak yerine yüzünü tutarak kendime çektim ve söyleyeceğim her şeyi ona vücudumla gösterdim.

Nefesi ağzıma doldu. Onu tekrar masaya yatırdığımda aletim amının üzerinde uzanıyordu. Sürtünmenin verdiği etkiyle kasıldım. Sırtımdan aşağıya bir zevk dalgası yayılıyordu. “Tekrar söyle,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Neyi söyleyeyim?”

“Adımı.” Üzerine yüklendiğim sırada her bir hücreme sıcaklık yayılıyordu.

Aletimin ucu klitorisine değdiğinde gözleri kaymaya başladı. “James,” dedi nefes nefese.

Tek bir hareketle aletimi dibine kadar içine soktum.

Aynı anda iç çektik. Onun etrafımı sardığını hissetmek her anlamda karşı konulmazdı. Hareket etmeye korkuyordum çünkü boşalmak üzereydim ve bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Yavaşça kendimi geri çekerek tekrar ileri ittim. Duygularımdaki yoğunlukla birlikte kalçalarımıdaki baskı arttığında kendimi olabildiğince derine itmek istiyordum.

Eğilerek dilimi kulağında gezdirdim. “Sen çok harikasin. *Kahretsin*, güzel hissettiriyorsun.”

İnledi. Beni içine almak üzere kalçalarını kaldırırken tırnaklarını omzuma saplamıştı.

O an bir güç yarışı yoktu, itaat gerektirecek bir emir ya da her şeyi kontrol altında tutma ihtiyacı yoktu.

Wendy vardı.

Sadece Wendy.

En iyi yaptığı şeyi yapıyordu; her bir parçamı tüketiyordu.

Yıkılan kalbim, kusurlu kafesine çarpmaya devam ederken sadece onun için atıyordu. Tüm bu pisliğe rağmen Wendy’nin onu sevmesini umut ediyordu.

“Tekrar,” diye emrettim.

“James,” diye inledi.

Dudağımı ısırarak içimde yükselen sıcaklıkla birlikte kalçalarımı hızla ona doğru bastırdım. Hayalarım her bir hareketimde kışına çarpıyordu. “Benim olduğunu söylemeni istiyorum.”

Ritmimizi değiştirdiğimde inledi. Sikim tamamen içine girmiş, kasığım klitorisine baskı uyguluyordu.

“Ben...”

Öpücüğümle onu susturdum. Ne istediğimi anlaması gerekiyordu. “Bunu bana, ben emrettiğim için söylemeni istemiyorum.” Başımı boynuna gömerken nefeslerim kesik ve sıcaktı. Kendimi çekip tekrar ona doğru iterken içimde orgazmın yükseldiğini hissediyordum. “Bunu gerçekten *benim* olduğun için söylemeni istiyorum. Çünkü ikimiz de gitmen gerektiğini biliyor olsak da kalacaksın.”

Nefesi kesildi. Gözlerimin içine bakarken elleri yüzüme uzandı. “Ben *seninim*, James.”

Sıcaklık göğsüme yayıldığında hızlı bir tempo tutturdum. Kelimeleri ruhumun derinliklerine sızıp kalbime giden tüm çatlakları doldurdu.

Bedenlerimizin birbirine çarpış sesine Wendy’nin sarsılarak boşaldığı an çıkardığı iniltiler eklendi. Amının etrafımda kasıldığını hissedebiliyordum. Aynı anda hayalarım da kasılarak tüm sinirlerimin ağrıyacak kadar gerilmesine sebep oldu. Boşalmaya başlar başlamaz aletimi içinden çıkararak benim karnına akmasına izin verdim.

Üzerine yığılmış, derin nefesler alıyordum. Zihnim sonunda huzura ermişti.

Tam o anda görüldüğü kadar yabani bir his olsa da onu sevdiğimi biliyordum.

Ve bu beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu.

WENDY

Aynanın karşısına geçmiş, kıyafetlerim paramparça olduğu için Moira'nın bana getirdiği üzerime bol gelen kıyafetleri giymiştim. Anlaşılan James, üzerimdekileri parçalamaktan zevk alıyordu. Bakışlarım aynada ona döndü, masanın arkasında duruyordu. Sonunda kollarındaki kanı temizlemiş, gömleğini ilikleyerek gövdesindeki yara izlerinin her bir santimini gizlemişti. Bu izlerin nasıl olduğunu merak ederken görmeme izin verişinin altında bir sebep olduğunu bilerek kalbim sıkıştı.

Önündeki çekmeceyi açarak bir silah çıkardı. Silahı pantolonun arka tarafına, bel kısmına, yerleştirerek takım elbisesinin ceketini üzerine geçirdi. Öndeki düğmesini iliklemişti.

Bu görüntüyle kasıldım.

"Canın istediğinde gerçekten çok çekici oluyorsun," dedim.

Başı bana doğru döndüğünde yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Arkama yaklaşarak boynuma birkaç öpücük bıraktı.

"James?" Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Ne durumda olduğumuzu bilmiyordum. Bir yanım üzerinde

olduğumuz tahterevalliyi dengeleyen ben olduğumu söylese de onun bu dengeyi bozmayacağına emin değildim.

“Hımm,” diye mırıldandı.

“Ben...” Ona doğru dönerek ellerimi göğsüne yerleştirdim. “Kardeşimi görmek istiyorum.”

Başını salladı. “Tamam.”

Rahatlama duygusu içime yayılmıştı. “Ve...” Dudağımı ısır-dım. “Telefonumu geri istiyorum.”

“Anlaşıldı.” Kaşını kaldırdı. “Başka bir şey?”

“Ve Moira’yla birlikte olmadığını söylemeni istiyorum,” diye patladım. Yanaklarım ısındı.

Duraksadı. “Hiç mi?”

Utandım. “Şey, şu an olmadığın ortada. Yalan söylersen an-larım.”

Parmakları çeneme uzanarak bakışları gözlerime odaklandı. “Sana dokunduğum andan beri ne Moira ne de başka bir kadınla birlikte olmadım.”

Derin bir nefes verdim. Düğümler bir bir çözülmüştü. “Peki.”

Dudakları kıvrıldı. “Tamam.”

“Peki,” dedim tekrar.

“Netleştirmek için söylüyorum.” Başparmağını çeneme bas-tırdı. “Eğer *başka* birisi sana dokunursa onun ellerini keserim ve bir daha hiçbir şeye *dokunamaz*.”

Göğsüm sıkıştı. “Çok vahşisin.”

Sırıttı. “Ben buyum, sevgilim.”

“Peki ben? Yani biz... Ben hâlâ senin yanında...”

“Wendy, eğer istersen gitmekte özgürsün. Baban, o...”

“Hayır, biliyorum,” diye sözünü kestim. Yaralarım bu kadar tazeyken babam hakkında konuşmak istemiyordum.

“Hayır, *bilmiyorsun*.” Parmakları yaranın olduğu teninde ge-

zindi. “Bu uçak kazası...” Burun delikleri genişlemişti. “Babanın uçuşlarından birinde oldu.”

Hayretle iç çektim. “Ne?”

Başını iki yana salladı. “Bunu konuşmanın yeri değil, sevgilim.”

İçim öfkeyle dolarken kenara itilmek istemiyordum. Üstelik neler döndüğünü bu kadar çok merak ederken olmazdı.

Ağzımı açmama rağmen parmaklarını dudaklarıma uzattı. “Ne istersen anlatacağım ama burada değil.”

Göğsüme ağır bir his çökmüştü. “Onu öldürecek misin?” diye fısıldadım.

İç çekti. “Anlaman gerekiyor, baban benden her şeyimi aldı.” Başparmağıyla dudağımı okşuyordu. “Senin istediğin *her şeyi* yaparım ama benden bunu isteme.”

Kalbim parçalara ayrıldı. Damarlarım kederle doldu. “Ama ben...” Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “O benim *babam*.”

“Evet, öyle.” Başını yana yatırdı. “Benimkini öldüren kişi.”

James’in yatındaydık. Beni ilk buluşmamızda getirdiği güvertede, aynı yerde oturuyordum. Striptiz kulübündeki masada beni becermesinin ardından iki gün geçmişti. Geçmişiyse ve babamla ilgili söylediği şeylerle zihnimi binlerce parçaya ayırmıştı.

James’i bir çocuk olarak düşünüp amcasının elinde yaşadıkları zihnime doldukça boğazımda yükselen safra dilime doluyordu. Anne ve babasını kaybettikten sonra yaşadığı onca acıya sebep olan kişinin yüzünü, yıllar boyunca dergilerin kapaklarında görmüştü.

Kalbinin parçalara ayrılırken çektiği eziyeti düşündükçe midem bulanıyordu.

Babamı affedip öldürmekten vazgeçmesi için onu zorlayamazdım. Babamın yaptıklarını öğrendikten sonra bunu nasıl isteyebilirdim ki?

Nedenini bir türlü anlayamıyordum. Babam neden kendi iş ortağını öldürmüştü? Neden Ru'yu öldürmüştü?

Bir türlü anlam veremiyordum.

Ancak olanları bilmek, James'in bana yaptıklarının acısını göğsümde hafifletiyordu. Bunu hiçbir zaman unutmayacak ol-
sam da öfkesini anlıyordum.

Belki bu benim aptal olduğumu gösterirdi. Belki hâlâ na-
hiftim ama James, bana gerçekleri anlatacak kadar güvenmişti.
Onu anlamam için başından geçen korkunç olayları bana anla-
tarak risk almıştı. Ben de beni önemseydiğine inanarak bir risk
aldım.

Kırk sekiz saat önce telefonuma kavuşmuştum. Angie'den ve
ortalarda olmadığım için kovulduğuma dair *Vanilla Bean*'den
gelen tüm mesajları ve aramaları görmüştüm. Ama babamdan
bir tane bile cevapsız arama yoktu.

Tek bir tane bile yoktu.

Jon'dan da yoktu ama ben ona mesaj atarak her şeyin yolun-
da olup olmadığını sormuştum.

Sürgülü kapı açıldığında Smee, elinde doğranmış sebzeler-
den oluşan bir tepsi ve yüzünde gülümsemeyle güverteye çıktı.
Elindekileri masaya bırakarak oturdu. "Patron o yokken bir şey-
ler yediğine emin olmamı istedi."

"Kendim bir şeyler hazırlayabilirdim." Ona gülümsedim.

Yavaşça elini salladı. "Hiç sorun değil. Hatırlarsan bu benim
işim."

Tepsiyi masanın üzerinden bana ittiğinde yeşilbibere uzana-

rak ağzıma attım. O da birasının kapağını açarak koca bir yudum almıştı.

“Nerelisin, Smee? James’le çalışmaya nasıl başladın?”

Bir havuç alarak ısırды. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. “Ah, çok ilgi çekici bir olay değil. Yıllar önce zor zamanlar geçirdim ve bana yardım etti.”

Göğsüm kabardı. “Öyle mi yaptı?”

Başını salladı. “Beni sokaklardan kurtardı. Bir ev verdi ve yatın bakımıyla ilgili her şeyi öğrendiğim müddetçe kalabileceğimi söyledi.”

“Burada, Bloomsburg’de mi büyüdün?”

Ona neden bu kadar çok soru sorduğumu bilmiyordum. Belki de yatta kalmayı planladığımdan burada yaşayan kişilere alışmak istiyordum. Ya da sadece James’in son zamanlarda anlattıklarını zihnimden uzaklaştırmak için dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı.

Birasından bir yudum daha aldı. “Öyle oldu. Tüm hayatım burada geçti.”

“Bu çok güzel,” diye mırıldandım. “Ailen yok mu?”

Gözlerine bir karanlık çöktü.

“Üzgünüm,” dedim utanarak. Yüzündeki ifadeyle gerildim. “Burnumu sokup duruyorum.”

Gülerek kırmızı şapkasını düzeltti. “Hayır, sorun değil. Annem muhtemelen dışarılarda bir yerlerde kendine ayartacak birilerini arıyordur.”

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. “Ah, çok üzüldüm.”

Elini yavaşça salladı. “Onun nasıl birisi olduğuyla uzun zaman önce yüzleşmiştim. Ama babam iyi bir adamdı. Vefatından birkaç yıl önce onu tanıma şansına sahip oldum.”

“Benim de annem vefat etti,” dedim. Kalbim acıyordu. “Zaman geçse de acı hiç hafiflemiyor, değil mi?”

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Birasındaki parmakları gerilmişti. “Gerçekten öyle, Wendy Hanım.”

Arka taraftan gelen adım sesleriyle dikkatim dağıldı. James güverteye çıkmış, üç parçalık takım elbisesiyle her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

Smee yerinden kalkarak şortunun ön kısmını silkeledi. “İçeri geçsem iyi olur. Sohbet için teşekkür ederim.”

Gülümsedim. “Atıştırmalıklar için teşekkürler.”

Yanından geçerken James ona ikinci kez bakmamıştı bile.

“Bunlarla bunalmıyor musun?” diye sordum.

Sorumu es geçerek öpmek üzere dudaklarıma uzandı. Dili ağzıma kaydığında gözlerimi kapatmış, kendimi tadına bırakmıştım.

“Mmm.” Dudaklarımdan ayrılarak alnını, alnıma yasladı. Başparmağıyla yanağımı okşuyordu. “Ne yazık ki ilgilenmem gereken işlerim var. Burada bekleyecek misin?”

“Evet. Sorun olmaz. Belki *Vanilla Bean*’e uğrarım diye düşündüm.”

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

“James, gidebileceğimi bana sen *söyledin*. Şimdi de böyle...”

“Sevgilim, lütfen.” İç çekerek dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Gidebilirsin. Seni kendime saklamak istediğim için beni affet. Eğer kullanmak istersen Aston’ın anahtarlarını bırakabilirim.”

Göğsümdeki düğüm gevşemişti. “Teşekkür ederim.”

“Bana bir iyilik yapar mısın? Kolyeni çıkarma.”

Kaşlarımı çattım. “*Hâlâ* mı?”

“Dediğimi yap.” Gülümsedi. “Tenini süsleyen mücevherleri

seviyorum.” Parmakları elmaslarda geziniyordu. “Akşam yemeğine evde olur musun? Bir sürprizim var.”

“Tamam.” Karnımda uçuşan kelebeklerle gülümsedim.

Ev.

Bunu rahatlıkla söylemişti. Sanki burası benimmiş ve ben de buraya aitmişim gibi. Ama hâlâ bu olanların gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Sanki beni büyük planı için kullanacakmış gibi hissediyordum.

Düşüncelerimi bastırarak kuruntuları göz ardı etmeye karar verdim.

JAMES

İç çekerek haber kanalını kapattım. *NevAirLand*'de çıkan yangınlar dışında hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Bu her ne kadar içimin zevkle dolmasını sağlasa da molozları ve yıkımı gördükçe sinirlenmekten kendimi alamıyordum.

Ayrıca Peter kadar popüler biri kayıplara karışmıştı. Bu da beni tedirgin ediyordu. Son günlerde her şey huzurumu kaçırıp içime kötü bir his doğmasına sebep oluyordu. Fırtına yaklaşıyordu ve ne zaman başlayacağını ya da geride nasıl bir yıkım bırakacağını bilmiyordum.

Karşımda oturan ikizler, bir başka sevkiyatın daha kaybolduğunu anlatırken gerginlerdi. Bir milyon dolarlık toz yok olmuştu.

Arkama yaslanırken içim öfkeyle doluydu. Karşımda tamamlanmış bir yapboz varmış ve sadece ortadaki parçası eksikmiş gibi hissediyordum.

Ayrıca Peter nerelerdeydi?

Bakışlarımı ikizlere çevirdim. İçimde yükselen öfkeyi gizlemeye çalışırken derin bir nefes verdim. “Ziyaretleri yapmanızı istiyorum. *Bugün*. Her bir sokağın köşesine gidip malımızı satan *herkesi* toplayacaksınız ve onları soyup arayacaksınız. Eğer bir timsah ve saat olan ya da ikisinin kombinasyonu olan herhangi bir dövme görürseniz onları buraya getirip bodruma zincirleyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Hook.”

“Güzel.” Boynumu kütlettim. “Giderken Starkey’i buraya gönderir misiniz lütfen?”

Odadan çıktıkları sırada dövmeyi hatırladığım için midem bulanmaya başladı. Sanki benim kâbuslarıma odaklanarak bunu seçmiş gibilerdi. Ama bu *imkânsızdı*.

Starkey, kapıyı açtığı anda gözleri irileşmişti, bakışları dikkatliydi. “Efendim.”

Ayağa kalkarken çenemi sıktım. Masanın ön tarafına doğru ilerlerken ceketimin düğmesini iliklemiştim. Ben dudaklarımı aralayana kadar sessiz kaldık. “Bana, neden geçen gece müdahale ettiğini hatırlatmak ister misin, Starkey?”

“Bir kazaydı, Hook. Bunu yapmak *istememiştim*.” Bakışlarını yere eğdi. “Ne ceza verirsen kabulüm.”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “Peki ya hayatını sona erdirmeyi uygun bulursam? Ne de olsa senin işlediğin suç cinayetten farksız, katılıyor musun?”

Yutkundu, yanında uzanan parmakları kıvrılmıştı. Gözlerimle hareketini takip ettim. “Bir kazaydı,” diye tekrarladı.

Başımı sallayarak ona yaklaştım. “Sana *kazalar* için para ödemiyorum.”

Burun deliklerim genişlerken parmaklarım bıçağımın kabzasına uzanıp ona saplama isteğiyle titriyordu. Ama onu şimdi öldürmem doğru olmazdı. Şu ana kadar Starkey hiçbir şeye karışmamıştı ve Ru'nun ölümüyle sokaklardaki herkes fısıldamaya başlarken istediğim son şey, yakın çevremdeki insanların benim yanımda kendilerini tehlikede hissetmesiydi.

“Her zaman fazlasıyla sadık oldun, Starkey. En iyi adamlarımdandın. Ta ki geçen güne kadar. Sana sonuna kadar güvenebilirdim.” Çenesi gerildiğinde hızla bıçağıma uzandım. Açtığım bıçağın ucunu çenesine dayadım. “Bir daha aptalca bir şey yapma yoksa bir dahaki sefere hoşgörülü olmam.”

Başını hafifçe salladı. Bakışları metali tenine bastıran parmaklarıma odaklanmıştı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Üzgünüm. Ben gerçekten...”

Elimi kaldırarak geri çekildim. “Peter Michaels’ın asistanı Tina Belle’i bulmanı istiyorum. Sonra onu bana getir. Anladın mı?”

Yutkunarak başını salladı.

“Git.”

Starkey gittikten sonra geçen her bir dakika daha da geriliyordum. Beynim sanki hiç başından kalkmadan saatlerce televizyon izlemişim gibiydi. *Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıydım.* Ama bir türlü ne olduğunu bulamıyordum.

Sonunda marinaya dönerken bir dükkânın önünde mola verip bir şişe şampanya ve bir buket gül aldım. Bitkindim. Kendimi Wendy’nin varlığında kaybetmek dışında başka hiçbir şey istemiyordum.

Mutfağa girerek şampanyayı buzların üzerine yerleştirdim. Etraftaki sessizlik kalbimin teklemesine sebep olmuştu. Belki de

fıkrını değiştirip beni tamamen terk etmeye karar vermişti. Elimi göğsüme uzattım. Nabzımda kontrolüm dışında gerçekleşen bu ani değişim hoşuma gitmedi.

“Romantik.”

Sesle birlikte arkamı döndüğümde Smee odaya giriyordu.

“Evet, sanırım yeni bir sayfa açtığımı söylemek üzeresin.”

Ona gergin bir şekilde gülümsedim.

Bana yaklaşırken gözleri parlıyordu, başını yana eğdi. “Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?”

Göğsüme bir sızı yayılsa da başımı salladım. Hislerimi açık açık konuşmayı seven biri değildim ama ne hissettiğim ortadaydı. Ayrıca burada, evimdeydim. Hislerimi reddetmenin bir anlamı yoktu. “O benim mutluluğumun *doruk noktası*.”

“Hımm.” Smee, buketin karşısında durdu ve gülleri koklamak için eğildi. “Aslında,” dedi iç çekerek doğrulurken. “Uzun zamandır buraya birisini getirmeni bekliyordum.”

Kaşlarım havalandı. “Öyle mi?”

Gülümsedi. “Mutlu olduğunu görmek için yani.”

Ceketimin düğmesini açarak üstümden çıkardım ve bar sandalyesinin arkasına astım. “Dürüst olmak gerekirse ne yapmam gerektiğini pek bilmiyorum.” Elimi saçlarımdan geçirdim. “İyi bir başlangıç yapmadık.”

Smee güldü. “Patron, bazen sadece sabırlı olup her şeyin yoluna girmesini beklemen gerekir.”

Söylediklerine karşı başımı sallayarak çenemdeki kirli sakallarına uzandım.

“Burada mı?” diye sordum.

Başıyla yatak odasını işaret etti. “Bütün gün oradan çıktığını sanmıyorum.”

Onu görme ihtiyacı göğsüme dolduğunda yerimden kalkarak koridora yöneldim. "Smee," dedim duraksayarak.

"Evet, efendim?"

"Sen iyi bir adamsın. Yaptığın her şeye minnettarım. Bunu sana gerektiği kadar söylemiyorum."

Başını eğdiğinde koridora dönerek dünyamın merkezine oturan kadına doğru ilerlemeye başladım.

WENDY

Korktuğum için *Vanilla Bean*'e gitmemiştim. Oldukça öfkeli, dobra Angie'yle yüzleşmek istemiyordum. Eğer mesajlarından anladığım bir şey varsa o da benim tavrımdan hiç memnun olmadığıydı. Orayı terk edip ortadan kaybolduğumu ve paraya ihtiyacım olmadığına karar verdiğimi zannediyordu. Ben de o yüzden korkaklık yaparak ona bir mesaj göndermekle yetinmiştim. Cevap vermemişti.

Onu suçlamıyordum tabii. Onun bakış açısından bakıldığında kaypaklık yapıp onları geçici olarak kullanmışım ve ortada bırakmışım gibi görünüyordu. Belki de beni o şekilde hatırlamalarına müsaade etmem en iyisi olacaktı. Nasıl kaybolduğum konusunda gerçeği anlatamazdım ve bir yalan uydurabileceğimi de hiç sanmıyordum. Bir anda ortaya çıkıp rehin tutulduğumu ama beni kaçıran kişiye âşık olduğum için her şeyin artık yolunda olduğunu söyleyemezdim elbette.

Dudaklarımı eğerek gözlerimi devirdim. James'in yatağına uzanmış burada yaptığımız ilk konuşmalardan birini hatırlarken

kahkaha atıyordum. Stockholm sendromuyla dalga geçmiştim. İroni yapmıştım.

Kapı açılıp James içeri girerken kendi kendime kıkırdıyordum. Gözleri çökmüş, yorgun görünüyordu.

“Bu kadar komik olan ne, güzel kız?” diye sordu. Yatakta yanıma gelip oturmuştu. Elini uzatarak gözlerimin hemen altını okşadı. Bu hareketi ve söylediği kelimeler içimin erimesine sebep olmuştu.

Gülümsedim. “Burada uyandığım ilk günü düşünüyordum. Hatırlıyor musun?”

Eğilerek dudaklarını benimkilere bastırdı. “Aramızda geçen her bir ânı hatırlıyorum, sevgilim.”

“Birilerini kaçıran kişilerin nazik olabileceğinden bahsetmiş olmamız çok komik değil mi? Sonra sen bir anda *Hook*’a dönüşüp aynısını bana yaptın.”

Kaşını kaldırdı.

Kahkaha attım. “Sadece söylüyorum.” Ellerimi kaldırmıştım. “Düşününce çok komik geliyor.”

Başını yana eğdi. “İyi misin?”

İç çekerek yastıklara kendimi rahatça bıraktım. “İyiyim. Sadece ideal olmayan başlangıcımızda gülecek bir şeyler arıyorum. Torunlara anlatılacak güzel bir hikâye olmadı mı sen-ce de?” Gözleri parlamaya başlayınca ne söylediğimin farkına vardım. Göğsüm sıkıştı. “Çocuklarımız ve onların da çocukları olacağını düşündüğümünden değil. Lafın gelişi söyledim. Teknik olarak *birlikte* yaşıyor olsak da çok yeni olduğumuzun farkındayım, öyle değil mi?”

Bir gülümseme yüzüne yayıldığında oturduğu yerden kalkarak takım elbisesini üzerinden çıkardı ve bu defa nazikçe kendisini benim üzerime bıraktı. “Daha önce hiç konuşurken saçmalamaya başladığını duymamıştım, sevgilim.”

Arkama yaslandığımda vücudunun ağırlığı üzerimdeydi.

“Kayıtlara geçmesi için söylüyorum.” Başını eğdiğinde saçlarının ucu boynumu gıdıklıyordu, dudaklarını tenime bastırdı. “Sana dünyaları veririm. Sadece basitçe istemen yeterli. Çocuk mu istiyorsun? Tamam.” Dudaklarını çeneme bastırdı. “Burada kalmak ve bir daha çalışmamak mı istiyorsun?” Bu sefer kulağımın altına bir öpücük daha kondurdu. “Tamam.”

İçim yanıyordu ve bu sıcaklık tüm vücuduma yayılıyordu.

“Dünyanın alev aldığını izlemek mi istiyorsun?”

“Tahmin edeyim, ateşe mi verirsin?” diye sordum.

Güldü. Bu ses içimin titremesine sebep oldu. “Hayır, sevgilim. Kibriti eline verip arkanda beklerim ve küllerin kraliçesine dönüşmeni izlerim.”

Kelimelerine karşı nefesim kesildi. Söylediğine karşı... Bu her ne kadar korkunç olsa da göğsümün tam ortasına saplanan sıcaklığın kalbimin her atışında bedenime yayılmasına sebep oldu.

Çünkü James, beni kendine eşit görüyordu. Yanında durabilecek kadar değerli birisi olduğumu düşünüyordu.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda öpüşüne karşılık verdim. Tamamen kendimi vererek istediğimin bu olduğunu kabul ettim.

Tüm derin, karanlık ve dengesiz yanları kabulümdü. Her bir parçasını seçerdim.

Seçimim *ondan* yanaydı.

Ona ait olan bol tişörtü üzerimden çıkarttıktan sonra parmakları bacağımanın arasındaki çıplak tenimle buluşunca inledi. Yüzünü tekrar kendime çekerek bakışlarımı gözlerine çevirdim. Gök mavisi gözlerinin arasında dolaşan beyaz çizgilere baktım. Ardından öne doğru eğilerek onu öptüm. İnleyerek baksırını

aşağı doğru iterken parmakları kadınlığımı buldu. “Bir akşam yemeği ayarladım ama küçük bir ödülü hak ediyormuşum gibi hissediyorum.”

Tüm bedenim sıcaklık, sevgi ve kabul görme hissiyle dolmuştu.

Savaşmaktan bıkmıştım.

James bir kahraman olmayabilirdi ama kötü adammış gibi de hissetmiyordum. Üstelik kimi sevdiğinize karar veremezsiniz.

Uzunluğunu parmaklarının arasına alarak ucunu girişime dayadı. Hafifçe kendini ileri geri iterken içime bir zevk dalgası yayılmaya başladı.

“Aferin kızıma, hazır bir şekilde aletimi bekliyorsun,” dedi kulağıma doğru.

Karnımdaki kelebekler göğsüme ulaşmış, kalçalarım onu içime girmeye zorlamak istercesine yükselmişti. Sadece onun yapabileceği şekilde içimi doldurmasını çaresizce bekliyordum.

“James, lütfen,” diye yalvardım.

Aletin ucunu hassas tenimde gezdirdiği sırada bacaklarım titremeye başladı. Ancak o zaman kendini aşağı doğru yönlendirerek içime soktu. Geriye çekildiğinde kalçalarımız aynı hizadaydı. Atletini yırtarcasına çıkardıktan sonra yaralı gövdesi üzerime kapandı.

“Çok güzelsin,” dedim. Aletini çıkarıp tekrar içime soktu.

Sırıttı. “Öyle miyim?”

“Evet.” Göğsümde atan kalbim dopdoluydu. Elimi uzatarak çenesini okşadım. “Karanlık, huysuz ve gizemlisin. Ama güzelsin.”

Eğilerek dilimi ağzına aldı ve içimde sabit bir ritim tutturdu. İç duvarlarım uzunluğunun etrafında sıkışırken onu daha da

yakında istiyor gibiydi. Daha derinde olmasına *ihtiyacı* var gibiydi. Dudaklarını çekerek elini boğazıma sardı, nasıl sevdiğimi biliyordu.

“Sevgilim, eğer ben karanlıksam sen de yıldızlarsın.”

Ardından boğazımı sıkarak nefesimi kesti. Saniyeler sonra görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ellerim omuzlarına uzanıp tırnaklarım tenine saplandı. Ciğerlerimdeki yanmaya boyun eğerken bilincimin sınırına ulaştığım her saniye kadınlığım daha da geriliyordu. Patladığım an görüşüm düzelmeye başladı. Başım dönüyordu. Aletinin etrafında kasılmaya devam ederken tenim coşkuyla sızlıyordu.

Kulağıma doğru inledi. Kendime geldiğimde aynı tempoyla devam ediyordu. Ciğerlerim aldığım her nefesle genişliyordu.

“Boşalmamı istiyor musun, güzelim?” diye sordu.

İnledim. “Evet, *lütfe*.”

“Yalvarmana bayılıyorum.” Aletini çekerek dizleri yatakta göğüslerimin hemen yanına gelecek şekilde yukarı çıktı. “İyi bir kız ol ve hepsini em.”

Önümde uzanan aleti benim ıslaklığıma bulanmış, boşalma ihtiyacıyla zonkluyordu. Ellerimi etrafına sararak nabzını parmaklarımda hissettim. Onu ağzıma aldığım an, kendi ıslaklığını teninden tatmanın vermiş olduğu zevkle inledim.

Dilimi, aletinin ucunda döndürüyordum. Ardından kalçalarını bana doğru bastırarak kendini boğazımın gerisine kadar itmeye başladı. Gözlerim sulanmıştı ama burnumdan derin nefesler alabiliyordum. Saçıma dolanan ellerini yumruk yapıp başını geriye attı. Dudakları aralıktı.

Zevk dalgalarının onu nasıl etkilediğini görmek kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Zonklamaya başladığında onu sertçe emmeye devam ettim. Kendini daha da ileriye, boğazıma

doğru ittiğinde öğürdüm. Ağzımda biriken ıslaklık dudaklarımın kenarından akıp yüzüme yayılıyordu. Kalçalarını yüzüme doğru itti. Gözlerim yanarken gözyaşlarım yüzümü ıslatmaya başladı.

“İşte benim kızım,” diye mırıldandı keyifle. “Küçük bir kaltak gibi aletimi boğazına kadar aldın.”

Hakareti içimi parçalara ayırsa da diğer yandan söyleyiş şekli içimi onun fahişesi olma *isteğiyle* doldurmuştu.

Sadece onun için.

Bir anda ağzımdan çıktığında derin bir nefes aldım. Çenem acıyordu. Elini aletine dolayarak kalçalarıyla bir ritim tuttuğu sırada vücudunun gerildiğini izlemek karnımın altına bir zevk dalgası yayılmasına sebep oldu. Yoğun bir sıvı aletinin ucundan akmaya başladığında uzunluğunun hemen altındaki damar nabız gibi atıyordu. Menisi sıcak ve yapışkan bir şekilde yüzüme doğru gelmişti. Yanaklarımdan damlayarak göğsüme akıyordu.

Zevkle vücudumu boyarken uzunca bir inilti koyverdi. Boşalmasını izlemek içimde bir şeylerin ihtiyaçla dolmasına sebep oluyordu.

Göğsü inip kalkerken nefesini topladı ve elini uzatarak yüzüme dökülen saçları kenara itti. Yüzümdeki ıslaklığı silerken bakışları üzerimdeydi.

“Benim için çok iyisin,” dedi beni övercesine. “Kesinlikle fazla mükemmel.”

Bir kış gecesi, sımsıcak bir yorgana sarılmışım gibi göğsüm ısınırken yanağımı eline yasladım. “James?”

“Evet, sevgilim.”

“Sanırım seni seviyorum.”

JAMES

Beni seviyordu. Annem dışında bu kelimeleri bana söyleyen ilk kişiydi. Kimse bu cümleyi bana kurmamıştı.

Bunu duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu o âna kadar fark etmemiştim. Ama cevap vermek yerine onu aptal bir şekilde öptüm ve ardından harika bir yemekle aldığım gülleri verdim. Sanki yaptıklarımla, bir türlü dudaklarımdan dökülemeyen o kelimelerin yerini doldurabilirmişim gibi. Aynı şekilde hissetmediğimden değil ki hissediyordum, sadece nasıl *söyleyeceğimi* bilmiyordum. Sorun da burada başlıyordu.

Ruhum korkuyla dolsa da kelimelerini geri alıp onu bir amaç uğruna kullandığımı düşünmesinden endişeleniyordum. Bu hissi derinlere ittim çünkü yapmak üzere olduğum şeyin sevmekle hiçbir bağlantısı yoktu.

Karşımda üç adam, elleri ve ağızları bağlı Lagoon'un bodrum katına zincirlenmiş şekilde duruyordu. Çırılçıplaklardı ve acınası bedenleri koyu renk beton zeminin üzerinde titriyordu. Klima odaya soğuk hava üflüyordu.

Onlara yaklaşmaya başladığında ayakkabımın sesi dışında duyulan tek şey iniltileriydi. Eldivenimin içindeki parmaklarımı esnettim. Bakışlarımı eğerek bedenlerini incelerken o efsanevi işareti arıyordum.

Bulduğumdaysa hiç bulmamış olmayı diledim.

Tam da Tommy'nin betimlediği gibiydi. Altın rengi bir cep saatinin n tarafından dolanan bir timsah. Bu görüntü midemi bulandırmıştı. Kişisel bir mesele olduğu netti. Ama birinin bunu bilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Ya da bunun bir tesadüf olması mümkün müydü?

İkizler, adamlara doğru yürüyerek başlarındaki siyah torbaları çekip dudaklarındaki bantları çıkardılar. Beni gördükleri anda adamların gözleri büyüdü. Odanın ortasında durmuş, onları izliyordum.

“Selam ocuklar,” dedim sırtarak. “ok hoş dövmeler. Anlatsanıza...” Başımı eğdim. “Nerede yaptırđınız?”

Hiçbiri konuşmadı.

“Ah,” dilimi şıklattım. “Tepki yok demek. Anlıyorum.” Ellerimi kalçama yerleştirdikten sonra derin bir nefes verdim. “Aslında işleri kolay şekilde halletmeyi umuyordum ama şimdi görüyorum ki pek öyle olmayacak.”

Birisi ayağıma doğru tükürdü. “Siktir git, Hook.”

Başımı tavana kaldırarak güldüm. “Kaba davranmaya hiç gerek yok.” Bıçağımı cebimden çıkartarak elimde çevirmeye başlamıştım bile.

Başımla ikizlere bir işaret yaptım. Köşedeki duvarın önünde duran kovalara doğru ilerlemeye başladılar.

“Aslında normalde bu tip şeyler bana keyif verir. Ama anlarsınız ya benim biraz aklım karışık. Çünkü keyfimi kaçırmaya çalışan birisi var. Ve *duydum ki*, siz beyler, o kişiye tanıyor olabilmışsiniz, ha?”

İkizler, kovaları adamların yanına bıraktı.

İleriye doğru yürüyerek bana tüküren adamın önüne eğildim. Öfkem koca bir gülümsemeyle yüzüme yansımıştı. “İkizler,” dedim bakışımı karşımdaki adamdan ayırmadan. “Misafirlerimi getirebilir misiniz acaba?”

“Tamamdır, patron.” Dördüncü bir kova ortaya çıktığında içinde tırmalama ve ciyıklama sesleri yükseliyordu.

“Bunu duydunuz mu?” Elimi kulağıma uzattım. “*Heyecanlanmışlar.*” Kovanın içine uzanarak küçük tüylü hayvanı elime aldım. Kuyruğu, ceketimin manşetine çarpıyordu. Yüzüme doğru yaklaştırdığım sırada küçük, boncuk gibi gözlerine bakıyordum. “Muhtemelen çok aç oldukları için de olabilir.” Duvarıma zincirli olan acınası haine baktım. “Ne de olsa sıçanlar, ölümün kıyısında olduklarını anlıyorlar.”

İlk kemirgeni adamın yanındaki kovaya bıraktıktan sonra yarım düzine olana kadar sıçanları kovaya bırakmaya devam ettim. Kovanın kenarlarına tırmanıp kaçmaya çalışıyorlardı.

İkizler bana uzun bir çakmak uzattıktan sonra geri çekilerek kovayı aldılar. Yan çevirdikleri kovayı adamın karnına dayamışlardı. Eğilerek sıkı sıkı tuttukları kovanın yerinden oynamadığına emin oluyorlardı.

Adam kıvranmaya başladı. Sıçanların karnını tırmaladıklarına hiç şüphem yoktu.

“Şimdi,” dedim. “Güzelce bir kez daha soracağım. Bu dövmeyi size kim yaptırdı?”

Adamın bedeni titrerken ağzından acı dolu inilti dökülme-ye başlamıştı ama konuşmuyordu.

“Çok güzel. Keşke *bana* da aynı sadakati gösterseydiniz. Ama buna saygı duyuyorum.” Çakmağı ateşledim. “Bir sıçanı aç bırakırsan ne olur biliyor musun?” diye sordum. Karşımdaki

gereksiz adama gülümsüyordum. “Normalde çok yemeğe ihtiyaç duymazlar ama uzun süre aç kalırlarsa bir *yırtıcıya* dönüşürler.”

Ateşi, kovanın altına tutmaya başladıktan kısa bir süre sonra, kovanın iç kısmı ısınmış ve ilk çığlık duyulmuştu.

Çığlığı bastırmak için sesimi yükseltmek zorunda kaldım. “Birazcık sıcak görünce kendilerinden geçip kaçma ihtiyacı hissediyorlar.” Güldüm. “Hayatta kalmaya odaklandıklarını anlamışsınızdır diye düşünüyorum. Hatta kemirirken eti... Bağırsakları... Kemiği bile aşıyorlar.”

“Dur,” diye çığlık attı adam. “Lütfen! Tanrım! Bir ka... Kadındı!”

Ateşi biraz uzaklaştırdım. Kana susamışlık zihnimi ele geçirmişti. Gözlerim kanlanmış ve kalbim, benim karşıma çıkmaya cüret edebilen kişiden almak istediğim *intikamla* çarpıyordu.

“Bir kadın olduğunu zaten biliyordum, seni işe yaramaz budala. Sıçanlar seni yemeye başlamadan işe yarayacak bir şey söyle.”

Ama çok geçti. Gözleri geriye doğru kaymaya başlamıştı bile. Sıçanlar onunla ziyafet çekerken bilincini kaybediyordu.

İç çekerek ateşi uzaklaştırdım ve zincirlenen iki diğer aptala baktım. “Sıradaki kim?” Gülümseyerek elimdeki çakmağı parmaklarımın arasında döndürüyordum.

“Kadın,” dedi bir tanesi bağırarak. “Barda çalışıyor.”

Hareketlerim yavaşladı. “Hangi bar?”

“Seninki!” dedi bağırarak. “JR.”

Boynumu kütlettim ve uzun, gürültülü bir kahkaha attım. Bu söylediğinden şüphe bile duymamıştım. Çünkü bu adamın, düşündüğüm şeyi söylemesinin ihtimali yoktu. Kadının Tina Belle değil de bir yabancı olması mümkün değildi. Ona doğru iler-

leyerek parmaklarımı çenesine sardım. Bıçağım etine değerek yanağını kesmişti.

“Lütfen,” diye yalvardı.

“Bana yalan söyleme,” dedim. “Birisinin, misafirperverliği mi kullandığını mı ima ediyorsun?” diye sordum. Gözlerimden ateş fişkırıyordu. “Adı ne?”

Elimin altındaki bedeni titriyordu. Gürültülü hıçkırıkları söylediklerinin anlaşılmasına sebep oluyordu.

“Söylesene,” dedim tükürürcesine. Bıçağımı daha derine bastırırken yüzünden yere kan damlıyordu.

“Moira,” diye haykırdı. “Adı Moira.”

WENDY

“Wendy?”

Jon’un sesini duyduğum an içim rahatladı. Duştaydım ve çıkar çıkmaz telefonuma sarılarak açana kadar çaldırmıştım. Sesini duymadan hiçbir şey yapmak istemiyordum.

“Jon, selam,” dedim nefes nefese. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Seni çok özledim, dostum.” Sesim çatladı. Son birkaç haftada olanlar sinirimi yıpratmıştı. “Seni bunca zaman arayamadığım için çok üzgünüm.”

“Ah, sorun değil. James, hasta olduğunu söyledi.”

Nefesim kesildi. “Ja... Ne?”

“Evet, hasta olduğundan bahsetti, senin yerine beni kontrol etmek için o aradı. Bak, gerçekten bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

Kalbim göğsüme hızla çarpıyordu. Söylediklerinin ne anlama geldiğini zihnimde çözmeye çalışıyordum.

“James’le ne zaman...” Boğazımı temizledim. “James’le ne zaman konuştunuz?”

“Neredeyse buraya geldiğimden beri her gün, Wendy. Bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu biraz fazla baskıcı.”

“Seni aradı mı?” Boğazım şişti.

“Evet. Bilmiyor muydun?”

Göğsüm resmen ikiye yarılmıştı. Gözlerimde biriken yaşları hissedebiliyordum. Beni tehdit ederken bile diğer yandan Jon’a göz kulak oluyordu. *Bu en başından beri blöf yaptığı anlamına mı geliyordu acaba?*

“Hayır, biliyordum.” Burnumu çektim. “Ona, seni biraz serbest bırakmasını söylerim.”

“Tamam, teşekkürler. Ah, bu gece evde olacak mısın?”

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. “Evet, neden?”

“Babam beni alacağını söyledi. Arayıp sana haber vermemi rica etti.”

Malikânenen bahsettiğini fark edince midem bulanmaya başladı. “Babam seni almaya mı geliyormuş?” diye tekrarladım. Doğru duyduğuma emin olmak istiyordum.

“Evet. Bize söylemek istediği bir şey varmış. Bilmiyorum ama onunla tek başıma kalmak istemiyorum.”

Sadakatim ikiye ayrılmıştı. Bir yanım James’in babamın yanında olmamdan hoşlanmayacağı için ona sadık kalmamı söylerken diğer yanım Jon’un yanında olmak istiyordu. Her ne kadar reddedip James eve geldiğinde babam yokmuş gibi davranmak istesem de yapamazdım. Eğer kardeşimi görme ihtimalim varsa olmazdı. “Tamam. Yola çıkıyorum.”

“Güzel.”

“Güzel,” diye tekrarladım. Telefonu kapatırken gülümsüyordum.

Onu görecektir olmanın heyecanı içimi doldurmuştu. James’in orada olmamdan nefret edeceğini bildiğim için göğsüm sıkıştı-

yordu. Ama olaylara benim bakış açımdan bakabileceğini umuyordum.

Bütün sabah keyifsizdim. James'e onu *sevdiğimi* söylemiştim ama cevap vermemişti. Bunu beklediğimden değil ama hislerinizi açtığınız kişiden cevap alamamak üzücüydü. Ama bana bambaşka bir hikâye anlatırken bile Jon'a göz kulak olmaya devam etmemiş miydi? Bu söyleyebileceği tüm kelimelerden daha anlamlıydı. James'in numarasını bularak aradım. Yaptığına karşılık hissettiğim minnettarlık göğsümü doldurmuştu. *Bildiğimi* ona söylemek ve nerede olacağımı haber vermek istiyordum. Bundan mutlu olmayacaktı ama hayatımı kontrol etmeye çalışmayacağına da söz vermişti.

Artık bir rehine değildim ve kiminle görüşüp görüşmeyeceğimi onun seçmesine müsaade etmeyecektim.

Telefon çalıp durdu, cevap vermemişti. Yüzümü asarak içime dolan tedirginliği bastırmaya çalıştım. Sinyalden sonra bir sesli mesaj bırakıp ne olur ne olmaz diye bir de normal mesaj yazdım. İçime dolan kaygıyı bastırmak adına derin bir nefes verdim.

Bir saat sonra, James'in Audi'sini malikânemizin yoluna sokmuş, kapının önünde durmuştum.

Evin çevresine sarılan yeni ve kapsamlı güvenlik sistemine baktım. Dört tane adam dışarıya yerleştirilmişti. Biri arabaya yaklaşıp pencereyi tıklattı.

Pencereyi açtığımda kafam oldukça karışmıştı. "Ah, selam. Ben Wendy."

Kaşını kaldırdı.

"Peter'in kızı? Muhtemelen beni bekliyor."

Adam konuşmadan başını salladı ve arkasını dönerek yürümeye başladı. Diğer adamın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra geçmem için kapıyı açılar.

Bu da neydi böyle?

Bedenimdeki tüm sinirler geriliyordu, sanki tenimin altında koşuşturan onlarca karınca varmış gibiydi. Babamdan o kadar bıkmıştım ki olanlara zorlukla odaklanıyordum. Ahlak bekçisi olduğumdan değil, sonuçta âşık olduğum adamın ahlaki değerlerinin çok yüksek olduğunu söyleyemezdim. Ama en azından kendisinin ne olduğunun farkındaydı. Babamsa yalnızca oyunlar oynayıp insanları kandırıyordu.

Beni kandırıyordu.

Arabamı park ederek tuğla patikada yürümeye başladım. Ar-
dından evin kapısını aralayarak içeri girdim. Korkunç bir sessiz-
lik vardı.

“Jonathan? Baba?” Antrenin yüksek tavanında yankılanan
sesime kimse cevap vermedi.

Garip.

Resmî oturma odamıza ilerlerken telefonumdan Jon’un nu-
marasını tuşladım.

“Gelmişsin.”

Ses beni şaşkına uğratmıştı. Dönerken elimdeki telefon
odanın diğer köşesine fırladı. Yere düşer düşmez kırıldığına
dair bir ses yükseldi. Elimi hızla göğsüme uzattığımda avucu-
mun altındaki kalbim deli gibi atıyordu. “Tanrım, Tina. Beni
korkuttun.”

Tina gülümseyerek bana yaklaştı, aramızda birkaç adım kala
durdu. “Üzgünüm.”

“Babam nerede?” diye sordum etrafa bakarken. “Jon’u mu
getiriyor?”

Bakışları bana odaklanmış gibi değildi, gülümserken yuvar-
lak göz bebekleri irileşti.

“Tina.” Elimi salladım.

Geri çekilerek afalladı. "Ne?"

"Babam burada mı?" Onu süzerken endişeyle ürperdim. Tüm bu buluşmada garip olan bir şey vardı. James'in eve gelmiş olmasını bekleyseydim belki beni vazgeçirmenin bir yolunu bulurdu diye düşündüm.

Burada her ne dönüyorsa *normal* değildi.

"Mmm, hayır." Kahkaha attı. "Ama seni beklememi söyledi."

Başımı yana yatırdığım sırada kalbim kulaklarımda atıyordu. Bakışlarımı eşyalarımın çevirdim. "Tamam."

Bana yaklaşırken adımları tökezliyordu.

"Sen iyi misin?" *Sarhoş muydu?*

"İyiyim. Baban bir iş ortağıyla. Oldukça yeni biri aslında. Ben de bu noktada ürünü test ediyorum." Burnuna hafifçe dokundu.

Gözlerim irileşirken gerginlikle titredim. "Kafan mı güzel?"

"Sadece birazcık toz." Sırıttı. "Pete, mallara temas etmekten hoşlanmıyor. Ama birinin de dolandırılmadığımıza emin olması gerekiyor." Gözlerini kıstı. "Babanın da benden daha fazla güvendiği kimse yok."

Alaycı konuşması canımı sıkıyordu ama eskiden olduğu kadar rahatsız olmamıştım. Hatta neredeyse hiç etkilenmemiştim bile. Varla yok arası bir sikkinlikti sadece.

Onun işi için *asla* uyuşturucu kullanmayı kabul etmezdim zaten.

Gözlerimi kıstım. "İğrençsin. Onun yaptıklarına nasıl boyun eğebiliyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Çünkü zengin. Söylesene, Hook seni ale-tiyle ikiye ayırdığında aynı soruyu kendine sordun mu?"

Yanaklarım kızarmaya başlarken dişlerimi sıktım. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Bana baktığı sırada yüzündeki gülümseme soldu. “Ah, bu çok can sıkıcı. Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim.”

Tüylerim diken diken oldu. Kurduğu cümle beni harekete geçirirken yavaşça geri çekilmeye başladım, ani bir hareket yapmak istemiyordum. “Bunu sana kim söyledi?”

“Herkes.” Bana bakarken bir adım attı. “Wendy şöyle, Wendy böyle. Ona zarar verme, Tina. Ona ihtiyacımız var, Tina. O benim kızım, Tina.”

Sırtımın duvara çarpmasıyla yanımdaki masa titredi. Kıstığı gözleriyle bana yaklaşmaya devam ederken içimi endişe kapladı.

“Her zaman ikinci sıraya konmak ne kadar can sıkıcı biliyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. İki elim yanımda uzanırken bakışlarım odanın köşesindeki telefonumdaydı. “Hiçbir zaman ilk sıraya konmayı istemedim.”

“Yalancı!” dedi bağırarak. Elini hızla kaldırarak yüzüme tokat attı. Başım yana çevrildiğinde yanağım yanıyordu. Dişlerimi sıkarak çaresizce bekledim. Yavaşça gözlerimi kırparak derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Onlara yakın olmanın ne kadar da büyük bir hata olduğunu o an anlamıştım.

Çünkü Tina karşımda, elindeki mavi vazoyu havaya kaldırmıştı. Onu durdurmak için kollarımı kaldırsam da hızlıydı ve vazoyu sertçe başıma vurdu. Yere düştüğüm an başıma derin bir acı yayıldı. Vazoyu tekrar vurduğunda ise her şey karardı.

JAMES

Ofisim darmadağındı.

Volta atmamı izleyen Curly, Starkey ve ikizlere baktım. İçimi kaplayan öfkeyi dindirmek için hiçbir şey yapamayacaklarının farkındaydılar. Moira'yla yakın olduklarını bildiğimden özellikle Curly'yi aramıştım.

Moira.

İnanılmazdı.

Arkamı dönerek titreyen parmağımı Curly'e çevirdim. "Biliyor muydun?"

Burun delikleri genişlerken elini yumruk yaparak açıktaki eline vurdu. "Hayır, Hook. O kaltağın öylece sıyrılmasına izin vermezdim."

Başımı sallayarak ellerimi masanın kenarına dayadım. Tutuşum, parmak boğumlarımın bembeyaz kesilmesine sebep olacak kadar sertti. "Onu bana getir."

"Bilmiyorum onu..."

Kollarımı uzatarak masayı devirdiğimde her şey yere saçıl-

dı. Kablolar yerinden çıkarken kalemler odaya dağılmıştı. “Onu bana getir. *Hemen!*”

Curly, başını sallayarak telefonunu çıkardı ve harekete geçti. Ancak bir yere gitmesine gerek kalmadan kapı açıldığında Moira karşımızdaydı. “Selam, çocuklar.”

Başımı kaldırdım. Öfke bedenimden taşıp kemiklerime işliyordu. “Moir,” diye mırıldandım. “Buraya gelmeye karar vermen ne kadar da güzel.” Masanın etrafında yürüyerek parmaklarımı bıçağıma doladım.

İçeri girerek yarı yolda karşıma dikildiği sırada sırtıyordu.

Saçını boynundan geriye iterek elimin tersini yanağına sürdüm. “Söylesene, canım, bundan kurtulabileceğini düşündün mü? Yoksa sadece ölmek mi istiyordun?”

Direkt gözlerimin içine bakarken gülümsüyordu. “Hâlâ kurtulabileceğimi düşünüyorum. *James.*”

Elimin tersini hızla yanağına indirdiğimde bedeni yere yapıştı. Hızla nefes alıp verirken yanına yaklaşıp ayağımı sırtına geçirdim. Tüm gücümle vurduğum için altımda inlemeye başlamıştı. Bakışlarım boynundaki iğrenç timsah dövmesine odaklandığında zihnimde bir an canlandı.

“Üzgünüm, yeni dövme yaptırdım. Biraz ağrıyor da.”

Başımı iki yana sallarken kendi aptallığıma gülüyordum. Eğilip onu çevirdim ve kolumu göğsüne dayadım. “Ah, iğrenç bir orospu olarak altımda kıvrandığın anılar gözümün önünde canlanıyor.”

Ellerini yere vururken rahatsız edici bir çığlık attı. “*Siktir git, Hook.* Tam da bu yüzden taraf değiştirdim. İnsanlara bok gibi davranıyorsun.”

“Bu performansı başkasına sakla. *Sana* bok gibi davrandım çünkü daha fazlasını hak etmiyorsun.” Bıçağımyı şahdamarına dayadım. “Bilmek istediklerimi anlat.”

“Ölmeyi tercih ederim,” dedi alayla.

Sırıttım. “Ah, emin ol sonunda o da olacak.” Eğilerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Peter’ı seçerek hata yaptın.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktığında *kahkaha* atmaya başladı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar akarken başını altındaki zemine vuruyordu. “Aman *Tanrım*, bilmiyorsun bile, değil mi?”

Dişlerimi sıktım. Boştaki elimi saçına doladım. Ardından başını kaldırarak yere vurdum. Yüzünü yere doğru ittiğim sırada inliyordu, bıçağımı tekrar boğazına dayamıştım. “Bilmece gibi konuşmaya devam edersen dudaklarını kesip alacağım.”

Gözlerini kırptı. “Peter’ı tanımıyorum, tamam mı? *Benim* adamım *Croc*.” Boynunu, bıçağıma doğru dayadı. “Ve senin canını almak için geliyor.”

Bıçağımı bırakarak yerine parmaklarımı boğazına doladım ve soluk borusunu elimin içinde hissedene kadar sıktım. Öksürürken gözleri basınçla şişmeye başladı. “Sen bunu... Bunu yapamazsın,” dedi zorlukla.

“Öyle bir yaparım ki.”

“Senin kıymetli Wendy’nin, onun elinde. Ve yerlerini biliyorum.”

O âna kadar hiç korkum olmadığını düşünürdüm. Amcamın yüzüne bakıp yatak odamın kapısını kilitlerken saatinin çıkardığı sesleri duyardım ve dünyanın bundan ibaret olduğunu sanırdım.

Yanılmıştım.

Çünkü gerçek korkunun ne olduğunu Wendy’nin ismini *Moir*’nın dudaklarından duyunca anlamıştım.

Tekrar konuşmasına müsaade etmeden bıçağımın kabzasını başına vurarak onu bayılttım. Bedenini yere bırakarak telefonu-
ma koştum ve Wendy’nin kolyesine yerleştirdiğim GPS takip

uygulamasını açtım. Hâlâ kolyeyi takıyor olduğunu umut ediyordum.

Takıyordu da.

Ve *Cannibal's Cave*'deydi.

Ama Peter değilse yanındaki kimdi?

Yerini tespit eder etmez kapıdan çıktım. Starkey ve ikizler beni takip ederken Curly geride kalmıştı, benim aramamı bekleyecekti. Wendy'nin gerçekten orada olduğuna emin olduğum an, Moira'nın kafasına bir kurşun sıkacaktı.

İşkencesini uzatmak istesem de Wendy'nin güvenliği benim için zirveydi. İşimin yarım kalmasından hoşlanmıyordum.

Cannibal's Cave'e yolculuğumuzu iki kat hızla tamamladığımızda ayağım pedalda olsa da zihnim bin bir farklı yöne gidiyordu.

Düşmanlarımın onu benden alamayacağını düşünerek aptallık etmiştim.

Peter, kendi kızını kullanmazdı. Onu bir kez daha hafife alamazdım.

Çocuklar arabada oldukça sessizdi. Starkey, yanımdaki koltukta, elinde tabancasıyla otururken arka koltuktaki ikizler sessizce aralarında bir şey konuşuyorlardı. İçim öfkeyle dolmuştu. İçimden, beni çoktan cehennemle cezalandıran Tanrı'ya, Wendy güvende olduğu müddetçe benim ruhumu alabileceğini tekrarlayıp duruyordum.

Güvende olmak zorundaydı.

Mağaranın girişine geldiğimizde arabayı hızla durdurdum. "Tamam." Bir nefes verdikten sonra eldivenlerimi giyerek silahımdaki mermileri kontrol ettim. "Hazır mısınız çocuklar?" Sırttım. "Bedel ödetmenin vakti geldi." Beni takip etmelerini beklemeden arabadan indim, hemen arkamda olacaklarını zaten

biliyordum. Dikkatimi tamamen Wendy'ye vermiştim, güvenli bir yere götürür götürmez onu bana karşı kullanan herkesi öldürecektim. Artık intikamın benim için bir anlam ifade etmediğini fark edince şaşırdım. Onun hayatı kadar kıymetli değildi.

Yanmış ağaçların yanından geçerken alev alan Ru'nun bedenini gözlerimin önünde canlandı. Bu görüntüyü zihnimden defederek mağaranın girişine yöneldim. Dar, kayalık yolun ardından geniş bir açıklığa çıktığımızda Wendy'yi baygın bir şekilde görünce adımlarım yavaşladı. Yüzünün yanında kuruyan kanla bir sandalyeye bağlanmıştı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Bu görüntü göğsümün alev almasına sebep oldu.

Her birini *yakacaktım*.

"Hook, gelebilme sevinim!"

Peter'in sesini duyunca şaşırdım. Bana ulaşmak için tüm bunları yapanın Wendy'nin kendi babası olmadığını umut ediyordum.

"Peter." Ellerimi ceplerime yerleştirdim. "Seni burada görmek çok komik. Korkunç bir baba olduğunu bir kez daha kanıtladın."

Kızına bakarak güldü. "Evet, bazen fedakârlık yapmak gerekir."

Başımı yana eğdim. "Kendi kızına zarar vererek mi?"

Bakışları karardı. "Zarar görmemesi gerekiyordu. Tina kendini biraz kaptırdı."

"Hımm." Tekrar Wendy'ye baktım. Göğsünün belli belirsiz hareketiyle nefes aldığını fark edince içim rahatladı, bakışlarımı yeniden Peter'a odakladım. "Belki de orospunun dizginlerini daha sıkı tutman gerekiyordur."

Bir elini ağzına kapatarak omuzlarını kaldırdı. "Muhtemelen haklısın. Ama ne yapabilirim ki? Kadınlar işte."

İç çektim. "Oyun oynamaktan sıkıldım, Peter. Beni neden buraya sürüklediğini söyle." Ellerimi cebimden çıkardım. "Tüm bunlar benim için mi?"

"O yapmadı."

Arkamdan yeni bir ses yükseldiğinde bu tanıdık tını kanımın donmasına sebep oldu.

Bu imkânsızdı.

Arkamı dönme isteğimi zorlukla bastırdım, Wendy'yi bir anlığına da olsa gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Ama buna gerek kalmadan arkamdaki adam karşıma geçmişti bile.

Farklı görünüyordu. Saçları geriye yatırılmış, üstünde simsiyah bir takım elbise vardı. *Benim gibi* görünüyordu.

Çocuksu yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Merhaba, patron."

Dudaklarım aralandığında bir nefes verdim. İhanet duygusu göğsüme çökerken kalbimi ikiye böldü. "Smee."

"Sürpriz!" Kıkırdayarak kendi etrafında döndü. "Vay canına, bu hayal ettiğimden *daha* güzel oldu." Bir elini göğsüne yerleştirdi. "Heyecanımı mazur gör lütfen. Bu ânı çok uzun zamandır bekliyordum."

Öfke ve kırgınlık görüşümü bulanıklaştıracak kadar birbirine girmişti. Bakışlarımı hızla ondan çekerek Wendy'ye çevirdim. Başı öne arkaya hareket etmeye başlamıştı, kendini kurtarmaya çalıştığını fark edince içim rahatladı.

Güzel. Bu güzel bir gelişme.

Smee, yüzümün önündeki parmaklarını şıklattı. "Dikkatini. Bana. Ver."

Sırıttım, parmaklarım cebimdeki bıçağa uzanıp dışarı çıkarırken dişlerimi sıktım. Parmaklarımın arasında bıçağı döndürmeye başladım. "Biliyor musun?" diye başladım. "Bunca yılın ar-

dından seni burada bulmak çok garip.” Ona bir adım yaklaştım. “Bana ihanet ederken hem de.”

Gözlerini kıstı. “Haklısın. Yıllardır *birlikteydik*. Her gün işkence gibiydi. Senin kim olduğunu bilip seni uykunda öldürmemek,” dedi tükürürcesine. İfadesine bir küçümseme yayıldı.

Bir elimi göğsüme bastırarak alt dudağımı eğdim. “Bu acıttı, Smee. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

Kahkaha attı. “Ah, biz arkadaştan öteyiz, James Andrew Barrie.”

Tam adımı duyunca ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Biz kuzeniz.”

JAMES

Ciğerlerime dolan havayla birlikte tekleyen kalbim göğsümde yeni bir tempo tutturdu.

Kuzen olmamız, amcamın çocuğu olduğu anlamına geliyordu. Ama amcamın hiç çocuğu yoktu ki.

“İmkânsız,” dedim.

“*Beklenmedik*. Ama gerçek bu.” Smee, başını iki yana salladı. “Babamı öldürdüğün gece oradaydım.” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında aklım amcamı öldürdüğüm o geceye gitti. Sinirden gözüm dönmüştü ve birisi gözetliyorsa bile fark etmemiş olmam normaldi.

Bakışlarımı Smee’den ayırarak Wendy’nin bağlı olduğu tarafa çevirdim. İplerinden kurtulmak için kollarını hareket ettirmeye başlamıştı. Peter ise köşede durmuş astığı yüzü ve sert bakışlarıyla bana odaklanmıştı.

“Onunla yakında buluşacaksın,” diye cevap verdim. İleriye doğru atıldığında bıçağım Smee’nin boğazına dayandı. “Sanki canlı çıkma ihtimalin varmış gibi beni buraya getirmiş olman çok aptalca bir hareketti.”

Kahkaha attığında âdemelması kanca şeklindeki bıçağıma dayandı. “Kendini hep büyük görüyorsun. Bu yüzden hayatına girmek çok kolaydı. Barının yanında evsiz biriymişim gibi takılmam yeterliydi.”

Bıçağımyı tenine daha çok bastırdım. “Benim adamlarım bana sadıktır.”

“Senin adamların senden *korkuyor*.” Gözleri parladı. “Ama onların peşine takılmadım. Haksızlığa uğrayanları seçtim. Adalet getirip onlara hak ettikleri gibi davranacağımı söylediğimde de hepsi...” Sırıttı. “İşimi kolaylaştırdı.”

“Çok yazık,” dedim. “Seni bu hayattan uzak tutmak için çok çaba sarf ettim.” İçim can sıkıcı bir hisle doldu. “Seni öldürmekten keyif almayacağım.”

“Senin yerinde olsam onu öldürmezdim.” Bakışlarım Starkey’e döndüğünde kanım kaynamaya başladı. Gömleğine bulaşan kan lekeleri ve yüzündeki morluklara bakılırsa ikizlerle mücadele etmişti. İhanete uğradığını söylesem yalan olurdu çünkü Starkey’nin bunu yapabileceğini tahmin etmişim.

Ancak bunların hiçbir önemi yoktu. Odaklandığım tek şey, Wendy’nin alnına bir silah doğrultup parmağını tetiğe dayamış olmasıydı. Bakışlarım yaralanıp yaralanmadığını anlamak için bedeninde gezindi. İyi görünüyordu. Çenesini sıkmış, babasına bakıyordu.

“Smee.” Peter, mağaranın duvarından doğrularak belindeki silahına uzandı. “Bu planın bir parçası *değildi*.”

Smee’nin boğazı hâlâ bıçağıma dayalı olsa da başını çevirdi. “Planlar değişti, Peter. James’i kendi ayağıyla buraya getirmenin tek yolunun kızın olduğunu söylemişim. Riskli olduğunu bildiğin hâlde kabul ettin.”

Wendy’nin gözleri irileşti, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. “Sen ne yaptın?”

“Merhaba, sevgilim,” diye araya girdim, bakışlarım Starkey’nin üzerindeydi. “Konuştuğunu duymak son derece güzel. İyi misin?”

Bakışları yumuşadı. “Kafama doğrultulan silah dışında mı?”

Sırıttım, Starkey gerildi. Silahın namlusunu Wendy’nin çenesine dayadı. “Bu lanet olası bir şaka *değil*,” dedi öfkeyle. “Croc’u bırak.”

Starkey, silahı onun çenesine bastırdığında Wendy gözlerini kırptırdı, içimi bir korku kapladı.

Bakışlarıma odaklanan gözleri anında irileşti. “James. *Hayır*.”

Starkey patlayarak eliyle Wendy’nin ağzını açtı ve silahın namlusunu ağzına dayadı.

İçim öfkeyle doluydu ve hemen ardında hiç bilmediğim bir korku vardı. Çünkü her ne kadar Starkey’nin derisini yüzüp Wendy’ye *dokunabileceğini* düşündüğü için tüm kemiklerini kırmak istesem de aramızda oldukça mesafe vardı.

Blöf yaptığını biliyordum ama Wendy’nin hayatını göz göre göre riske atmayacaktım. Nitekim blöf yapmıyor olma ihtimali de vardı.

Dudaklarımı yalayıp bıçağımın kabzasını sıkıca tuttum ve bir adım geri çekildim. Ellerimi havaya kaldırdığımda bıçağım yere düştü.

Smee, sırtarak hızla eğildi ve bıçağımı yerden alarak her bir detayını incelemek için elinde birkaç kez çevirdi. Tekrar bana döndüğünde bıçağın ucu bana yönelmişti. “Bilmem gereken başka silahların var mı?” Wendy’nin oturduğu yere doğru baktı. Starkey’nin silahı ağzındayken Wendy’nin yanakları ıslanmıştı. Arka tarafa uzanarak tabancamı çıkardım ve yere attım.

Smee kahkaha atarak Peter’a döndü ve ellerini çırpı. “Sana ne demiştim, Pete? Çocuk *âşık*.” İç çekerek bana döndüğünde

cebinden büyük bir parça kumaş çıkardı. Yavaşça kumaşı aralamaya başladı. "Sesi kesmesi için." Göz kırptı. "Dramatik bir etki yaratsın istedim."

Kumaş yere düştüğünde elindeki şey aklımı kaçırmama sebep olacaktı.

Tik.

Tik.

Tik.

İki yanımdaki ellerimi yumruk yaptım.

Smee, camdan bir cep saatini elinde tutuyordu. Gülümsemesi o kadar genişti ki neredeyse yanaklarını kaplıyordu. "Yeni oyuncagımı sevdin mi? *Neredeyse* geçen gün denize atmama sebep olduğun saat kadar gürültülü." Başını iki yana sallayarak kıkırdadı.

Ciğerlerim bu sesle sıkışmıştı. Timsah derisi botlar ve kapının kilit sesi zihnimde yankılanırken göğsüm resmen yarılmış ve içinde saklanan hatıralar yaralarımından sızmaya başlamıştı.

Bana doğru yaklaştığında ayakkabılarının ucu benimkilere değiyordu. Saati kaldırarak kulağıma bastırdı. "Gerçekten *tik tak* sesi çıkaran bir saat bulmak ne kadar zor biliyor musun? Eskiden bende olan saat özeldi. Tam babamınki gibiydi." Kaşlarını çatı. "Ama Starkey'nin bana söylediğinden emin olmam gerekiyordu." Sesi susturmak için ellerimi başıma kapattım. Sinirlerim, sanki tenimin altında binlerce böcek kaçmaya yer arıyormuş gibi geriliyordu. Bakışlarım kızıla boyanmaya başladı. Bu puslu his öfke ve utancı bir araya getirerek içimde dengesiz bir duygu oluşturdu. Ellerim hızla Smee'nin gömleğine kapandığında onu, ayaklarını yerden kesecek kadar kaldırdım.

"Ah, ah, ah!" dedi. "Canımı yakarsan onu öldürür."

Hemen onu bıraktım. Kalbim göğüs kafesime çarparken taşkın düşüncelerime karşı koymaya çalışıyordum. Bıçağımı elin-

den alıp kulaklarımı kesecek raddeye ulaşmıştım. Bu işkenceyi durdurmak için her şeyi yapardım.

Geri çekildiğinde ses bir anlığına azalsa da kolunu uzatarak saatin cam yüzünü sertçe yanağıma vurdu. Çeneme yayılan acıyla birlikte vücudum yere çarptı. Bana doğru eğildiğinde benim bıçağım dizlerinin arasından sarkıyordu. “Babamı öldürdüğün gece oradaydım,” diye fısıldadı. “*Bu* bıçağı alırken pencereden seni izledim.” Bıçağı yüzüme doğru kaldırdıktan sonra kendine çekmeden önce yan tarafıma doğru *sertçe* bastırmaya başladı. “Yerde kan kaybından ölmesini izledin.”

Kabzayı çevirirken yakıcı bir his gövdeme yayılmıştı. Yanma hissine karşılık dişlerimi sıktım.

“Pişman mısın?” diye sordu.

Yüzüm pis zemine değiyordu. Sırıttığımı görebileceği şekilde kafamı çevirdim. “Onu bin kez daha yeniden öldürüp senin her seferinde izlemeni isterdim.”

Bıçağı hızla çektiğinde yaramdan fışkıran kan gömleğimi ıslatmaya başladı. Tenim yapışkan bir ıslaklıkla kaplanıyordu.

“Benim olmam gerekiyordu,” dedi. “Sen gider gitmez beni alacağına *söz vermişti*. Seni yanından gönderecekti ama bir anda fikrini değiştirdi.” Bıçağın kabzasını yanağıma indirdi. “Ben *üç yıl* boyunca senin on sekizine gelmeni bekledim ve sen her şeyin içine sıçtın.”

Ağzıma dolan bakır tadıyla birlikte yere tükürdüm. Oturur pozisyona gelene kadar doğruldum, ancak ani hareketim başımın dönmesine sebep olmuştu. Arkamdaki duvara yaslandığımda elim hızla, kanı durdurmak için yan tarafıma yöneldi. “Sana iyilik yaptım.”

“Benden *her şeyi* aldın!” diye bağırdı öfkeyle. “Ben de senden her şeyi alacağım.”

Kelimelerinin içime korku salmasını beklediğini biliyordum. Ancak onu anlıyordum. Çünkü aynı cümleyi zihnimde defalarca farklı şekillerde Peter'a söyleyeceğimi planlamıştım. Boğazımdan bir kahkaha yükselirken yarama bir sancı saplandı. Korkunç bir gerçek olsa da Smee bana benziyordu.

Ona göre ben de tıpkı Peter gibiydim.

“Canımı mı istiyorsun?” Öksürdüğümde boğazımdan kan yükseldi. “Tek yapman gereken söylemek. Senindir.”

Smee'nin kaşları çatıldı. “Bu yeterince iyi değil.” Bana yaklaşıp eğildiğinde yüzü hemen karşımdaydı. “Sana sevgi gösteren tek kişiyi öldürdüğümde yüzünde oluşan ifadeyi görmek istiyordum.”

Wendy'den bahsediyordu. *Tabii ki* ondan bahsediyordu. Çünkü hayat dönüp dolaşıp sizi aynı noktaya getirirdi. Benim Peter'dan almak istediğim şeyle bu sefer ben sınanıyordum.

Pat. Pat.

Silah sesi duyulduğu an kalbim göğsümde tekledi, bakışlarım korkuyla Wendy'ye döndü.

Hayır. O olmaz. Herkes olabilir ama o olmaz.

İyi olduğunu gördüğüm an içim rahatladı. Ağzındaki silah gitmiş, ayaklarının önünde uzanan Starkey'nin ölü bedenine bakan bakışları irileşmişti.

Havayı bir silah sesi daha doldurduğunda Peter, bize yaklaşıp Smee'yi tam başından vurup yere yığılmasına sebep oldu.

Ölümü beni tatmin etmemişti. İntikam ararken öfkesinin onu nasıl tükettiğini anlayabiliyordum. İntikam duygusu tüm hücrelerinize dolup kanınıza karışıyordu. İstediğim tek şey ölümüyle huzur bulmuş olmasıydı.

“Aptallar,” diye mırıldandı Peter. İlerleyerek Wendy'yi çözmeye başlamıştı. “Tina, artık çıkabilirsin.”

Tina, arkasına saklandığı büyük kaya parçasının önüne doğru geldi. Bunca zamandır *saklanıyordu*. Elim yaramın üzerinden zorlukla yerimden kalktım. Yanma hissi tüm bedenime yayılmıştı. Başım dönmeye başladığında sendeleyerek derin bir nefes aldım. Bakışlarımı odaklamaya çalışıyordum.

“Senin adın James Barrie mi?” diye sordu Peter başını yana eğerken.

“Öyle,” dedim.

Benim kim olduğumu fark edince Peter’in yüzünün alacağı şekli, yıllardır hayal ediyordum. Ama artık hissettiğim tek şey boşluktu. Bıçağıma doğru ilerlemek için ayaklarımı zorladım. Beni saran acıyla homurdanarak eğildim ve bıçağımı elime aldım. Yaramdan sızan kan gömleğimden damlamaya başlamıştı. Yaranın ne kadar derin olduğunu bilmesem de vücudum buz kesmişti. Herhangi birinin kaldıramayacağı kadar, gereğinden fazla kan kaybettiğimin farkındaydım.

“Aynı babana benziyorsun,” diye devam etti Peter. “Kardeşin de tıpkı sana benziyor.”

WENDY

James'in bilmediği kaç aile üyesi vardı böyle?

Bileğim, sıkıca bağlanan iplerden ötürü acıyordu. Parmaklarımı hareket ettirerek başımdaki zonklamayı ve yüzümde kuyan kanı göz ardı etmeye çalıştım.

Gözlerim puslu bir şekilde aralandığında Smee, James'i tehdit ediyordu ve alnıma bir silah dayanmıştı. İpi zorladığım için bileklerimde kesikler vardı. Hayatım boyunca hiç, James'i travmasıyla karşı karşıya kalmak pahasına dizlerinin üzerine çökerken gördüğüm o an kadar çaresiz hissetmemiştim.

Eğer babam Smee'yi öldürmüş olmasa bunu ben yapardım.

Babam ipleri çözerken içimdeki öfke bir lav gibi fokurduyordu. Beni buraya çekmek için kardeşimi kullandığı yetmiyormuş gibi Tina'nın bana zarar verip bağlamasına izin vermişti.

Bu sevgi değildi.

James, kahkaha atarken eğildiği yerde gözlerini kırıştırdı. Göğsüm endişeyle sızladı, yarasının durumunu merak ediyordum.

"Benimle taşak geçiyorsun," dedi. "Bir kuzen şimdi de kardeş mi? Şanslı günümdeyim."

Bakışlarım bana yaklaşan Tina'ya döndü.

Babam silahını James'in bacağına dayamıştı. Duruşu dik ve bakışları çelik kadar sertti. Bana bir ay önce babamın silahı olup olmadığını sorsanız buna ihtimal vermezdim. Ama işte buradaydı ve bir çete üyesine benziyordu.

"Keşke şaka yapsaydım," dedi.

James, başını iki yana sallarken sendeledi. Elindeki bıçak yere düşmüştü. İçim korkuyla dolduğunda harekete geçtim ama Tina, beni sıkıca saçımdan tutarak geriye çekti. "Hiç sanmıyorum."

Ona karşı koymak istesem de gözlerimi James'ten ayırmak istemiyordum. Eğer bakışlarımı ondan çekersem korkunç bir şey olacaktı gibi hissediyordum. Panik damarlarımda kol geziyordu.

Babam ona doğru bir adım atarak bıçağı kenara itti ve James'in karşısına geçti. Silahını alnına dayayarak dizlerinin üstüne çökmesini sağlamıştı.

"Baba," dedim yalvararak. Kalbim hızla göğsüme çarpıyordu. "Kes şunu."

Bana döndü. "Benzerliği fark etmedin mi, Wendy?"

"Kime benzerliğini?"

Tina, saçıma asılınca irkildim.

"Jon'a!" Babam patlamıştı. "Annenin, eski iş ortağım *Arthur*'dan olma piçi."

Hayretle derin bir nefes aldığımda içim şaşkınlıkla doldu. "Ne? Hayır, annem asla..."

"Lütfen, Wendy," dedi babam kahkahasının arasından. "Hep çok nahiftin."

James'in dudakları aralandı, yüzünün rengi solmuştu. "Jonathan benim... Kardeşim mi?"

“Teknik olarak üvey.” Babam eğilerek iki parmağını James’in yarasına bastırdı. “Onlarla öldüğünü düşünüyordum.”

James, kıvranarak acıyla inledi. Yüzü kaskatı kesilmişti.

Midem bulanmaya başladığında dudaklarımdan saçma sapan kelimeler dökülmeye başladı. “Baba, *lütfen*,” diye yalvardım. “Eğer beni biraz olsun sevdiysen durursun.” Göğsüm yanıyordu, Tina’nın arkamda kıkırdadığını duydum. “Yeterince zarar vermedin mi?” İç çekerken sıcak yaşlar yüzümü ıslatıyordu.

Babam duraksayarak kanlı parmaklarını geriye çekti ve yerinden kalktı. Bana dönen bakışları yumuşaktı. “Seni seviyorum, küçük gölgem. Ama bu adamın yaşamasına izin veremem. Benim bütün uçaklarımı *yaktı*. İş teklifime saygısızlık etti. Yüzüme tükürüp kızımı basit bir orospu gibi koluna taktı.”

Öfke ve keder, ruhuma dolmak için yarışıyorlardı.

Söylediği her şey zihnimde bir bir yer ederken aklımdaki tüm karışıklıklar çözülüyordu. Her şeyi daha net görüyordum. Babamın neden Jon’a hiç ilgi göstermediğini anlamıştım.

Neden Jon’un esmer teni ve siyah saçları olduğunu, anneme benzemesine rağmen aynı zamanda *James*’e de benzediğini anlamıştım.

Olanlara inanamıyordum. Zihnimde bir fısıltı kol geziyordu.

Babam, James’e dönerek tabancasının namlusunu kafasına dayadı ve silahın horozunu indirdi. “Son sözün var mı, Hook?”

“Kötü hâldeyim, Peter,” dedi James zorlukla. “Adil bir dövüş olmadı.”

Gözlerini babamdan ayırarak puslu bakışlarını bana odakladı. Dudaklarını yaladığında ağzının kenarından kan akıyordu.

“Söyleme,” dedim hızla. Kalbim duracaktı. “*Sakın* söyleyeyim deme.”

Gülümsediği an bu görüntü, Tanrı şahidim olsun ki ölmek istememe sebep oldu.

"Hayatımda yaptığım en güzel şey seni sevmekti, Wendy, sevgilim."

Kalbim, göğsümden parçalara ayrılırken ruhumun derinliklerine şiddetli bir ızdırap çökmüştü. Boğazımdan çıkan hıçkırık babamın bana dönmesine sebep oldu. Bedenimi hızlıca Tina'nın ellerinden kurtarmak istesem de beni kafamdan çekerek tutuşunu sıkılaştırdı.

Kendimi koparırcasına ondan kurtardıktan sonra yerde sendeleyerek Starkey'nin cesedine yaklaştım. Tina bileğime uzandığı an ben de ileriye doğru uzanmıştım.

Hızlıydı.

Ama yeterince hızlı değildi.

Ona dönerek tabancayı yüzüne doğrulttum ve düşünmeden ateşledim.

Kafasının yan tarafından bacaklarıma kan fişkırdığında içim kalktı. Cansız bedeni geriye doğru düşerek yere çarptı.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. Yavaşça kalktığımda bakışlarım babama ve karşısında diz üstü duran James'e döndü.

İkisi de şoka uğramış şekilde bana bakıyordu.

Yaşlar yüzümü ıslatırken kalbimin kırık parçaları tenime saplanıyordu. Titreyen kollarımı kaldırarak silahımı babama doğrulttum. "Bu şekilde olması gerekmiyordu," diye fısıldadım.

"Wendy," dedi James. Sesi bu gece ilk kez bu kadar güçlü çıkmıştı. "Kes şunu."

"Annem trafik kazasında mı öldü?" diye sordum, parmağım tetiğe sarılmıştı.

"Küçük göl..."

"Söylesene!" O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki boğazım acımıştı.

Babamın yüzü düştü, oyunu sona ermişti. Gözlerine boş bir ifade yayıldı. "Hayır."

“Peki, Jon,” diye devam ettim. Düşüncesi bile içimi yakıyordu. Çenesini kaldırdı. “Jon benim oğlum değil. O annenin saygısızlığının canlı örneği olan bir *piç*.”

Yüzümü buruşturdum. Gerçekler kalbimin derinliklerinden süzülüp canımı yakarken derin bir nefes aldım. Acıyı kabul ettim ve beni doldurmasına izin verdim.

Bakışlarım önce James’e sonra babama döndü. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyordu, silahı tutabildiğime bile şaşkındım. Ama dişlerimi sıkarak bu heyecanı bastırmaya çalıştım. “Bana bunu yaptırma.” Üzüntüden harap olmuştum, sesim zorlukla çıkıyordu.

Babam gülerek bakışlarını gergin bir şekilde elimdeki silah ve yüzüm arasında gezdirmeye başladı. “Wendy, saçmalama. Ben senin *babanım*.”

Ona doğru yavaşça bir adım attım.

“Wendy.” James’in sesi netti. İrileşen gözleri açıktı ve ifadesi kararlıydı. “Her şey yolunda, sevgilim,” diye mırıldandı. “Silahı bırak.”

Görüşüm, gözyaşlarımla bulanıklaşmıştı. Ruhum acıyla parçalanırken dediğini yaptım ve silahı indirdim.

Babamın omuzları düşmüştü, kaşlarını çattı. “Bu şekilde olduğu için üzgünüm, küçük gölgem. Ama zamanla bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın.”

Dönerek silahını James’in başına dayadı. James, gözlerini kapatmış ve kaderine boyun eğmişti.

Ancak ben eğmemiştim.

“Baba!” Silahı kaldırarak horozunu indirdim. “Ben de üzgünüm.”

Ve sonra tetiği çektim.

Benim bedenim onunkinden önce yere düştü. Hıçkırıklar bo-

ğazımdan dökülürken yere yığılıp kaldım. Kaldırabileceğimden daha büyük bir yükün altına girdiğim için ızdırap çekiyordum. Kollarımı karnıma sardım. Midem bulanıyordu, vücudum yanıyordu ve kan ter içinde kalmıştım. Öğürdüğümde boğazımdan yükselen sıvıyı direkt ağzımdan yere çıkardım.

Boğazım yanıyordu ve ruhum paramparça olmuştu. Gözlerim o kadar şişmişti ki zorlukla görebiliyordum.

Nazik dokunuşlar sırtımı okşuyordu sonra birisi beni kucağına çekti. James'in dudakları yüzüme dokunuyordu. "Şşş, sevgilim. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Tutuşu gevşek ve zayıftı ama buradaydı.

Ve o an ihtiyacım olan tek şeydi.

WENDY

Cinayet işlememin ardından bir hafta geçmişti ve keder ruhuma kazınmıştı.

Bu kederi hissetmediğim bir an gelecek miydi merak ediyordum ama yaptığımdan pişman değildim. Babam için yas tutmaya çok daha öncesinde başlamıştım ve aynı şeyi yine yapmam gerekse bugün olduğum noktada olurdum.

Anma töreninde ön sırada oturmuştum ve arkamda yüzlerce insan vardı.

Yüzüme dökülen gözyaşları gerçektir. Bana meşe palamudu getirip iyi geceler dileyen babamı hatırlıyordum. Ama o adam artık yoktu ve ruhunun huzur bulması için dua ediyordum. Çünkü burada huzur bulamamıştı.

Her şeyin üstünü nasıl kapattıklarını bilmiyordum, umurumda da değildi. Ama dünyanın kalanı, Peter Michaels'ı öldüren kişinin, Sammy Antonis adında alt düzey bir suçlu olduğunu düşünüyordu. Ki Sammy Antonis de yeraltı dünyasında *Croc* olarak bilinen Senatör Barrie'nin gizli çocuğuydu.

James, bir şekilde bizi *Cannibal's Cave*'den çıkarmayı başarmıştı. İkizleri de yaralı ve kendilerinden geçmiş bir şekilde ağaçlara bağlı bulmuştuk ama yaşıyorlardı.

Kaplan Lily'e dönmeyi başardığımızda James bilincini kaybetmişti. Curly, yanında doktorla bizimle buluştuğunda sesim kısılana kadar hastaneye gitmemiz gerektiğini haykırmıştım ama bunu kabul etmemişlerdi.

Çok fazla soru soracaklarını ve çok fazla tanık olduğunu söylemişlerdi.

Kırk yedi dikiş, birkaç kan torbası ve haftanın kalanında dinlenmesinin ardından kimse hayatını kaybetmek üzere olduğunu fark etmeyecekti.

Diğer yandan ben artık ruhumun kırmızıya bulandığını kabul etmek zorundaydım. Bu ağır yarayı gururla taşıyacaktım.

James, gerçek aşkın bazen fedakârlık gerektirdiğini söylerdi. Onunla olmak için ruhumu binlerce kez daha feda ederdim.

Tören bitip de arabaya döndüğümüzde James, kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Boştaki elinin parmaklarını benimkilere dolayarak dudaklarına götürdü ve her bir boğumu tek tek öptü. "İyi misin, sevgilim?"

"Olabildiğince iyiyim işte."

"Jonathan'ı kontrol ettin mi?"

İç çekerek başımı iki yana salladım. Jon törene gelmemişti. Babamın öldüğünü öğrenince *sevinmiş* gibiydi. Ona babam hakkındaki gerçekleri anlatınca da rahatlamıştı.

Garip olsa da James'le ortak bir kardeşimiz vardı ve artık *Rockford Özel Okulu*'na gitmiyor ve bizimle yatta yaşıyordu. İkisi birbirini tanıyacağı için heyecanlıydım. Birbirlerini benim ikisini sevdiğim kadar seveceklerdi.

Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da ailemizin kaderlerimizi çizdiğiydi.

“*Vanilla Bean*’e uğrayabilir miyiz?” diye sordum. Aniden arkadaşımın yüzündeki gülümsemeyi görmek istemiştım.

Angie, babamın ölümünü duyunca bana ulaşmış ve dostluğumuza kaldığımız yerden devam etmeye başlamıştık. Ben ortalarında yokken neler olduğunu sormamıştı ben de bir açıklama yapmamıştım. Henüz yüz yüze gelmemiş olsak da aramızdakilerin değişeceğini sanmıyordum.

James, eğilerek dudaklarını kulağıma bastırdı. “İstediğin her şeyi yapabiliriz, sevgilim. Yapman gereken tek şey söylemek.”

“Tamam.” Gülümseyerek ona döndüm. Elimi uzatarak yüzünü okşadım. “Peki sen? Nasıl hissediyorsun?”

Gülümsedi. “Eve dönüp seni yatağıma bağlamaya hazırım.”

“Uslu dur, *sevgilim*.” Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Konuyu değiştirmek gibi olmasın ama Ru için tören yapmak ister misin?”

Gözleri karardı, avucumun altındaki çenesi kasıldı. Ru’yla aralarındaki ilişkiden bana geçen hafta bahsetmişti. Yatağına bağlı olduğu için artık sıkılmıştı ve konuşmak istemişti. Üzüntümü bastırıp kafamı dağıtmak için bunu yaptığından şüpheleniyordum aslında...

Düşüncelerim bana ağır gelip kalbim ağrıyla atarken James, beni kollarına sarıp *Kayıp Çocuklar*’ın hikâyesini, Ru’yu ve parlak kırmızı saçlarını anlatmıştı.

Ve evet. Kafamı dağıtmıştı.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu istemezdi.”

Kalbim, göğsümde daraldı. “Tamam, ama her zaman yapabiliriz. Eğer istersen.”

Dudaklarını, dudaklarıma bastırırken parmakları elbisemin altına uzandı. “Çok ilgili bir kadınsın, güzelim. Bırak da minnettarlığımı göstereyim.”

“James,” dedim nefesimi tutarak. “Hâlâ iyileşmedin.”

Limuzinin koltuğunda aşağı doğru kayıp elleriyle bacaklarımı iki yana ayırırken gülümsüyordu. “Bu konuda kesinlikle haklısın,” dedi. Parmakları yavaşça külotumu kenara çekerek kadınlığıma uzandı. “Yaralı bir adamın biraz zevk almasına engel mi olacaksın?”

“Sadece düşündüm ki...” Eğilip dilini klitorisimin etrafında gezdirmeye başladığında sözüm kesildi. Parmaklarımı saçlarına doladım. Kalçalarımı ona doğru kaldırdım.

Şoföre döndüğüm an kalbim hızla atıyordu ama aramızdaki cam karartılmıştı ve bizi görmesi mümkün değildi. Yine de bizi duyabilecek olduğu gerçeği bedenimin kasılmasına sebep oluyordu.

James, parmağını içime sokup bükteğinde dudaklarımdan uzun bir inilti döküldü. Dilinin birkaç darbesi, orgazmın yükselip bir çığ gibi bedenimden dökülmesine yeterli olmuştu. Kalçalarımı sertçe yüzüne doğru bastırmıştım.

Külotumu tekrar düzelttikten sonra yerinden kalkmadan önce kumaşın üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Ardından yanıma gelerek dudaklarımla buluştu.

“İşte benim kızım,” dedi.

Ona gülümserken göğsüm sıcak bir hisle doldu, kollarımı boynuna doladım. “Sadece senin, James Barrie.”

“Ve her zaman senin, Wendy, sevgilim.” Çenemi öptü. “Her gece.”

“Sabaha kadar.”

EPİLOG

JAMES

İki yıl sonra

Eskiden denizden nefret ederdim.

Ancak *Kaplan Lily*'nin güvertesinde durmuş yüzüme doğru esen tuzlu rüzgârın tadını nasıl çıkardığımı görseniz buna inanmazdınız.

Wendy'nin benim tarafıma geçişinin üzerinden iki, karım oluşunun üzerinden dolu dolu bir yıl geçmişti. Söz verdiği gibi *sonunda* benimle denize açılmayı kabul etmişti.

Normalde bundan çok hoşlanmasa da muhtemelen artık alışıyordu.

İlk buluşmamızda oturduğumuz masaya baktım. O zaman bile dünyamı değiştirip var oluşumun en özel sebebine dönüşeceğini biliyordum. Şimdiyse orada oturmuş, karnı ikinci çocuğumuzla şişmişti. İlki ise kendi başına paytak paytak yürüyebilecek kadar büyümüştü.

O gün, babasını gömdüğümüz gün haberimiz olmasa da hamileydi.

Küçük bir oğlumuz olmuştu. Adını Ru koymuştuk.

Jon'la birlikte, hoparlörden yayılan müziğe kıcını sallayarak ritim tutan bebeğimize güldüklerinde göğsümü sımsıcak bir his kapladı. Mutluluk her bir hücreme yayılmıştı.

Böyle bir şeye sahip olacağımı hiç düşünmezdim.

Bir aile.

Bir hayat.

Ama sonra Wendy, sonsuz sadakati ve en büyük yanlışlarımı bile affedecek merhametiyle hayatıma girip bana, en çok zarar gören kalplerin bile sevmeyi öğrenebileceğini göstermişti.

Eninde sonunda eve dönmemiz gerekecekti, tabii ki. Hâlâ yönetmem gereken bir imparatorluğum vardı ve Jon, üniversitede mühendislik bölümündeki ilk haftasına başlayacaktı.

Her şeyiyle bir sürü uçak tasarlamak istiyordu.

Olanları sindirmeye başlamamızdan kısa bir süre sonra Wendy, *Vanilla Bean*'deki işine dönmek istemişti ancak birkaç kez işe gitmediğini öne sürerek kabul etmemişlerdi. Bu da benim hatamdı.

Tam da bu sebeple gidip orayı satın almıştım.

Küçük Ru doğana kadar günlerini kahve demleyip en yakın arkadaşları Angie ve Maria'yla takılarak geçirmişti.

Maria, bir süre etrafımızda dolanıp dursa da Curly'le çıkmaya başladıkları an yumuşamıştı ve son zamanlarda aralarından su sızmiyordu.

Bakışlarımı tekrar suya çevirdikten sonra gözlerimi kapattım. Maceraların bizi beklediği ufka doğru bakarken yaşadığımız her şeye minnettardım.

Düşününce hepsi kaderimizin bir parçasıydı.

Yolundan şaşan bir güven.

Kaybolan peri tozu.

Ve birazcık sevgiyi çalması gereken bir kötü adam.

UZATILMIŞ EPİLOG

WENDY

“Sevgilim.”

Bu kelimeyle birlikte arkamı döndüğümde James’in, yattaki yatak odamıza girmesini gülümseyerek izledim. Bana doğru yaklaştığı sırada üzerindeki yepyeni siyah takım elbisesi ve mükemmel saçıyla kalbimi tekletmişti. O saçlarına iki saat önce, duş alırken yanıma sızıp kafasını bacaklarımın arasına gömdüğü sırada, nasıl asıldığımı düşününce parmaklarım karıncalandı.

Karnım heyecanla kasılmaya başlamıştı.

Biriyle bizim birlikte olduğumuz kadar uzun bir süre birlikte olduysanız ve siz de bizim gibi birbirinizi seviyorsanız, tenleriniz birbirinizin bedenlerine kazınır ve isteklerinizle ihtiyaçlarınız bir yol haritası gibi yer edinirdi.

Eğer bir şeyi bin kere yaparsanız o şeyde uzman olduğunuzu söylerler. Konu James olunca bana hem acı hem de zevk veren her konuda uzman olduğumu söyleyebilirdim.

“Bu kadar kısa sürede hazırlanacağınızı düşünmemiştim,” de-

dim. Saçlarıma son tokayı takarken aynadaki bakışlarımı ona çevirerek yansımaya baktım.

Gülümseyerek bana yaklaşıırken mavi gözleri parlıyordu. Kolunu belime dolayarak sırtımı göğsüne çekti. İçim bir başka arzu dalgasıyla sarsılırken dudağımın içini ısırdım. Bu tepkimi kocamdan gizlemeye çalışıyordum çünkü gece dışarı çıkacağımız için makyajımı bozmasını istemiyordum.

Ama James'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Ellerini, onun için giydiğim daracık bebek mavisi elbisemin ön kısmına uzandıktan sonra kumaşı tutarak kalçalarıma kadar çekti ve parmaklarını eteğin içine soktu. Parmak uçları klitorisimi bulduğunda tüylerim diken diken oldu.

"Çamaşır yok mu?" Aşağı doğru bastırıldığında ıslaklığım bacaklarıma bulaştı. "Yaramaz kız," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sanki kontrolümü kaybetmemi *istiyormuşsun* gibi."

Titrek bir nefes vererek bedenimi ona yasladım. Kalbim o kadar gürültülü bir şekilde atıyordu ki neredeyse dışarıdan duyulacaktı.

Haksız sayılmazdı. Kontrolünü kaybetmesini *istiyordum*.

Boştaki eli uzanarak gövdemde gezinmeye başladı ve inip kalkan göğsümü aşarak bir kolye gibi boğazıma dolandı. "Birinin öldürülmesini mi istiyorsun? Bu müthiş elbisenin altında cırılçıplak olduğunu bilirken bir adamın sana baktığını görürsem olacak olan bu çünkü."

"Sadece sen," dedim. Nefeslerim kesik kesikti. "Sadece senin için."

"Bu doğru mu?" diye mırıldandı.

Parmakları kadınlığımın kıvrımını aşarak içime girdiğinde gözlerim devrildi, başım omzuna düşmüştü.

"Bana muhtaçsın ve kendini sadece bana mı saklıyorsun?"

“E-evet,” dedim hızla.

Homurdandığı sırada boğazımdaki tutuşu sıkılaştı ve bu da karnımın gerilmesine sebep olmuştu. Başparmağını klitorisime bastırdığı sırada ona doğru yükselmekten kendimi alamadım.

“İşte bu, güzel kızım. Çok iyisin.”

Ateş bacaklarımı aşarak kasıklarımaya yükseldiğinde, kalçalarımı rahatlamak için çaresizce eline doğru itiyordum. İçim sım-sıkıydı ve bir saniye daha patlamadan duramayacağımı bildiğim için daha fazla bekleyemeyerek boşaldım. Ruhum havada süzülürken gözlerim ıslıl ıslıl oldu.

Parmaklarında gidip geldiğim her an tırnaklarım bileğine daha çok saplanarak onu yerinde tutuyordu. Yavaşça zevk dalgaları sakinleşirken görüşüm netleşmeye başladı.

“Harika,” diye mırıldandı James, kulağıma doğru. Sırtıma değen sert ereksiyonunu hissedebiliyordum. “Angie çocuklara bakmak için geldi, sevgilim. Çamaşır giyme. Akşam yemeğinde karşımda otururken amının *sadece* benim için ortada olduğunu bilmek istiyorum.”

Gülümsediği sırada gözlerine ahlaksız bir parıltı yayıldı. Ona dönüp parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarına kapattım. Geri çekilmeden parmakları enseme sarılarak dili dudaklarımdan içeriye sızdı. Nefessiz kalana kadar öpüştük. Hassas kadınlığım kasılırken daha fazlasını istiyordu. Ona her zaman muhtaçtım.

Beni bıraktı ve alnını alnıma yaslayarak başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bedenime yayılan uyarılma hissi bambaşka bir şeye evriliyordu. Daha kırılgan bir şeye. Yoğun, tüketen bir his tenimin kıyısına vurduğunda bu hissi her bir hücremle kabul ettim.

“Seni seviyorum,” dedim dudaklarına doğru.

Sırtındaki ellerini yavaşça yukarıya doğru kaldırdı. Küçük bir klik sesi duyduğumda boynumun etrafında soğuk bir şey hissettim. Bakışlarımı indirdiğimde mavi safir kolye gözlerimin irileşmesine sebep oldu.

“Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun, Wendy, sevgilim.” Geri çekilerek elimi tuttu ve göğsüne, tam kalp atışlarının üzerine yerleştirdi. “Sen yokken hayatım yaşamaya değmezdi.”

Yaşlar gözlerimin kenarlarından akmaya başladığı sırada boğazıma oturan düğümle yutkundum. Hayatımın neredeyse tamamını beni sevip mutlu edecek bir adam isteyerek geçirmiştim. Ve James? İstediğim ve isteyebileceğim her şeyden daha fazlaydı.

JAMES

Pişman olduğum pek bir şey yoktu.

Hayatımın kalanını, Wendy'yi yıllar önce hayal kırıklığına uğrattığım anları düzeltmek için geçirecektim. O benim mükemmel, hatta mükemmelden bile *daha iyi* olan yanımdı ve ne yaparsam yapayım ona layık bir adam olamayacağımın farkındaydım.

Söylendiğinde bunu kabul etmesem de benim keskin sınırlarımı yumuşatıyordu. Tabii eğer *Kayıp Çocuklar*'a sorarsanız, o hayatıma girmeden önce olduğumdan *daha* gaddar olduğumu söylerlerdi. Artık koruyacak bir ailem vardı ve konu onlar olunca risk alamazdım.

Aptalca kararlarım ve çocukken başımdan geçenlerin gözü-mü kör etmesi, silahın namlusu alnımdayken dizlerimin üzerine çökmeme sebep olmuştu. Çocukken yaşadığım travma, mantıklı düşünme yetimi elimden almıştı ve neredeyse her şeyi kaybet-meme sebep oluyordu. Ancak bunu hak etmediğimi biliyordum ve Tanrı'ya şükür, karım kendi sorunlarına o kadar kafayı tak-mıştı ki beni çabucak affetmişti. Belki bu beni zayıf bir adam yapıyordu ama ben *sadece* bir adamdım. Bu yüzden son on yılda

yaptığım hatalar rüyalarımnda peşime düşse de onları düzeltmeye çalışarak geçirmiştım.

Ardınıza bakıp yaptığınız her şeyi düşünerek geçirdiğiniz yılların sonunda, dünyayı daha net görmeye başlıyordunuz.

Wendy, bana her şeyi vermişti. Güzel çocuklarım ve sevdiğim bir erkek kardeşim vardı fakat bu, onları tehlikeye attığımı gerçeğini değıştirmiyordu. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi gölgelerde çalışırken ailemi yanımda tutuyordum.

Wendy'le olduğumdaysa her şeyi arkamda bırakıyordum. Onu barıma girerken gördüğüm ilk geceki gibi beni hâlâ tüketiyordu.

İç çekerek çatı katı dairemizin ebeveyn yatak odasına girdiği an, topuklu ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Mum ışığında bir akşam yemeği yedikten sonra tüm gece adımı haykırmasını istiyordum.

Bu evi sekiz yıl önce bizim için almıştım. Yatın dışında hayatımıza devam edeceğimiz bir yer daha olmasını istiyordum. Her günümü yatta geçirebilirdim ama Wendy'nin her ne kadar itiraf etmese de suyun üzerinde sorun yaşadığını biliyordum. Diğer her şey bir tarafa, onunla ilgilenmek istediğim için ve bir de kimsenin bizi bölemeyeceği bir yerimiz olması için bu evi satın almıştım. İstedğim kadar uzunca bir süre Wendy'nin içinde kalmaktan keyif alıyordum.

Safir kolyesinde gezinen parmaklarını izlerken aletim hareketlenmeye başladı.

"Bu çok güzel, James," dedi.

Ona doğru yaklaşıarak kolumu beline doladım. Bu akşam yaptığım gibi onu kendime çektim ve sertliğimin her bir santiminin ona degeceği kadar yakın olduğumuza emin oldum. Bana ne yaptığını görmesini istiyordum. Bunu sadece o yapabiliyordu.

Kıçını bana doğru itip elini arka tarafa, pantolonumun önüne uzattığında inledi. Homurdanırken kendimi eline doğru itiyordum. Parmakları uzunluğumda hareket ederken içim zevkle kasılıyordu.

“Soyun,” diye emrettim. “Sonra yatağa geç. O kolye dışında hiçbir şey giyinmeni istemiyorum ve bacaklarını sonuna kadar aç ki tatlı amını göreyim.”

Kesik bir nefes aldığıında yanakları kızarmaya başladı. Bunca yılın ardından yanaklarının hâlâ kızarabiliyor olmasını seviyordum. Bu görüntü kalbimin taklalar atmasına sebep oluyordu.

Yavaşça elbisesini üzerinden çıkardıktan sonra sütyeninin kopçasını açtı. Teninin bana işkence edercesine birkaç santim ötemde oluşu göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu. Yerimde kalarak onu izledim. Kalçalarını sallayarak yatağa geçti ve örtülerin üzerine çıkıp dizlerinin üzerinde arkasını döndü.

İçimi dolduran sıcaklıkla birlikte iniltimi zorlukla bastırdım. Kemerimi çözerek pantolonumu indirdim. Zonklayan aletim özgür ve hazırды. Elimi aletime sararak kendimi baştan uca okşamaya başladım. Wendy, dilini benim üzerimde gezdirmek istercesine dudaklarını yalarken hayalarım gerildi.

Kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Ona doğru yürüyerek yatağa ulaştım. Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına alarak yüzünü kendime çevirdim.

“Bu gece çok iyi bir kızdın. Farkında mıydın?”

Elimin altında ürperdiğinde aletim, sarkık dudaklarının arasından girip beni sevdiğim şekilde emmesi için sızlıyordu.

Dokunuşumu çenesinden uzaklaştırıp boğazına, neredeyse köprücük kemiklerine kadar indirdim. Karşımda tamamen yataca kadar onu geriye doğru ittim. Göğsü inip kalkarken çıplak

memeleri ve sertleşen meme uçları onları ağızıma almam için yalvarıyordu.

“Bu gece gözlerini senin üzerinde gezdiren her adamı katletmemek için ne kadar çok çaba sarf ettiğimi biliyor musun?” Uzanarak tatlı tenine öpücükler bırakmaya başladım. “Eziyet gi-biydi. Hiçbiri sana bakmayı hak etmiyordu.”

Dilimi, meme ucunun etrafında döndürdükten sonra küçük tomurcuğu ağızıma çekerek sırtının bana doğru yükselmesini sağlayacak şekilde ısırdım.

Leziz.

Elimi aşağı doğru uzatarak amının ıslaklığına ulaştığımda parmaklarımı sanki bir ödüle, tanrılara layık bir yemeğe daldır-mışım gibi ağızıma götürdüm. Tadı dilime ulaştığında inledim. Ardından aşağı doğru kayarak dudaklarımı klitorisine yerleştir-dim. Parmaklarım sertçe inlemesine sebep olarak içine dalmıştı.

“James,” dedi neredeyse ağlarcasına. Parmakları saçlarıma dolandı.

“Evet, güzelim,” diye mırıldandım onu yalamaya devam ederken. “Bu şekilde hissetmeni sağlayan kişi *benim*.”

Ağızımı ondan çekerek parmaklarımla bir tempo tuttum. Uzanıp bedenimi üzerine yerleştirirken dudaklarım onun tadıyla ıslaktı.

Göz bebekleri irileşmiş, bakışları karanlık ve vahşiydi. Onu bu şekilde, hislerinin dizginlerini elinden bırakmışken görmek aletimin ucunun ıslanmasına sebep oldu. Diğer elimi boğazına sardım.

“Seninim,” diye fısıldadı başını kaldırırken. Dudakları, du-daklarımla buluştu.

Kalçalarımı hızla ileri iterek tek hamlede içine girdim. Onu

sertçe ve uzun uzun becerirken boynundaki baskımı arttırmıştım. Soluk borusuna zarar vermemeye dikkat ediyordum.

Vücutlarımız gürültüyle birbirine çarparken seks kokusu havaya karışmıştı. Her ileri hareketimde amıyla aletime masaj yapıyor gibiydi. Boşalmamak için dudağımı ısırdım.

“Bizi hissetmek istiyorum,” dedi nefes nefese. Elini uzatarak parmaklarını aletime doladı. Eli aletimde aşağı yukarı hareket etmeye başladığında içime dolan hisle birlikte hızla sarsılmaya başladım.

“Aferin kızıma,” dedim. Boynunun yumuşak oyuğunda parmak boğumlarım bembeyaz görünüyordu. “Aletimi çok güzel alıyorsun. Benim için yaratılmışsın, sevgilim.”

Başı yan tarafa düşerken dudakları aralandı, hemen ardından aletimin etrafında kasılarak sertçe boşalmaya başladı.

Bedenime yayılan sıcaklık sırtımdan aşağıya inerek patladı ve hayalarım kasılırken derinlerine boşaldım.

Nefesimi toplamaya çalışırken kulağım çınlıyordu. Birkaç saniye sonra kendimi içinden çekerek yanına devrildim. Göğsüme yaslanırken derin nefesler alıyordu. Beni hâlâ nasıl deli ettiğinin kanıtı olan terimiz, tenimize yapışmıştı.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım.

“Her gece mi?” diye sordu.

Güldüm. Göğsüm sıcak bir hisle doldu. On yıl geçmiş olsa da bu cümleyi her gün söylemeye devam ediyordu. Ru’nun hatırasını devam ettirmek istediğinden mi yoksa bu cümleyi benimsemediğinden mi bilmiyordum. Belki ikisi de doğrudu, ben kimdim ki onu reddedebilecektim?

“Ve sabaha kadar, Wendy sevgilim.”

James "Hook" Barrie Karakter Profili

İsim: James "Hook" Barrie.

Yaş: 26

Doğum Yeri: Londra.

Yaşadığı Yer: Bloomsburg, Massachusetts.

Uyruk: İngiliz.

Meslek: İş Adamı/Mafya Babası.

Gelir: Milyoner.

Göz Rengi: Gök Mavisi.

Saç Stili: Simsiyah, nispeten dağınık.

Vücut Şekli: İnce/Uzun. Fit ama hantal değil.

Tercih Ettiği Kıyafet: Takım elbise.

Gözlük: Yok.

Her Zaman Taşıdığı Bir Aksesuar Var mı?: Kanca Şeklinde Bıçak. (Karambit)

Kişisel Bakım: Kusursuz.

Sağlık: Sağlıklı.

El Yazısı: Mükemmel bitişik el yazı.

Nasıl Yürür: Kasıtlı. Güçlü bir enerji saçar.

Nasıl Konuşur: Sadede gelir ve gerektiğinde çekici olur. Özellikle birine eziyet ederken ya da öldürmeden önce hikâyeler anlatmaktan hoşlanır.

Konuşma Stili: Terbiyeli.

Aksan: Amerikan aksanına kayan bir İngiliz aksanı.

Duruş: Mükemmel.

Jest Ve Mimiklerini Kullanır mı?: Evet.

Göz Teması: Daima.

Tercih Ettiği Küfür: Fazla küfretmez.

Meşhur Sözü: Sevgilim. Güzelim.

Konuşma Güçlüğü: Yok.

Nasıl Kahkaha Atar?: İpek gibi. Alçak ve derin.

Neyi Komik Bulur?: Komik bulduğu çok bir şey yoktur.

Gülümsemesi Nasıl?: Göz kamaştırıcı. Dudağını sağ tarafa daha çok kıvrır. Dişleri mükemmel ve düzgündür.

Ne Kadar Duygusal?: İsteddiği zaman duygusal olur; çünkü insanları manipüle ederken duygusallığı kullanır.

Çocukluğu: Küçük bir çocukken ailesiyle birlikte zengin bir hayat sürmüştür; ancak ailesinin vefatının ardından istismara uğramış ve ihmal edilmiştir.

Okumuş mu?: Okula devam etmiş. Eğitimin önemli olduğunu düşündüğü için mezun olduktan sonra da kendini geliştirmiş.

Lise yıllığında bir siyasetçi olmaya en uygun kişi olarak anılmış.

İşler: Hep Ru için çalışmış.

Çocukken Hayalindeki Meslek: Hayalinde bir meslek yokmuş, sadece Peter'ı öldürmek istiyormuş.

Büyürken İdolü: Ru.

En Büyük Pişmanlığı: Dengesiz duygularının dikkatini dağıtmasına izin verdiği için Ru'yu kaybetmesi ve mantıksız kararlar vererek Wendy'yi incitmesi.

Büyürken Hobileri: Ru'nun öğrettiği her şeyi yapmak.

Çocukken Favori Mekânı: Amcasından uzak olan herhangi bir yer.

Hatırladığı İlk Hatırası: Küçük bir çocukken annesinin onu yatığına yatırıp masallar anlatması.

En Üzgün Hatırası: Ebeveynlerini ve Ru'yu kaybetmesi.

En Mutlu Anısı: Wendy'nin kendine ait olduğunu fark edip kaybettiğini düşündüğü ailesini tekrar kazanması.

Utanç Verici Bir Sırrı Var mı?: Bazı şeylerin karanlıkta kalması gerekir.

Geçmişinde Bir Şeyi Değiştirecek Olsa Neyi Değiştirirdi?: Ailesinin yaşamasını sağlardı.

Çocukluğundaki En Büyük Dönüm Noktası Nedir?: Peter'la tanışmak. Ailesinin ölümü. Amcası tarafından cinsel ve fiziksel istismara uğramak.

Kişiliğini Hangi Üç Kelimeyle Özetleriz?: Çekici, dengesiz, yakkışıklı.

Genç Hâline Nasıl Bir Tavsiye Verirdi?: Travman sonunu getirmeden icabına bak.

Sabıka Kaydı: Eğer yakalanmış olsa kapsamlı bir kaydı olurdu.

Baba:

Yaşı: Vefat Etmiş

Meslek: İş Adamı

Karakterle İlişkisi Nasıl?: Güçlü bir ilişkileri olsa da çok duygusal değillerdi. James, ona benziyor ve bir gün aile işini devralıp babası gibi olmak istiyordu.

Anne:

Yaşı: Vefat Etmiş

Meslek: Ev hanımı

Karakterle İlişkisi Nasıl?: Sıkı bir bağları var, Wendy'ye kadar onu seven tek kadın.

Kardeşi Var mı?: Bildiği kadarıyla yok. Jon, üvey kardeşi.

En Yakın Arkadaşı: Ru.

Düşmanı: Peter.

Yabancılar Onu Görünce Ne Düşünüyor?: Tehlikeli ve cezbedici.

Sosyal Medyası Var mı?: Yok.

Bir Gruptaki Rolü: Lider.

Kime bağılı:

Tavsiye Alma: Hiç kimse (alması gerekse de)

Akıl Hocası: Ru

Yoldaşı: Ru

Duygusal Desteği: Kimse

Manevi Desteği: Kimse

Yağmurlu Günlerde Ne Yapar?: Her zamanki gibi çalışır.

Okuyarak mı Öğrenir Uygulayarak mı?: İkisi de, ancak uygulayarak öğrenme özelliği kimi zaman travması tarafından tetiklenince hatalar yapıp kötü kararlar verebiliyor.

İyimser, kötümser, gerçekçi: Gerçekçi

İçe kapanık, dışa dönük: İhtiyaç olduğunda dışa dönük olsa da aslında içe kapanık.

Favori Sesi: Sessizliğin ve Wendy'nin itaatinin sesi.

En Çok Ne İstiyor: Hissettiği boşluğu doldurabileceğini düşündüğünden Peter'ı öldürmek istiyor.

En Büyük Kusuru: Çözemediği travması ve başkalarının hayatına girmesine izin verememesi. Kararlarını geçmişinin vermesine müsaade ederken kimi zaman hiç düşünmeden sonuca varıp kontrolünü kaybedebiliyor ve öfkelenebiliyor.

En Büyük Gücü: Öngörülemez olduğu için insanların ondan korkması.

En Büyük Başarısı: Wendy'yi sevmek.

Mutlak Mutluluktan Beklentisi Nedir?: Başta mutluluğun ne olduğunu bilmesede daha sonra bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü bir türde aileye ulaşınca karakteri yerine oturuyor.

Hatırlanmak İstiyor mu?: Evet.

Bazı Durumlara Nasıl Yaklaşır:

Güç: Emreder.

Hırs: Merhametsizdir.

Aşk: Kendini yukarıda görür.

Değişim: Bu kavramdan hoşlanmaz.

Yanan Bir Evden Hangi Eşyasını Kurtarırdı?: Kanca şeklindeki bıçağını.

Onu Ne Kızdırır?: Saatin tik tak sesi.

Vicdanı Ne Durumda Ve Nasıl Aşılabilir?: Vicdanı yok.

En Nefret Ettiği Şey?: Saatin tik tak sesi, insanların ona saygı duymaması.

Mezar Taşına Ne Yazılmasını İsterdi?: Her gece, sabaha kadar.

Hikâyesinin Amacı: James, yaşamının büyük bir kısmını ellerinden alınanlara yas tutarak geçirdi. Diğer yandan güçlü olmak istiyordu. Böylelikle amcası tekrar onu istismar etmeye geldiğinde güçsüz görünmeyecekti. Hissettiği tek şey intikam hırsıydı. Bir ailesi olacağını düşünmemişti. Üzerine hiç kafa yormamış olsa da çocukluğunda ailesiyle sahip olduğu "normallik" ortadan kalktığı için intikam almak istiyordu. Çünkü o hayatı istiyordu.

Sonunda, travması ve öfkesi neredeyse her şeyi mahvedecekken acele etmişti. Çünkü bazen, insan ardına dönüp kendi hatalarına mantıklı bir şekilde bakamazdı. İntikam alınca gidenlerin geri gelmeyeceği gibi daha fazlasını kaybedebileceğini fark edince bunu aşmayı başarmıştı. Wendy'yi mutlu etmek ve güvende tutmak için hayat amacı da dâhil her şeyden vazgeçmeye hazırды. Ona göre Wendy, bir daha asla bulamayacağını düşündüğü ailesiydi.

Epilog kısmında, kötü adam olmasına rağmen Wendy'le mü-

kemmel bir aile kurdularını görüyoruz. Wendy, Jon ve çocuklar, James'in hayat hikâyesinde onu eski hâline döndürüyordu. Bir zamanlar kaybettiğini yine buluyor. Bu kim olduğunu değil, tırmayacaklı belki; çünkü geçmiş onu olduğu kopye getirirken geçmişten gelen ağırlı yollarının kendi kendine iyileşmesine müsaade etmişti.

Wendy Michaels'ın Karakter Profili

İsim: Wendy Michaels.

Yaş: 20

Doğum Yeri: Florida.

Yaşadığı Yer: Bloomsburg, Massachusetts.

Uyruk: Amerikalı.

Eğitim: Lise.

Meslek: İhtiyaçtan çok hobi için baristalık yapıyor.

Gelir: Mirasçı.

Göz Rengi: Kahverengi.

Saç Stili: Uzun, düz ve kahverengi.

Vücut Şekli: Minyon.

Dikkat Çeken Özelliği: Dikkat çeken bir yanı olmasa da James mavi giymesini seviyor.

Tercih Ettiği Kıyafet: Yazlık elbiseler.

Gözlük: Yok.

Her Zaman Taşıdığı Bir Aksesuar Var mı?: Yok.

Kişisel Bakım: Yüksek.

Sağlık: Sağlıklı.

El Yazısı: Eğik.

Nasıl Yürür?: Ortama karışır, dikkat çekmez.

Nasıl Konuşur?: Aklına gelen her şeyi söylemez, dilini ısırıp sessiz kalmayı bilir. Babası kalbini kırdığında ve James etrafındayken kimi zaman patlama yaşar.

Konuşma Stili: Normal.

Aksan: Amerikan aksanı.

Duruş: İyi.

Jest Ve Mimiklerini Kullanır mı?: Evet.

Göz Teması: Bazen.

Tercih Ettiği Küfür: Tercih ettiği bir küfür yok.

Meşhur Sözü: Meşhur bir sözü yok... Kitabın başlangıcında kendini bulmaya çalışan bir karakter.

Konuşma Güçlüğü: Yok.

Nasıl Kahkaha Atar?: Yüksek ve tiz.

Neyi Komik Bulur?: Romantik komedileri ve erkek kardeşinin şakalarını.

Gülümsemesi Nasıl?: Utangaç ve güzel.

Ne Kadar Duygusal?: Duygusallığını saklamaya çalışsa da eğer kabuğundan sıyrılmaya başladıysa bunu pek başaramıyor.

Çocukluğu: Varlıklı bir şekilde ailesiyle birlikte büyümüş. Bakıcılar tarafından yetiştirilmiş ve sürekli babasının ilgisine muhtaç kalmış.

Okumuş mu?: Sadece kendinden beklendiği kadar.

Yılığında muhtemelen iş hayatına atılmayacak en uygun kişi olarak anılmış.

İşler: Zaman geçirmek için baristalık yaptı.

Çocukken Hayalindeki Meslek: Kendisinden beklenenlerin dışında pek bir şey düşünmemiş.

Büyürken İdolu: Babası.

En Büyük Pişmanlığı: Kardeşinin hakkını daha erken savunmamak.

Büyürken Hobileri: Hiçbir zaman kendi karakteri ya da kimliği olmadan, hep başkalarını memnun etmeye odaklanmış. Bu yüzden başkaları ne yapmasını beklediyse onları yapmış.

Çocukken Favori Mekânı: Babasının iş seyahatlerinden dönüp onu yatağına yatırdığı zamanlarda evi.

Hatırladığı İlk Hatırası: Küçük bir kızken babasının ona meşe palamudu bırakması.

En Üzgün Hatırası: Babasını öldürmek zorunda kalması.

En Mutlu Anısı: Sonunda kendini savunabilmesi.

Utanç Verici Bir Sırrı Var mı?: Hayır.

Geçmişinde Bir Şeyi Değiştirecek Olsa Neyi Değiştirirdi?:

Jon'u daha iyi korur ve kendini savunmaya daha erkenden başlardı.

Çocukluğundaki En Büyük Dönüm Noktası Nedir?: Annesinin vefatının ardından babasının davranışlarının değişmesi.

Kişiliğini Hangi Üç Kelimeyle Özetleriz: Masum, tatlı, nahif.

Genç Hâline Nasıl Bir Tavsiye Verirdi?: Adım attığın her yerde kendin gibi davranmayı hak ediyorsun.

Sabıka Kaydı: Yok.

Baba:

Yaşı: Orta yaşlı.

Meslek: İş Adamı

Karakterle İlişkisi Nasıl?: Küçük bir kızken ilişkileri sağlamdı ancak Wendy büyüdükçe aralarına mesafe girdi. Kızına uzak davranmaya başladı ve bir işkolik olarak kızına göstermesi gereken ilgiyi göstermedi. Yetişkinlik yıllarında kızına ciddi sorunlar çıkardı.

Anne:

Yaşı: Vefat Etmiş

Meslek: Babasıyla çalışıyor.

Karakterle İlişkisi Nasıl: Daima mesafeli.

Kardeşi Var mı:

Eğer varsa mesleği ve karakterle ilişkisi nedir: Evet, Jon isminde bir üvey kardeşi var.

En Yakın Arkadaşı: Angie

Düşmanı: Yok

Yabancılar Onu Görünce Ne Düşünüyor: Nahif ve genç.

Sosyal Medyası Var mı?: Evet ama sadece olması beklendiği için.

Bir Gruptaki Rolü: İnsanları memnun eden kişi.

Kime bağlı:

Tavsiye Alma: Babası

Akıl Hocası: Babası

Yoldaşı: Angie

Duygusal Desteği: Jon

Manevi Desteği: Angie/Jon

Yağmurlu Günlerde Ne Yapar?: Kitap okur ve kardeşiyle takılır.

Okuyarak mı Öğrenir Uygulayarak mı?: Okuyarak.

İyimser, kötümser, gerçekçi: Genelde iyimser.

İçeride kapanık, dışarı dönük: İçeride kapanık.

Favori Sesi: Evindeki kahkaha sesleri.

En Çok Ne İstiyor?: Birlikte vakit geçirebildiği sevgi dolu bir aile.

En Büyük Kusuru: Nahifliği ve babasıyla yaşadığı sorunlar onu ilgiye ve sevgiye muhtaç yapıyor.

En Büyük Gücü: Sadakati.

En Büyük Başarısı: Kendini savunması.

Mutlak Mutluluktan Beklentisi Nedir?: Ailesinin bir çatı altında olup birlikte güzel vakit geçirmesi.

Hatırlanmak İstiyor mu?: Sadece sevdiği insanlar tarafından.

Bazı Durumlara Nasıl Yaklaşır:

Güç: Kaçınır.

Hırs: Hırsı ortalamadır.

Aşk: Aşk için yanıp tutuşur.

Değişim: Onu rahatsız etmez.

Yanan Bir Evden Hangi Eşyasını Kurtarırdı?: Jon'la bir fotoğraflarını.

Onu Ne Kızdırır?: Babasının Jon'a babalık yapmaması.

Vicdanı Ne Durumda Ve Nasıl Aşılabilir?: Oldukça güçlü ancak birisi ona ilgi göstererek onu kolayca manipüle edebilir.

En Nefret Ettiği Şey: Saygısızlık

Mezar Taşına Ne Yazılmasını İsterdi?: Birisi ne yazmaya karar verirse onun yazılmasını isterdi çünkü kendi adına konuşamayacak kadar korkardı.

Hikâyesinin Amacı: Wendy, ailesiyle birlikte varlıklı bir evde büyüyen nahif bir kız. Erkek kardeşi dışında sevgiyi hissettiği tek kişi babası ve babası ortadan kaybolmaya başladığında Wendy hayat amacını kaybediyor. Çok sevdiği ailesinin bir arada, mutlu ve güvende olmasını istiyor. "Hook"la tanıştıgındaysa onu, kendi hayatıyla ilgilenirken buluyor. Bu ilgiye muhtaç olduğu için hemen kanıyor çünkü her ne kadar ailesiyle büyümüş olsa da Hook gibi insanların kendi amaçları uğruna onu manipüle edebileceklerinin farkında değil. Manipülasyonu, büyük bir hisle karıştırıyor.

James'in sınırı aşmasını, kendinden beklenecek şekilde çabucak affediyor. Yaptığı her şeye rağmen onu seviyor. Çünkü tüm hayatını başka insanların ne diyeceğini düşünerek ve onların fikirlerini öne koyarak geçirmiş. Canavar olarak görülebilecek bir adamla empati yapıyor çünkü kendine zarar verse de empati yapmaya alışmış. Hikâye devam ettikçe James, ona gerçekten âşık oluyor ve çiçek açmasını sağlıyor. Bazen kendini savunması

gerektiğini fark ederken her zaman istediği gibi koy vermeyi de öğreniyor. Kimi seçerse seçsin *değerini* kaybetmeyeceğini ve sesinin duyulmayı hak ettiğini öğreniyor. Çünkü asıl gücü elinde tutan kişi kendisi. Masumiyetini kaybedip ruhu siyaha bulanmış olsa da sonunda hep istediği şeye ulaşıyor: Güçlü bir ses, onu kendisiyle eşit gören bir adam ve mutlu, sağlıklı, hep birlikte bir aile.

Okuduğunuz için teşekkürler!

TEŞEKKÜR

Sevgili eşim Mike, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı o ilk andan beri sırtımı yaslayabileceğim şekilde yanımda durduğün için teşekkür ederim. Bunların hiçbirisi sensiz mümkün olmazdı.

En yakın arkadaşım, Sav R. Miller. Attığım her adımda yanımda olduğun için, beni her durumda desteklediğin için, karşıma çıkan sıkıntıları aşarken elimi tuttuğün için ve tanıdığım en iyi insanlardan biri olan en yakın arkadaşım olarak bana daima vefalı davrandığın için teşekkür ederim.

İlk ve son okumalarımı yapan Sav R. Miller, Anne-Lucy Shanley, Michelle Chamberland, Ariel Mareroa. Siz tanıdığım en harika insanlarsınız. Her zaman absürt teslim tarihlerime uydunuz ve yazdıklarımın birer çöp olmadığına emin oldunuz.

Editörlerim ve redaktörlerim; cümlelerimi güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

TRC Designs'dan kapak tasarımcım Cat; oldukça yetenekli birisin. Hayalimdeki şeyi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, size sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Yaptığınız her şey için, daima yanımda olduğunuz için günümü aydınlattığınız için teşekkür ederim.

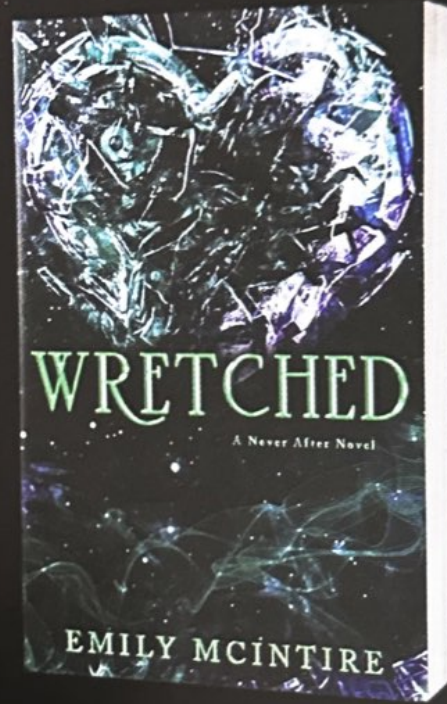
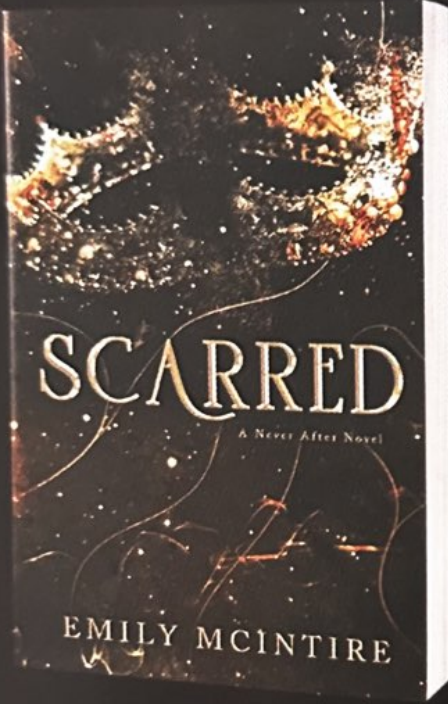
Henüz basılmadan kitaplarımı okuyan sevgili okurlarım, her zaman cümlelerimi okuyup yazdığınız kitap yorumlarıyla cümlelerimi dünyaya yaymama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Başarımanın çoğunu size borçluyum.

McIncult, gruplarıma katılıp yazdıklarımı takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Cümlelerimi seven insanların olması hayallerimi gerçekleştiriyor. Desteğiniz için çok mutluyum. Sizin sayenizde hayallerimi yaşıyorum.

En özelini sona sakladım, kızım, Melody'ye: Şimdi ve daima, yaptığım her şey senin için.

Yazar Hakkında

Emily McIntire, Never After Serisiyle uluslararası tanınan, Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri olarak en sevdiği kötü karakterlere mutlu sonlar veriyor. Küçük kasaba kurgularından karanlık romantizm kurgularına kadar farklı türlerde yazarak kendini belli bir türle kısıtlamıyor. Ama tüm kitaplarının ortak noktası içten ve derin aşklar. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, ailesiyle vakit geçirirken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

Never After Serisi'nin devam kitapları
çok yakında sizlerle..

JAMES SADECE İNTİKAM İSTİYORDU. TA Kİ WENDY İLE TANIŞANA DEK.

Uluslararası çoksatan yazar Emily McIntire'dan Peter Pan'in yeniden canlandığı karanlık ve enfes bir romantizm kitabı.

James'in en büyük arzusu intikamdı. Ancak Wendy'yi gördüğü an daha fazlasını istemeye başladı...

James'in her zaman tek bir planı vardı: Düşmanı Peter Michaels'ı mahvetmek. Peter'in yirmi yaşındaki kızı Wendy, James'in barına geldiği an düşmanından intikam almanın yolunu bulmuştu.

Kızı baştan çıkar ve intikam için kullan.

James'in örgütünde işler dağılmaya başlayana kadar bu harika bir plandı. Fakat artık James'in içerideki haini bulması gerekiyordu. Wendy'yi oyununda bir piyondan fazlası olarak görmeye başlayınca James'in intikam planı daha karanlık ve imkânsız bir hâl aldı.

Wendy'nin hayatı, varlıklı ama soğuk babasıyla hep inzivada geçmişti. Arkadaşlarıyla spontane bir şekilde dışarı çıktığı o gece, gizemli adamla yoğun ve bağımlılık yaratan bir aşk yaşamaya başladı. Wendy, onun tehlikeli olduğunu biliyor; yine de ona karşı olan arzusunu aklından atamıyordu. İlişkileri büyüyüp daha heyecanlı bir hâl alırken Wendy, James'in içinde olduğu dünyayla ilgili daha fazla şey öğrenmeye başladı. Genç kadın, James olarak tanıdığı adama mı yoksa Hook olarak bilinen canavara mı âşık olduğunu bilmiyordu.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

